

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 45

Izlazi subotom

Zagreb, 14. veljače 2009.

Sadržaj

Za Dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Treba znati	5
Hram nade	8
Predavanje	12
Neka se čuje	17
Tako je bilo	22
Izložba	24
Jugoslavenstvo	26
Za dug spremni	27
Zdravodugovi	29
Servus dragi Zagreb moj	30
Zgodopis	31
Bosno moja	37
Protiv korupcije	41
Osvrti	46
Hrvatski jezik	51
Hrvatske pravice	53
Podlistak	55
Roman	56
Bog nas je stvorio	58
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada:
27.000 primjeraka

"A nije on Bog mrtvih, nego živih."

BOG SE UVIEK PIŠE VELIKIM SLOVOM
ROBUJTE ROBOVI ROPSKI

HRVATSKI ANTIRECESIJSKI PROGRAM:
VRATITE NAM UKRADENO!

PRIMJENA ŠKOLSKOG PRAVOPISA HRVATSKOGA JEZIKA

Akademik Mirko Vidović: NE ĆEMO SE ODREĆI ISTINE O NAŠOJ POVIJESTI

U idućem broju

dr. sc. Ante Čuvalo:

AMERIČKE TAJNE SLUŽBE O UDBI

ROBUJTE ROBOVI ROPSKI

Radovan Žilić

Robujte robovi ropski
 U gustom valovlju krvi
 U snažnom bijegu srdaca
 U kretu nemirna duha
 U nizu praznih stomaka
 U jednom velikom groblju
 Prepunom uzaludnih raka.

Robujte robovi ropski
 U kosti stegnite lance
 U leđa si gurnite bodež
 Doći će Netko za Vas
 Graditi: barikade i šance.

Robujte robovi ropski
 I djedovi vaši bili su sluge
 I očevi vaši vukli su za druge
 I matere vaše silovane na trgu
 I sinovi vaši nosit će kvrgu.

Robujte robovi ropski
 Proklete kolone glada
 Vama je pukla šija
 I glava nizbrdo pada.

Robujte robovi ropski
 Smirite svoje misli
 Za vas brine se gazda
 Danas, Jučer i
 Vazda.

HRVATSKI ANTIRECESIJSKI PROGRAM: VRATITE NAM UKRADENO!

Strka. Na sve strane. Hrvatska je na nogama. Portali bruje, a novine prenose. Jauk. Manjka love u Državnom proračunu. Najavio je Ivan Šuker, a dr. sc. Ivo Sanader samo ga je umilno pogledao:

„Izvući ćemo se!“

Koliko?

Oko milijardu.

Čega?

Kuna.

Dobro je onda.

Bilo je to prije kojih dva mjeseca. Onda je uslijedio rast, prigodno ilustriran svjetskom recesijom. Četiri milijarde kuna, pa deset, pa četrnaest, pa ... daleko je do raja. Ili pakla.

Možda to i nije mnogo, ako je prolazno.

„Okrenut ćemo se domaćim izvorima likvidnosti.“

Misli se, u stvari, na novce.

Kojim, dakle, novcima? U domaćim izvorima.

Pola (50 %) državnog proizvoda sabijeno je u Državnom proračunu. Na čast i slast predsjedniku Vlade RH. Svima nama ostalima, preostala polovica?

Da! Malo morgen!

Županijske i općinske vlasti, nerijetko na dohvat ruke predsjedniku Vlade RH, drže 10 %. Nama, ostalima, dakle preostaje 40 %?

Šipak!

Zaboravili smo na državna poduzeća, koja slušaju opet predsjednika Vlade RH. Ali dijelom i Milana Bandića. Njihova lopata ubire daljnjih 20 %. A na-

ma ostalima? Možda nam pripadne onih preostalih 20? Da, možda, jer tko zna u kojem grmu se još krije kakav prerez, dorez, narez. I toljaga po glavi.

Gospodo drugovi morat ćete krenuti izvan domaćeg dvorišta. S zovnicom o ramenu, kao što su to svojedobno činili Kikaš i Škiljo.

„Gazda Šaloma, dobro me znaš, treba mi gotovine za nabavku robe.“

„Evo ti, vrijedni moj Ivo.“

„Gazda Šaloma, vraćam uzjamljeno.“

„Metni na policu, vrijedni moj Ivo.“

„Gazda Šaloma, dobro me znaš, treba mi gotovine za nabavku robe.“

„Uzmi s police, vrijedni moj Ivo.“

„Gazda Šaloma, vraćam uzjamljeno.“

„Metni na policu, vrijedni moj Ivo.“

„Gazda Šaloma, dobro me znaš, treba mi gotovine za nabavku robe.“

„Uzmi s police, vrijedni moj Ivo.“

„Gazda Šaloma, na polici nema ništa.“

„Uzmi kad bude, vrijedni moj Ivo.“

Baš nas nešto ne će dragi naš Ivo!

Rabin Jehuda ben Šaloma Haj Alkalaj

T. Drugun

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Vesna Škurla Ilijić: GRLICA, str. 113, Naklada St. Kugli, Zagreb	35,00 kuna
E. M. Forster: HOWARDS END, str. 319, Penguin Modern Classics, 1965. godina	35,00 kuna
Emile Zola: TRBUH PARIZA, str. 333, Zabavna biblioteka MH, 1960. godine	40,00 kuna
John le Carre: SMILEYJEVI LJUDI, str. 391, 1981. godina	45,00 kuna
Jackie Collins: HOLIVUDSKE SUPRUGE 1-2, str. I+II=653, 1985. godina	60,00 kuna

BOG SE UVIEK PIŠE VELIKIM SLOVOM

OSEBUJNOSTI HRVATKOG JEZIKA

prof. Marijan Krmpotić, Zagreb

Ruski kroatist Artur Bagdasarov (v. HS od 26.12. 2008.) – piše nam u Pogledima iz Moskve: – Pročitao sam da se u novom Hrvatskom pravopisu* (kurziv M.K.) Bog svugdje u uzkličnim rečenicama piše malim slovom: "bože mi (o)prosti!"; „bože pomoz!“; "sačuvaj me/nas bože!" i slično. Nu, koga mole ljudi ili od koga traže pomoć i podršku? Koga molitelji proše ili zovu u pomoć: Boga Isusa Krista ili slavenskoga boga Peruna? Bog može biti „obća imenica“, „vrsta bića“ (na pr. bog Perun, Mars, Zeus, Jupiter,) ili ipak naš Otac, naš Izkupitelj, Spasitelj, Stvoritelj, Svemoćni, Svevišnji? Imenica kojom se naziva božanstvo piše se početnim malim slovom kano obća imenica (na pr. bog Perun, bog Zeus, bog Jupiter ...), ali početnim velikim slovom kad se ima u vidu jedini Bog (Bog, Jahve, Alah). U izrazima i frazemima: "Bože pomoz!“; "Ne daj Bože!“; "Sačuvaj Bože!", uzklični oblik imenice Bog treba pisati početnim velikim slovom jerbo je u stvarnosti vlastito ime; na pr.: „Svevečan Bože! Žali, Bože, njihove smrtne duše! Za ime Božje, ljudi, ne činite to!" i sl. Kad se primjerice obraćam Bogu: "moj je Bog (Isus Krist) i ufam se u nj" i tada ga pišem uvijek velikim početnim slovom bez obzira na bilo koji frazem ili uzkličnu rečenicu ako ga molimo ili zazivamo baš Njega, a ne drugoga.

OPAZKA: Kada g. Artur Bagdasarov spominje „novi“ pravopis, onda zacielo misli na najnoviji pravopis Zidićeve Matice, ali to

isto vriedi i za bilo koji pravopis po JUS-u vukopisom sačinjen. Dakako, to je napisano s "Pogledom iz Moskve" u kojem nas ruski kroatist Artur Bagdasarov uči kako pisati hrvatskim tvorbenim pravopisom imenicu 'Bog'. Zašto iz Moskve? Zato, jerbo da je to napisal netko iz Zagreba, Osieka, ili Rieke – sve kad bi mu to netko htjel i tiskati – srbobranski "iztragači" hrvatkog jezika i ujdijevci zakrabuljeni u partizanske crvene antifašiste raztrgali bi ga kano gladni kurjaci. Jerbo, od svih vrsta mesa njima se najviše osladilo hrvatsko.

Konjuh

Sada, zgoda je, spomenuti da je Božić umanjenica od rieči Bog, mali Bog ili Isusić. Prije nahrupa bezbožnjačtva s Božić Batom oliti Djedom Mrazom nama katoličkoj djeci – Isusić je pod bor darove stavljao. Danas se u medijima umjesto bora ili borića, više rabi srbska rieč po JUS-u: "JELKA". Tako Hrvati bor kite, a Srbi jelku ukrašuju, premda to drvce može biti bilo koje iz porodice četinarara. Međutim hrvatski se onda zove JELA, a ne "jelka" po srbski. Da je to tako potvrđuju i hrvatske narodne izrjeke, doskočice i pjesme. Primjerice: "Vita jela zelen bor, čekam brzi odgovor" – završavali bi mladi svoje ljubavne listove. U narodu pjevaju: "Oj, Jelo, Jelena jesi l' skoro ljubljena?" A i predsjednik Stjepan Mesić na proslavama svo-

jih partizanskih brigada s crvenom zvijezdom (sjetimo se Vukovara) pjeva revolucionarnu boljševističku pjesmu "Konjuh planinom" u kojoj se među inima čuju i rieči: "... borovi i jele, čempresi i breze svijaju se jedan uz drugoga, ...". Oprostite, možda redosljed nije točan, ali „jela“ je tu.

Da „iztragači“ hrvatskog – ime „iztragači“ dobili su po onom četničkom projektu iz Srbobrana: "do istrage naše ili vaše" – ne miruju jerbo je četnička ideologija duboko usadena u srbski mentalitet, opomenul nas je Philip J. Cohen u knjizi "Tajni rat Srbije" (Ceres, 1997.) a to je ponovno potvrdil Jutarnji list od 17. siečnja 2009., objavivši podulji članak g. Željka Ivanjeka s pretjerano kićenim naslovom preko ciele stranice "Hrvatski ima 400.000 riječi". Dobro, reći ćete, pa što? Nu, nije dobro jerbo to je samo izlika g. Željku Ivanjeku da nam kaže kako je on s njemu sličnima jedva preživjel "ratni purizam" u hrvatskom jeziku, (sic!) i "ono prokletstvo razlikovnosti između hrvatskog i srbskog što je obilježilo barem prvo desetljeće od utemeljenja Republike Hrvatske". Uz te njegove rieči, dakako, ide i velika slika "Rječnika hrvatskoga jezika" u kojem Vladimir Anić ne pravi razlike između srbskog i hrvatskog i "Pravopis hrvatskog (ili srbskog jezika)" Vladimira Anića i Josipa Silića. Ovo "ili srbskog" je nakladnik Novog Libera g. Slavko Goldstein zbrisal iz izdanja koje je tiskal poslije 1990. Drugo je sve ostavil isto. Nek se nađe. Našli su to mladi auktori najnovijega Matičina pravopisa. Nu, g. Željko Ivanjek me tu podsjetil na članak: "Bauk korienskog pravopisa kruži Hrvatskom". Tiskal ga je časopis Matice izseljenika "Matica 6-

7/99.". Napisał ga je tamo neki bezveznjaković romanist i psiholog Antun Pinterović iz Belgije. Za nj je čak i knjižica u izdanju MH iz 1940. prof. Petra Guberine i dr. Krune Krstića: "Razlike između hrvatskog i srpskog jezika" – "šovinistički pamflet"! A mnoge hrvatske rieči, primjerice, domobranstvo, satnik, bojničnik i sl. – nazval je fašističkima jerbo su se rabile u NDH. Očito, g. Antun Pinterović u životu nije imal prigodu čitati Krležu!

Nu, g. Željko Ivanjek čital je Krležu i u svojem članku kano hvali g. Bogoslava Šuleka (1816.-1895.) hrvatskog preporoditelja i vrstna leksikografa. Samo mišljenje Željka Ivanjeka o "čistunstvu" kosi se s mišljenjem g. Bogoslava Šuleka. Bogoslav Šulek piše korienskim pravopisom da se on pri sastavljanju svojega "Hrvatsko-njemačko-talijanskoga rječnika znanstvenog nazivlja" ravnal po načelu: » ... ja mislim da ćemo bolje učiniti ako izprva odmah uporabimo našku rieč, pa i ne bila ona najbolja, nego da posiemo u naš jezik silu tuđeg bilja, jerbo mučno je izkoreniti tuđicu kad se jednom u jeziku uvieži. Tko se danas u medijima u Hrvatskoj (Ima li hrvatskih medija?) ravna po tom načelu? Nitko, kano da su svi urednici došli iz partizana oliti da su "iztragači" zaostali iz Srbobrana, oliti ujdijevci! Sa svih strana zapljuskuju nas primitivni balkanizmi iz srbskoga, pa u Hrvatskoj manjina mic po mic još uvijek asimilira većinu. Zar i u svijetu priznatoj hrvatskoj državi gubimo svoj hrvatski jezik?

Tako Večernji list najavljuje 28.1.2009. u Poviestnom muzeju otvorenje izložbe ručnog oružja: PIŠTOLJA i REVOLVERA. "Kako su pucali naši stari?" pita novina-

rica Dorotea Jendrić u Večernjem listu 27.1.2009. Doista, iz čega su pucali naši stari prije nego su u talijansko m gradu Pistoja u Toskani koncem 16. stoljeća talijani počeli proizvoditi "pištolje", odnosno prije nego što

su k nama došli revolveri i koltovi? Gdje su naši stari izgubili svoje puške ostroguše? Kremenjače? I kubure koje su im Turci donieli? A i Večernji list 9.9.2005. na str. 12. donosi debelim slovima nadpis: "BITKA ZA HRVATSKI SAMOKRES". Danas moramo reći pucaljke. Po prosudbi g. Željka Ivanjeka i njemu sličnih "samokres" valjda spada u "ratno čistunstvo" iz 1990. I ne smije ga se više spominjati, zar ne? U politici „nove“ šutnje nitko neka se ne usudi izustiti tu ustašku rieč. Inače, cinkat će nas u Bruselju iztragači, (i oni iz Erasmus Gilde) i nema nam ulazka u Europsku Uniju dok po receptu napisanu u Londonu ne uđe i Srbija!

U tom cielom kaosu u kojem vukovci/srbobrani/ujdijevci i ini iztragači svim bojama premazani još uvijek iztrebljuju hrvatski do „iztrage“ njegove, ostavil nas je zaslužan promicatelj hrvatskog jezika i pravopisa – profesor emeritus Ivo Škarić. Učio nas je ne samo kako valja govoriti, nego i kako pisati hrvatski, znajući da pravopis predstavlja jedan od identifikacijskih kodova Hrvatske i kada se vrati hrvatski korienski pravopis da će se jezik prestati

Konjuh

politizirati. Doduše, zbog velikih značenjskih vrijednosti nije prihvaćen njegov pravopisno slovopisni prijedlog u ukinuću glasa "ć". Nu, drugi su prijedlozi ostali, kano na pr.: 1./ da se ukine glas „dž“ koji ionako u hrvatskom dolazi samo u tuđicama; 2./ da se odbaci jednačenje suglasnika po zvučnosti i da Hrvati opet pišu, na pr.: bezćutan, hinba, iztok, izhod, nadpis, nadkriliti, nuzpojava, nuzprostorija, občina, obhodnja, odklanjati, obseg, odpisati, podčiniti, podhodnik, podkoljenica, podkrovlje, predpostavka, predpotopni, razkol, stanbeni, uzhit, uztrajan, i t.d., i t.d.

- jerbo je tako i razgovjetnije! Uostalom, jedan od osnovnih zadataka književnog jezika jest da poruke prijenosi razgovjetno i jednoznačno.

Kako se u Jutarnjem listu 29.12.2008. pojavil članak Milana Lazarevića: "Slovačka će zabraniti uporabu češkog jezika", uskoro bi i ovi pravopisni prijedlozi pokojnog prof. Ive Škarića mogli biti obće prihvaćeni u javnoj uporabi čim Hrvatska pođe za primjerom Slovačke, pa Hrvatska zabrani uporabu srbskoga jezika i pravopisa.

PRIMJENA ŠKOLSKOG PRAVOPISA HRVATSKOGA JEZIKA

Babić–Ham–Moguš: „Školski pravopis“

Šumarska knjižnica, Zagreb

Poštovana gospodo znanstvenici, članovi Stručnog državnog tijela za priznanje hrvatskog jezika!

Najljepše molimo pomoć u formuliranju zahtjeva u svezi s MEĐUNARODNIM PRIZNANJEM HRVATSKOG JEZIKA OD REPUBLIKE HRVATSKE U REPUBLICI HRVATSKOJ.

Očekujemo sljedeće:

Prema propisanom od MZOŠ školskom pravopisu: „Babić–Ham–Moguš: Školski pravopis“ iz 2008. godine na temelju kojeg danas mladež uči hrvatski jezik početi uvoditi u RH jedinstvenu svehrvatsku pravopisnu normu.

Na temelju međunarodnog priznanja hrvatskog jezika i uvođe-

nja oznake za hrvatski jezik HR uputiti svim knjižnicama u inozemstvu i katedrama hrvatskog jezika u svijetu informaciju/naputak o žurnoj primjeni istog.

U hrvatskim knjižnicama vidljivo razdvojiti fond knjiga pisanih tzv. hrvatskosrpskim jezikom od fonda pisanog na hrvatskom jeziku.

Od svih javnih osoba tražiti neka se svaki razgovor s osobama koje ne govore na hrvatskom jeziku vodi uz nazočnost prevoditelja odnosno prevodi.

Uvesti novčane kazne - koje će popuniti državni proračun - za svaki govor u hrvatskim medijima/tiskovinama/televizijskim kućama/ internetskim portalima/ estradnim glazbenim pjesmuljcima koji nije na hrvatskom jeziku a predstavlja se takvim.

Uvesti odredbu kako se svaki govor (usmeni–medijski–filmski)

koji nije hrvatski preveden: čime se podrazumijeva kako današnja mladež razumije npr. srpski jezik te se isti ne prevodi na hrvatski?

Uvesti odredbu kako knjige koje nisu na hrvatskom jeziku odnosno prevedene na hrvatski jezik te koje su na stranim jezicima koji studenti ne polažu na Fakultetu (u okviru predmeta koje su dužni položiti na određenom Fakultetu) ne mogu biti na popisu obvezne studijske literature.

Uvesti odredbu prema kojoj stručna i znanstvena literatura pisana na tzv. hrvatskosrpskom jeziku ne može biti obvezna studijska literatura.

Na sva hrvatska sveučilišta i državne ustanove te medije uvesti lektore hrvatskog jezika a trebalo bi žurno početi od (čijeg?) Hrvatskog sabora.

ZAŠTO UČIMO HRVATSKI JEZIK?

profesorica **Martina (Mašić) Hranj**

– images.google.hr

- jer je to naš materinski jezik
- jer nam omogućava sporazumijevanje sa svim stanovnicima Republike Hrvatske
- jer učimo kako se dobro usmeno i pismeno izražavati
- jer učimo kako argumentirano obraniti vlastite stavove
- jer učimo kako vrednovati svijet oko nas
- jer učimo kako razvijati vlastito mišljenje
- jer učimo kako možemo postati bolje osobe
- jer učimo kako unaprijediti svoju kulturu ponašanja
- ...

ZIMSKA IDILA

NE HODAJ ISPRED MENE

Albert Camus (1913-1960)

Ne hodaj ispred mene
možda te neću slijeđiti.
Ne hodaj iza mene,
možda te neću moći voditi.
Već hodaj pokraj mene
i budi mi prijatelj.

NE ĆEMO SE ODREĆI ISTINE O NAŠOJ POVIJESTI - HRVATSKA DRŽAVA NIJE PLOD NIČIJE MITOMANIJE!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U načelu: tko se prepusti stihiji svojih jakih osjećaja taj odluta 'po šumama i gorama' da bi se na kraju našao u civilizacijskoj pustinji i mentalnom bezizlazu. Teško je i onima koji pođu za bezumnikom. No, još je gore kad u bespuću zavedeni odbace zavednika u uzaludnoj nadi da će ga zaboraviti i tako se izbaviti iz pustinjske oluje. Istini za volju, da nije naivnih i lakovjernih ne bi bilo ni varalica. A životna zbilja nije igra. Jer u životu nema povratka nazad. Spas je u pojavi svjetla na horizontu a izlaz pak - za nositeljem baklje. Da nije nade u otkupljenje zabludjelih ne bi bilo ni bolje budućnosti.

No, u našoj i dalje tekućoj 'poviestnoj (neo)zbiljnosti' vidimo kako oni koji iz svoje glave razvijaju čupave pa i bodljikave misli sami sebe zavaravaju, izmišljajući uvijek neke povode i razloge koji bacaju blato na bilo koga tko im smeta kako bi pogleda suvremenika odvrtili od sebe.

Događaji, naime, u povodu iznošenja na javnost 'Tuđmanovih transkripata' su nezamislivi u državama s tradicijom nezavisnosti i vladavine prava. Državni arhivi se nigdje ne otvaraju dok ne prođe najmanje tridesetak godina, a u mnogim stvarima nikad. Inače imamo posla s izdajom državnih tajni, teški kriminalni čin koji ni u Enver Hoxhinoj Albaniji ne bi prošao bez debate u Komitetu ili u parlamentu, ili bez sankcije Ustavnog suda. Kod nas je, naprotiv, još uvijek u praksi tradicija 'odluke u Centralnom komitetu' vladajuće stranke ili u

glavi 'trostrukog heroja', vrhovnog komandanta ili vrhovnika, sa stvarnim ili simboličnim crnim naočalima, da prikrije svoju mentalnu sljepoću.

Ova nevjerojatna čakulancija (u zagrebačkom žargonu 'klafra') s posljednjim činom skidanje maske s lica poklonika boga Janusa, podsjeti nas na crnogorskog Sćepana malog (kojem je svojevremeno snimljen film u crno-bijeloj tehnici). Crnogorci su ga slijepo slušali dok nisu otkrili tko je ta ptica sa dva lica zapravo. Đetići ga najzad s lica pročitaše, a s leđa pomilovaše na svoj tradicionalni način - britvom.

Valjda zaveden činjenicom da je fra Franjo Topić dao posebnu nagradu Stjepanu Mesiću (i to baš sad!), i bosanski novinar Fetahagić objavi (u banjalučkim 'Nezavisnim novinama' (od 18.12.2006) pamflet pod naslovom 'Nostalgija' u kojem izričito kaže da je jugonostalgija lijepa stvar, da on u toj nostalgiji prepoznaje i 'samoga sebe'. I da je Tito dobro uradio što je slao na robiju one koji su željeli, za života, bar malo biti slobodni, posebno novinari i pisci, jer - nema slobode bez slobode mišljenja. Ima i drugdje i još uvijek ovakvih novinara, kao što je Sead Fetahagić, ali oni su, srećom, tek sindrom vremena u kojem su vragu prodali svoju dušu. Njegova iskrenost podsjeća na memoare zadnjeg kastrata zadnjeg kineskog cara Pu Ji: dao je caru svoju muškost i bez cara kao da više nije ni ljudsko biće.

Pa da bi nakon propasti s Titom, Partijom, Jugoslavijom i Armijom, za koju su ovi naši 'kastrati'

dali svoju dušu i svoju muškost, sad dođe na red nova verzija o, ni manje ni više - početku uspona Hrvatske iz utopije 'bratstva i jedinstva' do - demokratske, slobodne i nezavisne Hrvatske: ništa prije Hrvatskog proljeća, ništa bez onih koji su ga stvarali unutar partijskih otvorenih i zatvorenih sjednica.

No, naraštaj disidenata, robijaša i političkih emigranata nije zaboravio da su Savka i Tripalo, poput papiga ponavljali formulu o 'jedinstvu klasnog i nacionalnog', da bi s tom parolom dospjeli u Karađorđevo. I tu doživjeli brodolom na Dunavu onkraj Vukovara. Nakon tog pada u panonsko blato, Tripalo je napisao Titu ono svoje 'Otvoreno pismo' koje je počinjalo riječima: 'Dragi družo Tito...'

Zadrani nisu zaboravili da je, upravo u jeku tog 'Hrvatskog proljeća', na Okružnom sudu bilo suđenja književniku zbog knjige rodoljubnih lirskih pjesama. Konkretno: mene su dali uhapsiti 'Tripalo i Savka' dne 16.07.1971. zbog knjige pjesama 'Hram nade'. U kući u Francuskoj ostade iza mene petoro male djece, a Savka i Tripalo nisu uopće htjeli ni vidjeti moju ženu, kad je stigla u Zagreb da traži u 'kockici' razgovor s 'vođama proljeća', da im kaže: Moj muž nikad nije bio član ni jedne političke stranke, ni pokreta ni grupacije - vi njega sudite zbog slobode savjesti! I osudiše me na - šest i pol godina strogog zatvora. Ni danas u Hrvatskoj nije moguće objaviti ni knjigu za koju sam suđen ni uspomene s robije u vrijeme strave i užasa post-karađorđevićevskog titizma.

Andrija Hebrang

Najgroteksnije je čuti da u Zagrebu postoji neka 'Humanitarna zaklada Miko Tripalo' koja daje nagrade svojim drugovima mitisekunemima. Vlado Gotovac je to proživio izbliza. Dobio je vojničkim remenom po potiljku.

I zadužio nas da se zavjetujemo na borbu za punu istinu o mafiji mitomana koji poput političkih kameleona, danas govore jedno, sutra drugo, a onda se smiju svojim biračima u brk i kažu: pa ja sam pjevao kao i većina Hrvata za to da vi za mene glasate. A bio sam protiv svega u što ste svi vi vjerovali...

Za razliku od 'klasnog i nacionalnog', ni hrvatski unutrašnji disidenti ni vanjska politička emigracija nikad ni na kraj pameti nisu imali da bi se hrvatska država nadgrađivala na Bakarićevskoj izdajničkoj spletki u kojoj je Pilat prao svoje ruke - krvave do lakata.

Ideal beskompromisnih, u tamnicama i izgnanstvu prekaljenih sinova svog Roda i svog Doma, uvijek su na horizontu budućnosti imali jedan jedini i neodloživi cilj: pobjedu slobodno izražene

volje hrvatskog naroda i obnove hrvatske državne nezavisnosti putem - referendumima. Na tome nisu radili nikakvi 'prolječari' Oko Globusa je djelovalo i u svijetu bilo priznato i prihvaćeno Hrvatsko narodno vijeće. Sve što smo postigli u zadnjih tridesetak godina proizišlo je iz djela sposobnih vođa vanjske i unutrašnje domovinske fronte koja je s ozbiljnim krugovima u svijetu vodila dijalog u svjetlu 'Ustava HNV-a'. Sve ostalo je puka fantazija komunističke mitomanije. Kako onda, tako i u međuvremenu, pa i dan danas!

A nakon Referenduma od 19.05.1991. - uoči kojeg su mitisekunemi savjetovali narodu da glasa za konfederaciju! - sav hrvatski narod se je našao jedinstven na djelu: tko novcem, tko opremom, tko samim sobom, tko u neprestanom grču na sučelice sa smrtnim neprijateljem obrani kućni prag - slomili smo JNA, dotjerali Pariju do hara-kirija, izišli iz jugoslavenske tamnice, ostavili jednog Tita onima koji ni sami ne znaju šta će s njim. I dok u Beogradu iz Arhiva i Povjerljivih izvora njihove tajne policije izrasle iz krvoločne OZNA-e, u Hrvatskoj jedino imamo - pričanje nesuvislih i anakronih budalaština s jednom jedinom nakanom - da ti prevrtljivci i mitomani ostanu na pozicijama vlasti, dok naš svijet u čudu promatra pitajući se: Je li moguće da se hrvatski narod prepoznaje u toj i takvoj osobi!? Taj surogat napravila je i hrvatskom narodu podvalila - neodgovorna televizija!

Tradicija Titizma u Hrvatskoj mora biti temeljito obrađena i predložena javnosti. Ništa od tog sustava ne smije ostati u nadgradnji tradicije Hrvatske kao nezavisne i pravne, a ne ideološke države. Jer, kao što god je

Tito dao zatvoriti, mučiti i na mukama ubiti vođu hrvatskih antifašista Andriju Hebranga, koji je odbio komadanje Hrvatske i izbacivanje Srijema iz ukupnosti naših najstarijih povijesnih zemalja (koliko god Kosovo pripada srbijanskoj državi, toliko i Srijem pripada hrvatskoj državi - ni manje ni više!), tako su i njegovi nasljednici dali uta mnićiti i mučiti i branitelja Vukovara, Milu Dedakovića - Jastreba. I Hebrang i Dedaković ostat će zauvijek, licem prema neprijatelju - simboli nepobjedivih vojskovođa pokreta oslobođenja i od crnih i od crvenih fašista. Oni su naš najveći ponos dvadesetog stoljeća! I taj ponos što prije mora biti ovjekovječen - dizanjem velikih spomenika na velikim trgovima i ne samo u Zagrebu!

U vezi s time, vrijeme je da se otvoreno kaže gospodinu 'Predsjedniku svih Hrvata!' s kim ima posla i kako izgleda njegova svađa sa samim sobom u ogledalu uz jeku njegovih izjava koju je 'na sva zvona' nedavno objavila ona Berkovićeve 'katedrala duha' i zaprepastila biračko tijelo u hrvatskom narodu do čije volje mitisekunemi - to otvoreno dokažu - ni malo ne drže:

U načelu: treba mnogo vremena da kod ljudi steknemo povjerenje, a još više vremena i iskreno i trajno prijateljstvo. A dovoljna je jedna jedina izjava pa da se izgubi sav kredit, odmah i jednom za uvijek.

Prirodno je da svatko u dijalogu ima svoje mišljenje i o pozitivno definiranim stvarima i događajima.

Sa službenog položaja na javnost se daju i obznanjuju samo strogo provjerene i pravno neosporive izjave.

U mnogim vašim i neslužbenim i službenim nastupima ponavljaju se riječi 'fašisti' i 'fašizam' na račun jednog dijela sadašnjih građana Hrvatske.

Uistinu, Benedetto Mussolini je izmislio fašizam kao talijansku verziju socijalizma i kao takav bio je Lenjinov miljenik. A kao borbeni ateist, zbog toga je dospio najprije u nesporazum s Katoličkom crkvom.

Točno je da su 'Ugovorom u Rapallu', dne 12.12.1920. Karđorđevići 'darovali' Talijanima: Istru, Rijeku, Kvarnerske otoke i Zadar. A nigdje se nije smjelo u Hrvatskoj ni privatno spominjati da je, nakon proglašenja svoje Fašističke Republike Italije, Mussolini, da bi dobio priznanje svoje 'republike' vratio Dalmaciju Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, a Istru, Trst i Južni Tirol ustupio Nijemcima i to posebnim pisanim ugovorom.

Navedimo ovdje kao posebnu zanimljivost da je, istog dana, dne 09.09.1943., kad je i službeno Zagreb proglasio Dalmaciju sastavnim dijelom NDH, Iran je objavio rat Trećem Reichu. Time su se stvorili uvjeti za sastanak Velike Trojice u Tehranu, (između 28.11. i 01.12. 1943), gdje je dogovoreno da će po završetku rata odnosno poraza Trećeg Reicha, svaki narod moći u Europi slobodno odlučiti o svojoj državnoj samostalnosti. Ta odluka, po unaprijed predviđenom scenariju, bila je već poznata i Titu koji je vodio gerilski rat za uspostavu marksističkog poretka u Jugoslaviji, morala je biti javno i službeno osnažena, pak citatom te odluke i počinje 'Izjava AVNOJ-a' u Jajcu, drugog dana zasjedanja Velike Trojice, dne 29.11.1943.

N.B. tada se je na čelu hrvatskih

partizana nalazio, još punih deset mjeseci, Andrija Hebrang koji, prema Đilasovim izjavama nakon Titove smrti, ni na kraj pameti nije imao da se ruši NDH. On je vodio otpor njemačkim okupacionim silama, ne za obnovu Jugoslavije, nego li za promjenu vlasti u Zagrebu, u Hrvatskoj 'sve do Zemuna', kako je to dao objaviti u Beogradu Milovan Đilas, navodeći tu Hebrangovu otvorenu nakanu kao glavni uzrok njegove smjene, poniženja, utamničenja i smrti (v. NIN, Bgd, 29.09.1989., s.37).

Mile Budak

Dr. Mile Budak

Nakon onoliko pljuvanja i ponižavanja Mile Budaka, i brisanja njegova imena i po dalmatinskim gradovima, nitko nije smio iznijeti na javnost da je, prije restitucije Dalmacije NDH tražio baš Mile Budak. Kad je, nakon što je vršio dužnost ministra prosvjete i bogoštovlja, 1943, kad je imenovan ministrom vanjskih poslova, posebnom službenom 'Notom' tražio od talijanskih vlasti u Rimu reviziju 'Rimskih ugovora' i povratak Hrvatskih priobalnih krajeva,

i izričito cijele Dalmacije. Čini se da je radi toga pod pritiskom Rima, Budak bio poslan u Berlin na mjesto ambasadora NDH.

Budući da je bitni dio Arhiva NDH otet Hrvatskoj i prevezen u Beograd, gdje se i danas nalazi, dokumenta o tim događajima, posebno što se tiče restitucije Dalmacije NDH ostaju do daljnjega nedostupna hrvatskim istraživačima. Da nije ono malo usputnih navoda u stranim, posebno francuskim knjigama posvećenima zbivanjima na području Europe tridesetih i četrdesetih godina, mi ne bismo mogli izići ni s tvrdnjom da i današnje vlasti u Hrvatskoj sve čine da uguše istraživanja istine o uvjetima u kojima je nastala, trajala i raspuštena NDH, kako bi opstale legende o vojnom obračunu s talijanskim snagama i njihovom potiskivanju s našeg teritorija prema sjeveru i preko mora. Istina je da su Nijemci, nakon kapitulacije Italije prisilili talijanske jedinice da zajedno s njima i pod njihovom komandom krenu prema jugu Italije, da se tamo tuku sa Saveznicima nakon iskrcavanja na tlo južne Italije.

No, uza sve to, prije kapitulacije, točno je i to da su talijanski fašisti počam od tih teritorija, početkom Drugog svjetskog rata, proširili okupacionu zonu u Južnoj Hrvatskoj u dva navrata i dospjeli sve do Karlovca i Zvornika.

Hrvatska je jedina zemlja u Europi u kojoj ni tridesetih ni četrdesetih godina nije bilo organizirane ni fašističke ni nacional-socijalističke stranke. Pavelić je to zabranio posebnim 'dekretom' još 1942.

Ustaški pokret je bio kopija irskog pokreta oslobođenja Sinn Fein, i usporediv i s Francovom

Falangom - katoličkim pokretima koji nisu proizašli iz marksističke ideologije, niti su išli za uzurpiranjem ni okupiranjem tuđih zemalja, nego li - oslobađanjem svoje zemlje od tuđinske vlasti. I Francisko Franco u Španjolskoj, i Josip Frank kod nas, kao i njegov unuk Dido Kvaternik bili su - Židovi. Njihova vjera ih obvezuju na vjernu službu svojoj Domovini! Židovi u službi svojoj domovini bili su uvijek - neustrašivi ratnici!

Točno je da je, sve do 30.09.1944 na čelu oružanog Pokreta otpora okupatorima - talijanskim fašistima i njemačkim nacional-socijalistima - bio je Vođa hrvatskih antifašista Andrija Hebrang.

Točno je da je Andrija Hebrang bio zbačen s tog položaja na denuncijaciju Đilasa i Karđelja Titu zbog 'savezništva s Katoličkom crkvom' i Mačekove HSS - u samom ZAVNOH-u. Na njegovo mjesto, kad je rat s fašistima dobiven! - postavljen je fanatik 'proleterskog internacionalizma, crveni fiškal, kojeg su Srbi podrugljivo nazivali 'Mrtvac'.

Točno je da je Hebrang bio žestoki protivnik Bakarićevske diobe Hrvatske, a zbog protimbe nezakonitog i nelogičnog otkidanja Srijema od Hrvatske i dodijele te jedne od najstarijih hrvatskih pokrajina Srbiji, u sastavu koje Srijem nikad nije bio, sve do Slobodana Miloševića.

Točno je da je Tito dao uhapsiti, mučiti u Glavnjači, a zatim u mukama i ubiti vođu hrvatskih antifašista Andriju Hebranga kojem se ni danas ne zna za grob, niti o tome mitisekunemi vode računa. Danas u Hrvatskoj jedini autentični predstavnik hrvatskih antifašista je Dr Andrija Hebrang, ponos hrvatskog Domovinskog ra-

ta! Njegove izjave o Titu i titizmu su jedino povijesno i etički mjerodavne!

Točno je i to da je Jasenovac ostao operativni sabirni centar protivnika Jugoslavije i nakon svibnja 1945. Među zatočenike u Jasenovcu u to vrijeme bio je interniran i otac Vlade Gotovca, jedan od vodećih teoretičara unutrašnjeg pokreta disidenata, kojeg je nemoguće ubrojiti među 'mitisekuneme'. Na mjestu glavnog urednika 'Hrvatskog tjednika', on je bio inspirator logike dostojanstva i slobode hrvatskog naroda u zemlji.

Govoriti o fašizmu u Hrvatskoj, a ne spomenuti sudbinu Hebranga i Jasenovac i poslije rata znači: ili ne poznavati našu povijest dvadesetog stoljeća, ili je namjerno iskrivljavati zbog osobnih ambicija.

Ne zna se šta je gore, ali znajte da će se o svemu tome pozabaviti sud povijesti čija presuda se naziva: *Damnatio memoriae* perpetua.

Seconde Guerre mondiale : septembre 1943

Un article de Wikipédia, l'encyclopédie libre.

Chronologie de la Seconde Guerre mondiale

Août 1943 - Septembre 1943 - Octobre 1943

2 septembre :

Départ du 59ème convoi de déportation des Juifs de France, du camp de Drancy vers Auschwitz : 1000 déportés, 13 survivants en 1945.

3 septembre :

Les troupes alliées débarquent en Italie à Reggio de Calabre. Un armistice secret est signé entre Italiens et Alliés.

Signature à Syracuse d'un armistice secret entre les Alliés et l'Italie.

4 septembre :

Débarquement américain à Lae (Nouvelle-Guinée).

8 septembre :

Capitulation sans condition de l'armée Italienne. L'armistice du 3 septembre est rendu public.

Le nord de la péninsule est envahi par la Wehrmacht.

9 septembre :

Débarquement des Alliés à Salerne.

Prise de Tarente (Italie) par les Alliés.

L'Iran déclare la guerre à l'Allemagne, sous la pression des forces alliées qui ont occupé le pays.

Retraite générale allemande sur le front russe.

La Croatie annexe la Dalmatie.

10-11 septembre :

Occupation de Rome par la Wehrmacht.

Prise par les Alliés de Brindisi et de Salerne (Italie).

12 septembre :

Mussolini est enlevé par des parachutistes allemands.

13 septembre :

Débarquement Allié en Corse.

Election de Tchang Kai-chek à la présidence de la République chinoise.

15 septembre :

Mussolini proclame la république fasciste de Salò.

Accords Speer-Bichelonne, 15 septembre 1943

16 septembre :

Bombardements aériens alliés sur Nantes (France).

Offensive russe vers Kiev.

20 septembre :

Opération Source

22 septembre :

L'Armée rouge réussit à ouvrir une brèche sur le Dniepr.

23 septembre :

Reddition de l'Italie ; la république sociale italienne est fondée dans les régions occupées par les Allemands dans le nord de l'Italie.

Les Français s'emparent de Bonifacio

27 septembre :

Début des Quatre journées de Naples, révolte armée des habitants contre l'occupant allemand.

Ce document provient de « http://fr.wikipedia.org/wiki/Seconde_Guerre_mondiale:_septembre_1943 ».

ISLAM: SVIJET - EUROPA - HRVATSKA (2)

Predavanje je održano u Zagrebačkom islamskom centru 29. siječnja 2009.

Mladen Schwartz, Zagreb

Dočim ultradesnicu i borbeni Islam danas povezuje odbojni stav spram **Židovstva**, nije tomu od početka bilo tako. Islam je, jednom svojom dimenzijom, baštiniio i judeokršćanske zasade. Prorok je u svojoj sredini u Medini nastojao predobiti i Židove kao mono-teiste, te je započeo borbu protiv njih tek kada se, slično kasnije Martinu Lutheru, razočarao ne dobivši odaziva. Muhamed je tada neke protjerao, a neke dao pogubiti. Zato je u srednjovjekovnoj Španjolskoj cvjetala sinkretička islamsko-židovska kultura, a srodan suživot ostvaren je, uz daleko manji broj Židova, i u negdašnjoj Bosni. Turska je u vjerskom pogledu, iako je nastala na religijskom imperijalizmu, bila snošljiva, i mnogo je sefardskih Židova iz Španjolske u njoj našlo utočište, pa tako i u Bosni kao dijelu Carstva. A današnji islamsko-židovski sukob nastao je isključivo zbog osnutka cionističke države na tlu arapske Palestine. *[Ipak, veliki dio Arapa u međuvremenu se pomirio s neakvim oblikom političkoga opstanka Židova u njihovom području, pa i vođa islamske Džamahirije, pukovnik Moammar al Gaddafi, koji će nas uostalom uskoro posjetiti, već zadugo predlaže neku vrstu blizanačke države pod umjetnim imenom „Izratine“, iako je jasno da na takvo rješenje, a nekmoli pod takvim imenom, ne može pristati niti jedna od zaraćenih strane. Ali je Gaddafi, inače vrlo nadarena, samosvojna i originalna osobnost, i prije predlagao*

neobičnih stvari, počesto nažalost odveć racionalističkih, mehaničkih i shematskih, pri čemu je njegova glasovita Zelena knjiga svojedobno izazvala zavrijeđenu pozornost, možda manje pozitivnim rješenjima, ali onda barem muževnom i žestokom kritikom perverzno zapadnjačkog parlamentarizma.]

I tako smo došli do **Bosne**. Pritom zapravo imam u vidu cjelovito hrvatsko etničko-povijesno područje u kojemu je Bosna igrala posebnu ulogu, a o tomu u nastavku. Poslanikova je hidžra bila u godini 622, a tih godina, prema pisanju Tome Arcidakona, Hrvati, dolazeći iz danas islamskoga Irana, s bizantskim carem Heraklijem sklapaju ugovor o dolasku na sadašnje područje radi borbe protiv Avara. Tu još nema muslimana, ali su neki prvi kontakti, u Dalmaciji, prema određenim izvorima kojih se drži i Vladimir Mažuranić, bili već u ranom Srednjem Vijeku. Kroz Srednji vijek, bosanski vladari drže dijelove Hrvatske, nazivaju se, poput Tvrtka, i hrvatskim kraljevima, i obratno; jedino srpska nije Bosna bila, osim koju godinu u X stoljeću, pod zaposjednućem srpskoga veležupana Časlava Klonimirovića. U XII stoljeću, filozof znan kao Herman Dalmatin, rodnom iz Istre, upoznaje Europu s Islamom, prevodeći s arapskoga na latinski djela o islamskoj religiji, kao i sam Kur'an.

Osim manjih skupina, u **hrvatskim zemljama** nema muslimana sve do osmanlijskoga prodora u XV stoljeću. Najmlađi sin Stjepana Vukčića Kosače, Stjepan, prima Islam i proziva se Ahmed, veleh-

valjeni. Tijekom četiri stoljeća muslimanski Turci, s promjenjivom srećom, drže pod zaposjednućem hrvatske krajeve, privremeno i najveći njihov dio: Bosnu, Hercegovinu, dobar dio Dalmacije i Slavonije. Bošnjaci su tijekom turskih vremena dali dvadesetak velikih vezira, a na Velikoj se Porti govorio i hrvatski. Hrvatska u sredini XVI stoljeća, svedena na malo područje između rijeke Drave i sjeveroistočne jadranske obale, postaje ono što nazivljeno reliquiae reliquiarum... *[Iz toga vremena zanimljiv je slučaj konvertita, kojega spominje i Šenoa u romanu o Zlatarevu zlatu, kanonik Franjo Filipović; boreći se protiv Turaka bio je zarobljen, pa se poturčio kao Mehmedbeg Filipović, poslije s pridjevkom „od Glamocča“. Šenoa opisuje kako su mu spalili kuću na Kaptolu.]* Koncem XVII stoljeća iz Like i Dalmacije prelazi u Bosnu i Hercegovinu preko 150 tisuća muslimana. Dio Banske Hrvatske postaje za stoljeća takozvana Vojna Krajina, tvornica topovskoga mesa za tuđe ratove protiv Turaka, i tako to ostaje do druge polovice XIX stoljeća. Nakon toga imamo u Bosni i

Hercegovini ustanke katolika, pa pravoslavaca, protiv već zamiруće turske vladavine.

Bosanski i hercegovački muslimani velikim dijelom nastali

su iz pripadnika Crkve bosanskih krstjana, takozvanih bogumila, vjerojatno sljedbenika jedne od dualističkih vjera na tragu staroga zoroastrianizma i manihejstva; takvih je usmjerbi u Europi bilo više: katari, patareni, valdenzi, albigenzi... Ovdje se ne kanim upuštati u složenu i kontroverznu problematiku etnogeneze današnjih muslimana u BiH. Postoji novija teorija o njihovu podrijetlu od staroga turskog naroda Pečenega. Imam dojam da do danas nije dostatno elaborirana ni obrazložena, pa je izložena kritikama da tek hoće opravdati naknadno ustvrđeno ili odabrano stanje stvari. BiH muslimani svakako su etnički ponajvećma Hrvati, s nedvojbenim turskim, pa i arapskim natruhama. Moram, međutim, podsjetiti na promjenjivost deklariranog identiteta toga pučanstva, navlastito nakon sloma Austro-ugarske monarhije. U vrijeme turske vladavine, podanici Carstva nisu se definirali etnički; s jedne su strane bili pravovjerci, s druge inovjerna raja, kauri, nevjernici, kršćani. Za ove, ti su se zvali poturice. Srpsko pak pučanstvo u BiH najvećim dijelom potječe od popravoslavljjenih, a potom posrbljenih neslavenskih Vlaha. Tursko je carstvo ostalo nadnacionalnom državnom tvorbom, označenom vjerskim sadržajem, sve do mladoturske revolucije u XX stoljeću, kada Turska postaje sekularna nacionalna država. U to vrijeme pada i genocid koji je odnio živote masi Armenaca (od jednog do dva milijuna), što bi u vjerskom otomanskom imperiju bilo absurdo.

U vrijeme austrijske vladavine nad BiH, od okupacije 1878, preko aneksije 1908, do konačnoga pada monarhije 1918 (1916 Islam u Hrvatskoj postaje

službeno priznata vjera), navlastito pod vladavinom guvernera, namjesnika Benjamina, Bénija von Kállaya de Nagy-Kálló (uostalom ozbiljnog povjesničara i pripadnika prastarog mađarskog plemstva), dolazi u uporabu za BiH stanovnike naziv Bošnjaci. U taj čas željelo se Bošnjacima označiti sve žitelje, ne samo one muslimanske vjere. Danas je drugačije, ali želim spomenuti kako mi je, u vrijeme ratova u BiH, za jednoga razgovora u Zagrebu, na moj upit tko su zapravo Bošnjaci, Haris Silajdžić - čija su uostalom, što mi je također rekao, dva strica pala u Ustašama, - kazao da su Bošnjaci naprosto oni koji Bošnjacima hoće biti, dakle i katolici i pravoslavci. (A u hrvatskoj emigraciji bošnjačku je teoriju uporno zastupao Adil-beg Zulfikarpašić, bivši Titov partizan, koji se od Tita udaljio svjedočeći 1942 pokolju fočanskih muslimana po srpskim četnicima, koje je Tito opravdao.)

Nešto od toga provlači se i kroz razdoblje **prve Jugoslavije**, da bi 1945 nastala pomutnja. Isprva Titovlađe ne predviđa posebnu nacionalnu pripadnost za BiH muslimane, pa se oni sukcesiv-

no, ili simultano, samoodređuju kao Hrvati, ali i kao Srbi (recimo, znameniti spisatelj Meša Selimović, a u jednom razdoblju i mladi musliman Alija Izetbegović), pa kao takozvani „jugoslaveni“, pa kao „neopredijeljeni“.. Tito se negdje 1968, navlastito kako bi smanjio hrvatski korpus, odlučuje uvesti „uslimansku nacionalnost“ i iz toga vremena potječe ona neobična distinkcija muslimana s malim i velikim početnim „m“ (malo za vjeru, veliko za naciju, onako kako to pravopis predviđa i za ž/Židove). Jedan od vodećih ideologa ovoga obrata je Atif Purivatra, pisac više rasprava o nacionalnosti (BiH) muslimana, koji je poslije i sam prihvatio bošnjačku opciju (umro je 2001).

Svakako, uvijek je bilo dosta BiH muslimana koji su se otvoreno **priklanjali Hrvatstvu**: Mirza Safvet-beg Bašagić Redžepašić, Musa Čazim Čatić, Alija Namešak, Mehmedalija-Mak Dizdar, Džafer-beg Kulenović, Osman-beg Kulenović, Ademaga Mešić, Ismet Muftić, u hrvatskoj emigraciji Nahid-beg Kulenović (sin Džafer-bega), Ragib Avdić, Kerim Reis, Asaf Duraković, Mustafa Malkoč, pa u današnjoj RH brigadir Mirsad Bakšić, braća Ibrica (Ibrahim) i Dželo Jusić, Dželo Hadžiselimović, Tarik Filipović... dakle ljudi poezije, glazbe, glume, politike. U isto vrijeme, u Bosni i Hercegovini cvjeta jedna određena vrsta anacionalnih građana, zbunjena složenim vjerskim, a možda i etničkim sastavom te zemlje, možda vođena stanovitim oportunističkim motivima, nacionalno nesigurna i prevrtljiva, a nadasve indiferentna, čak i ako ne odbacuje nacionalno logikom univerzalističke islamske vjere poput mladoga Izetbegovića, koji sanja o Islamu od Bosne do Indonezije. Nekoliko imena dostat će da se ilustrira

ta skupina: Ivo Andrić, rečeni Selimović, Abdulah Sidran, Emir Kusturica, Fikreta Jahić alias „Lepa Brena“ Željko Komšić, donekle i Franjo Topić.

U XIX stoljeću hrvatski katolici različito gledaju na muslimansko pučanstvo u BiH. Ni danas muslimani Ivanu Mažuraniću ne opraštaju protumuslimanski spjev o „Smailagi Čengijiću“, kao poslije niti Andriću njegove romane. Ali Ćiro Truhelka i Vladimir Mažuranić na muslimanskoj su strani, a osobito hrvatski Otac Domovine **Ante Starčević**. On Bosnu drži hrvatskom zemljom, bosanske muslimane, „muhamedovce“, kako ih po tadašnjem običaju naziva, smatra starim, pače najčišćim hrvatskim plemstvom, a kao zakleti neprijatelj Austrije simpatizira s Turskom, pa se dosljedno protivi i protuturskim kršćanskim ustancima u Hercegovini.

U ozračju Starčevićanstva, Hrvatska stranka prava uvijek je, sve do danas, ostala vjerna takvu stajalištu. U prvoj pak Jugoslaviji dominantna je politička figura među bosanskim muslimanima Mehmed Spaho (brat reis-ul-uleme Fehima Spahe), zastupnik Jugoslavenske muslimanske organizacije i ministar u vladama zajedničke države, nastojeći braniti stanovitu bosansko-hercegovačku posebnost i protiviti se podjeli Bosne po sporazumu između Mačka i Cvetkovića. Uz Spahu, bošnjački je život

prve Jugoslavije markantno označio i reis-ul-ulema te uljudbeni djelatnik Mehmed Džemaludin ef. Čaušević, uz ostalo prevoditelj Kur'ana na hrvatski jezik.

Nezavisna Država Hrvatska prihvatila je starčevićansko uvjerenje o hrvatstvu BiH-muslimana, te u toj državi muslimani zdušno sudjeluju na planu politike, vojske, uljudbe, općila... Posebnom za konskom odredbom Islamu je priznata ravnopravnost. Banja Luka, kao zemljopisno središte Hrvatske, koja je uključila i Bosnu i Hercegovinu (Herceg-Bosnu, kako se govorilo, u teritorijalno širem značenju negoli je to bila Hrvatska zajednica, pa republika Herceg-Bosna devedesetih), - određena je za hrvatski glavni grad. Naporima jeruzalemskoga muftije, sejida Mohameda hadž-Amina al Husseinija [1895 – 1976; uostalom rođaka i duhovnog oca Jasera Arafata; muftija je 31. ožujka 1943 svečano dočekan u Zagrebu], utemeljena je posebna ratnička postrojba, s preko 20 tisuća pripadnika, formalno u sastavu njemačke vojske, pod nazivom **13. Waffen-Gebirgs-Division der SS „Handschar“ (Kroatische Nr. 1)**, dakle, Trinaesta SS-dragovoljačka b-h gorska divizija Hrvatska, a od svibnja 1944 Handžar (vrsta dvosjeklne sablje, jatagana, znanog nam i iz jedne verzije bosanskoga grba). Poglavlak je zahtijevao da u diviziji bude i katoličkih vojnika, kako se hrvatski korpus ne bi dijelio po vjeri. [Poslije su se u francuskom mjestu Villefranche neki pripadnici Divizije pobunili protiv njemačkih zapovjednika, pa je pobuna strogo ugušena, i to su Francuzi donedavna obilježavali tamo podignutim spomenikom tzv. „jugo-slavenskim“ antifašisti-

ma; u međuvremenu se je hrvatska vlada izborila da piše „hrvatskim“, ako to ikomu nešto treba i može značiti. Povijest Handžar-divizije bogata je i slavna, i trebala bi biti temom barem jednog posebnog predavanja.] Puno je izbjeglica u vrijeme Nezavisne Države Hrvatske pohrlilo iz Bosne u užu Hrvatsku, baš kao i poslije, u vrijeme Domovinskoga rata. Dosta je miješanih brakova katolika i muslimana, pa i vjerskih prijelaza; čak je i petnaestak Židova prešlo na Islam, te su tako postali počasni arijci.

U Ustaškom pokretu je bio doglavlak Ademaga Mešić, Alija Šuljak poglavni pobočnik u GUS-u, a ministri muslimani bili su Osman-beg i Džafer-beg Kulenović (dopredsjednici Vlade), Mehmed Alajbegović (ministar skrbi za postradale krajeve, pa vanjskih poslova), Hilmija Bešlagić (prometa i javnih radova), Mehmed-Meho Mehčić (obnove opustjelih krajeva, to bi nam danas trebalo!); a bio je i niz drugih dužnosnika muslimana. U Sabor 1942 imenovano je 17 muslimana. Uz ostalo, i u Zagrebu je djelovao kotarski šerijatski sud. Neke su imena gradskih ulica promijenjena sukladno novom ugledu Islama: tako je ulica Vuka Karadžića postala ulica reis-ul-uleme Džemaludina Čauševića, Beogradska – Husein-bega Gradaševića [to je Zmaj od Bosne iz romana Josipa Eugena Tomića, vođa otpora protiv centralne turske vlasti u XIX stoljeću], a Dositeja Obradovića – Muse Čazima Čatića. Poglavlak Ante Pavelić često je isticao svoje sveze s muslimanima u Bosni, gdje je odrastao uz svojega oca koji je radio na gradnji željeznice. Rado je ponavljao kako ga je pisanju naučio hodža u mektebu (pučkoj školi) kod Jajca, gdje je bio jedi-

ni katolički đak. Kasnije je znao koristiti pseudonim Serdar (zapovjednik, vojskovođa), suradnika generala Luburića rado zove Ademagom, a česta mu je uzrečica šućur Allahu (umjesto uobičajenoga: „hvala Bogu“).

Usred Zagreba smjestio je Pavelić dojmljivu i bogato ukrašenu **džamiju**, nazvanu Poglavnikovom, dodavši Meštrovićevu Domu likovnih umjetnika (prvotno posvećenu srpskomu kralju Petru I) tri minareta. Starčevićanci su još s Josipom Frankom bili započeli planove izgradnje zagrebačke džamije, oni su ih i ostvarili. Džamija je nakon dugih priprema otvorena tek u kolovozu 1944, ali već u travnju 1948 titovci su je likvidirali, dočim je muftiju Ismeta Muftića snašla, po pobjedničkoj pravdi, smrt strijeljanjem. Na ovu ovdje velebnu džamiju trebalo je čekati više desetljeća!

Tijekom svoje šumske gerile, **partizani** su poubijali 118 hrvatskih hodža, imama i hafiza (učenjaka). U Titovu pokretu našli su se i hrvatski muslimani koji su se mahom već prije rata bili eksponirali kao komunisti: Skender Kulenović, Hasan Kikić, Safet Krupić i Lutvo Hadži-Ahmetović (ratni zločinac koji nikako da zainteresira državnog odvjetnika Bajića! čujem, međutim, da je u međuvremenu umro), tek su neka imena. Nakon komunističke obnove Jugoslavije, deseci su muslimana izvedeni na sud te likvidirani ili osuđeni na dugogodišnju robiju zbog onoga što se tada nazivalo „kolaboracijom s neprijateljem“, dakle s vlastitim narodom. O Titovoj nacionalnoj politici spram muslimana već je bilo riječi. Kako je poznato, osnovana je bila Narodna, pa onda Socijalistička Republika BiH kao odvojeni entitet skrojen po Moši Pijadi i Milovanu Đilasu prema

turskim granicama. [Poslije je Franjo Tuđman isticao kako je ona mogla i trebala dobiti barem autonomiju u okviru Hrvatske, nalik statusu Vojvodine u Srbiji.]

U tim istim granicama ostaje **BiH i kao samostalna država** nakon 1992. Njezina je povijest poznata, ovdje donosim samo kratku rekapitulaciju. Nakon početnih zbuđenosti (Izetbegović: ovo nije naš rat) te iluzija o tzv. asimetričnoj YU-federaciji, doista počinje rat, prvo srpski, osvajački, a 1993 i bratoubilački građanski rat bosansko-hercegovačkih katolika i muslimana. Muslimanima, sada opet Bošnjacima, treba svakako i teritorij, da nadoknade gubitke po srpskoj agresiji; dolaze i strani dragovoljci, mudžahidi, vehabije (vahabiti), kojima su isto križ i krst, unose stanovitu militantnost i isključivost, katolici se pak prisjećaju poturica i balija, razvezuju bratski spojene stjegove RH i BiH, stare mržnje oživljavaju za nečiji interes, engleski pukovnik kumu je pokolju u Ahmićima (120 civila, pretežito žena i djece), HVO i Armija BiH postaju neprijateljske vojske, a tako se sukobljavaju i koncepti

jedinstvene Bosne i podijeljene Bosne; za ovu se posljednju pojavljuje verzija da ju je, u dogovoru s Miloševićem, zagovarao i Tuđman (do hrvatske neovisnosti, inače, u pravaškoj tradiciji dosljedni pristaša jedinstva BiH te hrvatstva tamošnjih muslimana). Žrtvom ovoga sukoba, koji se na žalost dogodio, padaju general Blaž Kraljević i drugovi, vjerni starčevićanskim pogledima na Bosnu. Nekoliko različitih projekata s federalnim i konfederalnim planovima za BiH i RH propadaju, kao i Izetbegovićeva ponuda zapadne Hercegovine RH. Ova prima oko 300 tisuća izbjeglica, mudžahira, iz BiH, od toga najveći dio muslimana. Za humanitarnu pomoć i u RH skrbi muslimanski pandan Caritasu, Merhamet. Muslimani se bore i u Domovinskom ratu, pa ih u redovima HV ima između 17 i 19 tisuća. Ali rane katolicko-muslimanskog sukoba u BiH nisu zacijelile ni do danas, unatoč čak i činjenici da su dvije vojske, sukladno splitskomu sporazumu Izetbegović – Tuđman, zajednički sudjelovale u operacijama čišćenja sjeverozapadne Bosne (negdašnje „Turske Hrvatske“ oko Bihaća) i u suslijednim potхватima 1995, da bi ih, nadomak osvajanja Banje Luke, zaustavili Amerikanci i vlada u Zagrebu. Osim toga, do daljnjega je poražen i spasonosni koncept Hrvatske do Drine a BiH na moru.

No, muslimani – **Bošnjaci u životu nove RH** ponovno su igrali zapaženu ulogu, ne samo kao ratnici, nego i političari, bilo kroz Tuđmanov HDZ ili bošnjačku stranku Šemse Tankovića, pa u različitim javnim djelatnostima; navedimo sumarno tek par poznatijih imena: Esad Ćimić, Asim Kurjak, Muradif Kulenović, Zijad Haznadar, Mersad Berber, Mus-

tafa Nadarević, Fadil Hadžić, već spomenuti Mirsad Bakšić, braća Jusići, Tarik Filipović, te mnogi drugi. Osobito je slikovita bila figura Fuada Muhića, zvanoga zbog svoje ortodoksno marksističke orijentacije kinesko-maoističkim pseudonimom Fu-Mu. Poslije se on, međutim, priklonio hrvatstvu i Hrvatskoj stranci prava, da bi ubrzo umro, očito ubijen pod dvojbenim okolnostima. Osim svega toga, u današnjoj RH živi i nekih pola tisuće Arapa: diplomata, poslovnih ljudi, liječnika... Prema nekim vrelićama oko 200 tisuća Bošnjaka ima putovnice RH. Diljem Hrvatske djeluju i islamske zajednice, od kojih je najveća ova u Zagrebu.

Koja je budućnost Islama, globalno, kontinentalno i na našim hrvatskim prostorima? Odgovoriti na takvo pitanje značilo bi imati proročkih pretenzija. Pa ipak se nešto, temeljem dostupnih danosti, smije pretpostaviti. Islam je, kao i sve velike religije, u današnjem svijetu izložen pogibli sekularizacije, što znači zamiranju teokratskih, ortodoksnih, i uopće militantnih dimenzija te vjere, pa, u islamskom slučaju, i šerijatskoga prava itd. S druge strane, aktualna je tendencija povrata korijenju i temeljima, općenito zvana fundamentalizmom. Komunizam kao čimbenik suzbijanja Islama i ostalih velikih religija više ne postoji. Ali je podliji i spretniji neprijatelj onaj liberal-demokratski, koji se danas očituje kao globalni amerikanizam, kulturalni kao i civilizacijski. Sukob civilizacija na način koji predviđa Huntington nije vjerojatan, ali ga se dugoročno ne može isključiti. U Europi vjerojatno će jačati snage otpora, radikalne desnice, koja će započeti neku vrstu Reconquiste, ili

Zagrebačka džamija

će alternativa biti posvemašnja afrikanizacija, azijatzacija, pa i islamizacija Staroga svijeta, s posljedicom da u dogledno vrijeme više ne će biti Europe kakvu znamo i kakva je tisućljećima rasla. Neka pobijedi jači i životvorniji!

A Hrvatska, a Bosna i Hercegovina? I jedna i druga danas su na određeni način provizorij. Hrvatska nije u svojim granicama, protuhrvatske, neojugoslavenske snage u njoj nezaustavljivo rastu, vojska je uništena, predstojeće integracije dokinut će joj i zadnje ostatke suvereniteta, integriteta i dostojanstva. Bosna i Hercegovina ponovno je protektoratom, ponovno pod guvernerom. Upravo odlazi Lajčak, ali doći će novi, bio to Hannes Swoboda ili Bertie Ahern ili netko treći – sve gori od gorega! Raspravlja se o reviziji Daytonu, kojim su Srbi kao nagradu za genocidnu agresiju dobili gotovo pola teritorija, što ga prije ili kasnije kane pripojiti Velikoj Srbiji. Ali to bi značilo ukinuće jedinstvene BiH sa svojom povijesnom tradicijom, čiji bi identitet i suverenitet preuzela takozvana tri entiteta (nedavni dogovor Tihić – Čović – Dodik, koji dobar dio BiH muslimana-Bošnjaka vidi kao izdaju). Hrvati-katolici pak nezadovoljni su jer nemaju vlastiti entitet, jer su im ugrožena nacionalna prava, a muslimanima-Bošnjacima najprihvatljivija je neka vrsta unitarne, građanske, a ujedno bošnjačko-nacionalne države.

Protektorat u BiH ne može vječno potrajati. A što potom? Po-

novni građanski rat? Iluzorno je, naime, na dulje staze vjerovati u idiličnu harmoniju njezinih sastavnica. U nju vjeruju zagovornici juge u malom. Ali i ona u velikom je propala. Bosnom zapravo u povijesti nije vladala harmonija, uvijek je bila prevlast ili nadvlada jednoga sastojka: u turska vremena muslimanskog, u obje Jugoslavije srpskoga, u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj hrvatskoga, uključujući i domaće muslimane. Može li se to ponoviti, obnoviti? Kako bilo, neka vrsta koalicije, saveza, federacije, konfederacije, suživota s Hrvatskom, autonomije u njoj, ili pak autonomije Hrvatske u BiH, s određenim manjinskim pravima za one koji se hoće osjećati Srbima, očito je Bosni i Hercegovini zadana. Stoga valja biti za jedinstvenu BiH, ali ne da bi se izolirala od Hrvatske i da ova ostane što manja, kako priželjkuju i neki od onih koji jom danas vladaju (koncept Mesić-Manolić!). Srbi su pak neprijatelji i Hrvata-katolika i muslimana-Bošnjaka. Kada ipak zacijele rane nedavnoga nesretnog i krvavog sukoba ovih posljednjih, nadoći će, vjerujemo, i vrijeme za primjenu staronovoga modela u BiH. Na žalost, ominožno nadvijanje sablasti unitarne Europske unije i članstva u redovima Nato-soldateske, namijenjene da bude pomoćna trupa američkog imperijalizma u nesmiljenu ratu protiv islamsko-arapskoga svijeta, ne sluti na dobro!

Bošnjački institut

BOLJŠEVIZAM NA HRVATSKI NAČIN (2)

Lasa Šukilo, Zagreb

PRESUDA UPRAVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE (2)

Broj: Zpa-21/2008-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE PRESUDA

Ovim se putem ne može, dakle, ostvarivati zaštita protiv upravnih akata protiv kojih se može voditi upravni spor, kao niti protiv akata poslovanja za koje su nadležni sudovi opće nadležnosti ili trgovački sudovi, protiv sudskih odluka i dr.

Zahtjev, dakle, može podnijeti svatko tko smatra da mu je određenim konačnim pojedinačnim aktom, u odnosu na koji ne postoji druga sudska zaštita, povrijeđeno neko ustavno pravo.

Imajući u vidu izloženo, a vezano za prigovor Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, o nedopuštenosti zahtjeva Sud je ocijenio da se u konkretnom slučaju radi upravo o aktu čija je zaštita zajamčena temeljem članka 66. Zakona o upravnim sporovima.

Naime, osporena odluka Medicinskog fakulteta koja je nakon odbijanja prigovora izjavljenog protiv odluke Povjerenstva za stegovni postupak postala konačna pojedinačni je akt protiv kojega nije osigurana druga sudska zaštita, a tom se odlukom rješava o pravima i slobodama zajamčenim Ustavom Republike Hrvatske (Glava III Ustava).

Iako se u konkretnom slučaju radi o postupku vođenom pozivom na Pravilnik o stegovnoj od-

govornosti nastavnika, suradnika i studenata Medicinskog fakulteta u Zagrebu, zbog povrede radnih obveza, osporena se odluka ne može pobijati u postupku pred redovnim sudom, temeljem odredbi Zakona o radu ("Narodne novine", broj: 137/04 pročišćeni tekst) budući da taj Zakon ne sadrži odredbe o stegovnom postupku i stegovnoj odgovornosti.

Matko Marušić

U prilog navedenom govori i činjenica da osporena odluka ne sadrži pouku o pravnom lijeku, a svaki građanin mora imati na raspolaganju pravna sredstva u slučaju kršenja njegovih prava.

Dakle, podnositelj smatra da su mu osporenim odlukom Fakultetskog vijeća Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu povrijeđena Ustavom zajamčena prava.

Uvidom u spis predmeta dostavljen Sudu uz odgovor na zahtjev kao i u dokumentaciju koju je podnositelj dostavio uz zahtjev, a koja se ne nalazi u spisu predmeta, posebno u zapisnike sa rasprava održanih 10. travnja 2008., 29. travnja 2008., 5. Svibnja 2008., u očitovanje o prijavi od 14. siječnja 2008., zahtjevu za uvid u dokumente postupka od 17. ožujka 2008., dopis prof. dr. Vlade Jukića od 22. ožujka

2008., proizlazi da su podnositelju povrijeđena prava zajamčena Ustavom Republike Hrvatske.

Naime, kao što je iz tih dokumenta vidljivo predlagatelj se očitovao o prijedlogu za pokretanje stegovnog postupka te je osporavao da bi svojim ponašanjem i javnim istupima u emisiji 1 programa Hrvatskog radija "Drag mi je Platon" 14. studenog 2007. godine, u članku objavljenom u "Glasu koncila" broj: 43 (1740) od 28. listopada 2007. godine i svim drugim javnim istupanjima i kontaktima sa kolegama na drugim Sveučilištima, počinio teške povrede radnih obveza pobliže opisane u Pravilniku o stegovnoj odgovornosti nastavnika, suradnika i studenata, navodeći da je njegovo pravo i obveza kao akademskog građanina i sveučilišnog nastavnika javno i kritički istupati.

Podnositelj se pritom pozivao kako na Ustavne odredbe o slobodi govora i na odredbe Deklaracije o ljudskim pravima, tako i na Etički kodeks Sveučilišta u Zagrebu koji u članku 8. izričito navodi da nastavnici imaju pravo i obvezu kritičkog govora. Prema podacima u spisu proizlazi da je podnositelju uskraćeno pravo na uvid u sve dokumente postupka koji se protiv njega vodi, kako to proizlazi iz odgovora zamjenika predsjednika Povjerenstva za stegovni postupak od 18. ožujka 2008. godine i odgovora dekaniće prof. dr. sc. Nade Čikeš od 21. srpnja 2008., te da su mu preslike zapisnika Dekanskog kolegija održanog 27. studenog 2007. i CD sa audio zapisom snimke radijske emisije HR 1 "Drag mi je Platon" od 14. studenog 2007. godine uručene tek na raspravi održanoj 12. svibnja

2008. godine na kojoj je i izrečena stegovna mjera, javna opomena.

Takvim postupanjem podnositelj zahtjeva je onemogućen u svojem pravu na obranu, na pravilno i potpuno utvrđivanje svih činjenica koje izravno utječu na ostvarivanje njegovih prava, te je time u postupku koji je prethodio osporavanim aktima podnositelj bio u neravnopravnom položaju, čime mu je povrijeđeno ustavno pravo jednakosti iz članka 14. Ustava Republike Hrvatske.

Nadalje, iako to iz spisa koji je dostavio Medicinski fakultet nije vidljivo, podnositelj je uz zahtjev dostavio podnesak upućen Povjerenstvu za stegovni postupak 29. travnja 2008. godine u kojem ističe da je uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu utvrdio da je odlukom Povjerenstva, a pozivanjem na članak 8. Pravilnika o stegovnoj odgovornosti, od vještaka psihijatrijske struke zatraženo da temeljem dokumentacije i spisa sačine psihijatrijsko vještvo nad prijavljenim, iz kojega bi proizlazilo da li je isti ubrojiv, a koje vještvo su doktori psihijatri odbili sačiniti. Radi navedenog podnositelj je ustrajao kod zahtjeva da dobije preslike cjelokupne dokumentacije koja prileži spisu. O navedenom zatraženom vještvu Sud također ne nalazi dokumenata u spisu ali iz očitovanja prof. dr. sc. Vlade Jukića, psihijatra Psihijatrijske bolnice Vrapče od 22. ožujka 2008. godine upućene Medicinskom fakultetu u Zagrebu i prof. dr. sc. Matku Marušiću, proizlazi utemeljenost navoda podnositelja.

S tim u vezi Sud ocjenjuje da je

ovakvim postupkom Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu povrijeđeno ustavno pravo iz članka 35. Ustava Republike Hrvatske kojim se svakome jamči štovanje i pravna zaštita njegovog osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti.

Ovo posebno ima težinu kada se ima u vidu da se radi o sveučilišnom nastavniku koji je poznat širokoj javnosti, kako na Fakultetu među studentima tako i u akademskoj zajednici u zemlji i inozemstvu, pa dovođenje u sumnju njegove ubrojivosti ima za posljedicu ne samo povredu Ustavom zajamčenog prava iz članka 35. već predstavlja vrlo opasan presedan prema kojemu bi svatko tko iznosi kritičke stavove na račun određenih interesnih skupina, zajednica ili pojedinca mogao biti podvrgnut provjeri ubrojivosti.

Ovakova postupanja su etički i zakonski nedopustiva u ovakvim vrstama postupaka te imaju i šire konotacije na razinu dostignutih prava i demokracije u društvu.

Kritičko razmišljanje i javno iznošenje kritičkog mišljenja, ma kako ono osebujno bilo, ne opravdava ovakove metode postupanja niti za iste postoji opravdanje a kamoli zakonska osnova.

Stigmatiziranje osobe podnositelja kao psihički bolesne osobe ostavlja izvan svake sumnje činjenicu o nepostupanju u dobroj vjeri.

Nadalje, valja reći da je podnositelju izrečena stegovna mjera javne opomene za javni nastup u emisiji Hrvatskog radija "Drag mi je Platon", za iznošenje mišljenja

u "Glasu koncila" i drugim sredstvima javnog priopćavanja, te zbog slanja inkriminiranih članaka i izjava elektroničkom poštom na brojne adrese u zemlji i inozemstvu (mahom na adrese znanstvenika), čime je prema osporenim odlukama iznosio netočne informacije o radu i poslovanju Fakulteta, narušio ugled Fakulteta neprimjerenim ponašanjem, klevetom, svojim nepropisnim i nekorektnim odnosom prema drugim nastavnicima proizročio njihovo uznemirenje, izazvao netrpeljivost te nanio Fakultetu štetu.

Zakonom o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju ("Narodne novine", broj: 123/03 - 46/07) uređuju se pored ostalog osnovna načela o znanosti i visokom obrazovanju, akademska zajednica i njene slobode.

Znanstvena djelatnost i visoko obrazovanje predstavljaju djelatnost od posebnog interesa za Republiku Hrvatsku i sastavni su dio međunarodnog, posebno Europskog znanstvenog i obrazovnog prostora, a temelje se, prema članku 2. citiranog Zakona, pored ostalog i na slobodi i autonomiji stvaralaštva, etičnosti znanstvenika, javnosti rada, poštivanju i afirmaciji ljudskih prava i dr.

Akademske slobode pripadaju svim članovima akademske zajednice, a obuhvaćaju slobodu znanstvenog i umjetničkog istraživanja i stvaralaštva, proučavanja, međusobne suradnje i udruživanja, sukladno Ustavu Republike Hrvatske, međunarodnim ugovorima i ovom Zakonu (članak 4. stavak 3.).

Akademska sloboda je sloboda znanstvenika, sveučilišnih nastavnika i studenata da istražuju, podučavaju, uče i šire znanja o

čovjeku, društvu i svijetu, slobodni od političkih, vjerskih i administrativnih pritisaka i ograničenja.

Članak 3. Limske deklaracije o akademskim slobodama i autonomiji institucija visokog obrazovanja" iz 1998. godine prihvaćenoj na općoj skupštini svjetske sveučilišne službe (World University Service - WUS) propisuje: "Svi članovi akademske zajednice imaju pravo da obavljaju svoje funkcije bez diskriminacije bilo koje vrste i bez straha od represije od strane države ili bilo kojeg drugog izvora."

Članak 8. Limske deklaracije kaže: "Svi članovi akademske zajednice uživati će slobodu da održavaju kontakte sa svojim kolegama u bilo kojem dijelu svijeta ...". Sloboda mišljenja i izražavanja zajamčena je i u Ustavu Republike Hrvatske u članku 38., u formi "Slobode govora i javnog nastupa".

Pravo na slobodu izražavanja zajamčeno je člankom 10. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, te

odredbom članka 19. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, a može biti podvrgnuto ograničenjima samo u izuzetnim slučajevima (interes državne sigurnosti, teritorijalne cjelovitosti, javnog reda i mira, radi sprečavanja nereda ili zločina i dr.) (Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III72711997 od 10. siječnja 2000.).

Sloboda mišljenja i izražavanja misli, sloboda govora i javnog istupanja jedno je od temeljnih načela zajamčenih Ustavom Republike Hrvatske (članak 38.) i temelj je slobode ne samo pojedinca nego i cijelog društva, jer je slobodno samo ono društvo u kojem je slobodan pojedinac.

Kako je predmetni postupak vođen zbog javnih istupanja podnositelja zahtjeva na koje ne samo da isti ima pravo kao slobodan pojedinac već ima i obvezu kao pripadnik akademske zajednice, Sud nalazi da su osporenim odlukama povrijeđena naprijed navedena prava predlagatelja a koja su zajamčena Ustavom Republike Hrvatske i mjerodavnim

odredbama međunarodnog prava.

Budući da su na opisani način, osporenim odlukama, povrijeđena Ustavom zajamčena prava i slobode čovjeka i građanina na štetu prof. dr. sc. Matka Marušića to je temeljem članka 66. Zakona o upravnim sporovima uz odgovarajuću primjenu odredbe članka 42. stavka 3. istoga Zakona trebalo odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 21. studenog 2008.

Zapisničar:

Srđan Papić, v.r.

Predsjednica vijeća:

Jasminka Jenjić, v.r.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Marko Samaržija, odvjetnik, Zagreb, Izidora Kršnjavog 1

2. Odvjetničko društvo Ruždjak i Partneri, Zagreb, Draškovićeve 40, sa spisom

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik

Ida Balent

HOLOKRACIJA

Mladen Schwartz, Zagreb

Ne, ne bijaše oduvijek „holokausta“ iliti šeola... pardonček, šoa! Izmislio ga je plačni židovski „nobelovac“ Elie Wiesel post festum, sa zakašnjenjem od 12 godina (1957). U međuvremenu nakon rata, nitko nije govorio o „holokaustu“, jer su razboriti ljudi, pa valjda čak i neki takvi među samim Židovima, shvaćali da se ne može tvrditi kako se „izabranu narodu“ dogodila totalna žrtva paljenica od koje nimalo

ne preostaje (što i znači grčka riječ holokaustos), jer ih je, preživljenaca plus novorođenih, više nego ikada! A i sam Wiesel iz plemena preživljenaca: u plinsko-komornom naime genocidnom logoru Auschwitz, kako sam svjedoči, podvrgnut je bio posve skrupuloznoj i uspješnoj medicinskoj obradbi bolesne mu noge, da bi se, u jeku bombardiranja 1945, na upit SS-ovaca koji su pred sovjet-ruskom navalom poduzeli evakuaciju, skupa s ocem odlučio na bijeg pod okriljem njemačkoga istrijebljivača, umjesto

da spokojno dočeka crvene osloboditelje.

Nu, kada je jednom pušten u optjecaj, aušvicki je mitos, podkrijepljen uz ostalo i maštovitim pričama o tomu kako su doslovce logoraši bili spaljivani u neakvim jamama, punima vode ali bez zraka, u kojima je dakle već prisilom fizikalnih zakona bilo nemoguće paliti bilo što, a nekmoli teško zapaljiva ljudska tjelesa – kada je, dakle, mit već jedanput nastao, on je od megalomanskih, koliko i pohlepničkih židovskih šovnista, uz zdušno sekundiranje

židoljubih masa među gojima-arijcima, brže-bolje prihvaćen kao fundament nove unosne holo-religije, koja židovsku izabranost u Bogu smjenjuje njihovom izabranošću u neprekidno naplaćivanoj žrtvi, te svojim dogmatizmom neumoljivo obvezuje i samoga sv. oca Papu.

Na sekularnom planu, ova se no-

Ruski židovi

voreligija boga „holokausta“ pojavljuje u obličju totalne, totalitarne strahovlade holo-terora, u obličju globalne holokracije. Kud god se okreneš, eto Ti „holokausta“, koliko dosadno nametljivog, toliko i opasnog. Zanižeš li ga, svedeš na uvjerljivu mjeru, pokušaš li ga možda objasniti ili, nedajbože, barem djelomice opravdati židovskim uzrocima, namah si izvan zakona, proglašen ekstremistom ili pače monstrumom, marginaliziran, ridiculiziran, ostraciran, te, last but not least, smješten na koju godinicu (u Austriji: do deset!) onkraj liberal-demokratske brave! Magijsko-kabalističkih Šest Milijuna ne smije se umanjivati, ali ni uvećavati.

Časni muževi koji, na tragu historografskog revizionizma, što će reći kritično-argumentiranog pobijanja lažne pobjedničke verzije povijesti, i takozvani „holokaust“ nastoje smjestiti na pripadajuće

mu mjesto, bez izmišljotina, pretjeravanja i mistificiranja, postali su zadnjih godina i desetljeća žrtvama nesmiljenih progona i drakonskih osuda po prvosvećenicima religije „holokausta“: Christophersen, Walendy, Mahler, Rudolf, Zündel... samo su neka od najpoznatijih imena tih, istinskih žrtava „holokausta“.

Budući da je dakle „holokaust“ religija, a Holo ljubomorni bog, on je, kao što se bogu i pristoji, Absolut, on je absolutan, dakle nije relativan, te su zato pokušaji usporedbe židonevolja s nekim drugima, te „relativiziranja“ židovskih problema vezanih za Treći Reich i II Svjetski rat, gotovo izjednačeni s navodnim zločinima nad Židovima što se pripisuju razdoblju nacional-socijalizma. Revizionisti nastavljaju Adolfov posao drugim sredstvima.

Vjernici su religije „holokausta“ možda manje sami Židovi, koji tek spretno unovčuju svoj mit. Nu, dio je posla oko unovčavanja svakako i sugestivno-hipnotično djelovanje na gojske mase, eda bi one same slovo holovjere prigrlile kao neupitnu svetu istinu, danonoćno joj služile te skrbile za uščuvanje njezine čistoće. Teško bi bilo tvrditi kako ispiranje smekšanih gojskih mozgova nije urodilo plodom: u dekadentnim zapadnim društvima, kojima se sada, svim preostalim snagama svoje iscrpljene egzistencije, pridružilo i posthrvatsko Hrvatsvo, cvjeta teror „holokausta“ na doslovce svim poljima: u javnim općinama kao i u školstvu; u službenoj historiografiji i tekućoj političkoj praksi, u umjetničkoj produkciji (pomislimo samo na poplavu holo-filmova, kojekakvih š(v)

indlerovih lista i sl., manipulativno serviranih u ruhu neupitne faktične istine!), u vladajućem moralističko-sentimentalističkom etosu, u neoinkvizitorskom pravosuđu koje, kako je rečeno, nemilice ganja holo-krivovjernike, u cvjetanju lukrativne profilerske holo-ekonomije (odštete, odštete...).

Holo moćno utječe čak i na držanje koncilaške Katoličke crkve, kojoj je njegovanje najljigavije židoljubne holofantastike dobrim dijelom postalo novi Credo. Dočim je, prije Drugoga vaticanuma, Crkva još imala hrabrosti moliti za „bezvjerne i slijepa Židove“ da se „izbave iz tmine“, sada je sama pokleknula pred aušvickim porodom od tmine i njegovim fikcionalizmom. Kako je daleko kadra ići ta zlehuda navada, dostatno ilustrira već i nedavna afera s katoličkim biskupima što ih je tradicionalistički nadbiskup Marcel Lefebvre bio, u sukobu s koncilaškom Crkvom, na svoju ruku zaredio, a papa ih je Ivan Pavao II izopćio. Novi papa Benedikt XVI (nekoć strogi, konzervativni predstojnik ex-Inkvizicije, na tom mjestu nasljednik hrvatskoga kardinala Šepera, Joseph Ratzinger!) usudio ih se doduše rehabilitirati, ali se odmah najponiznije, još k tomu uz uporabu najpravovjernije anti-fa-frazeologije, ispričao Židovima koji su ga podsjetili da je jedan od četvorice prijepornih biskupa, Richard Williamson, (s razlogom) nijekao plinske komore, te da je holokaustirane sveo na (razmjerno razumnih) tristotinjak tisuća.

Osobito nama Hrvatima, u Hrvatskoj kao zionist-occupied country, holoteror je postao svakodnevnim usudom. S javne kuće TV i popratnih privatnih TV-bordela, holotema nikako ne nestaje. Usudi li se netko načeti dje-

lič istine, pa bila to i stanovita, inače hrvatožderna Madame Rudan, koja se odvažila usporediti palestinska stradanja pod Židovima s onim židovskima, slijede otkazi, sankcije, ekskomunikacije... Novine su dale veliki prostor nekom „šjor-Ivi“, preživljencu iz Buchenwalda, koji ortodoksno-židoljubno brani uspomenu na svoje židovske supatnike, jer je netko za trgovačku reklamu tobož uvrjedljivo odabrao natpis iz rečenoga logora „Jedem das Seine“. A riječ je tek o klasičnom načelu rimskoga prava i pravde: *sum quique*, svakom svoje! Negdašnji sabirno-radni logor u Jasenovcu, podignut za neprijatelje hrvatske države iz vremena 1941-45, u međuvremenu je izrastao u nedodirljivo svetište holo-religije (najveće je dakako ono u Berlinu, gdje je pola grada pretvoreno u ponižavajući protunjemački spomenik holokaustu!), što mu nije uspjelo niti za također židoljubne jugodiktature šumskog maršala JBT-a. Pa i takav Jaso nije po volji u Hrvatskoj vladajućim židovskim maksimalistima i trenutačnim komandantima Jasenovca, kojima je u novom izložbenom postavu odveć neutralne povijesti, epohalnog konteksta, oprezne statistike i hladnog razuma. Oni hoće mit, hoće religiju i to uopće ne kriju.

U isto vrijeme neki su lunatici došli na perverznu, koliko i originalnu ideju: natjerali su, naime, hrvatske školarce, koje se inače ni na što više ne može natjerati (pa niti da ugase mobitel za vrijeme nastave), da, uz popratno mrmljanje mantre „ne-ponovilo-se“, sastave Šest Milijuna spajalica, eda bi si čim zornije predočili užase vezane za smaknuće istog tog broja imaginarnih Židova. Koliko će vremena i prostora trebati za ozbiljenje ovoga vjerskog projekta, ne kaže nam se. Nije ni

važno, ta cijelo se školstvo, pod komandom nekoć obećavajućeg ministra Primorca, manje-više preorijentira na holologiju, koja u sebi ionako objedinjuje sve znanosti i umjetnosti, sve artes liberales. Čemu onda još učiti o Kralju Tomislavu i Anti Paveliću, o Bleiburgu i Domovinskom ratu!

Dočim Židovi za svoje nedaće optužuju „Nijemce“, što će reći sve njih, pa se ni velikoga skladatelja Wagnera u Izraelu ne izvodi jer ga je volio Hitler, - poniženi, uvrijeđeni i holo-terorizirani Hrvati ne smiju ni izustiti riječ „Židov“ a da ne bi odmah potpali pod neumoljiv udar holoinkvizicije. Treba uvijek politički korektno kazati: Neki Židovi, ti i ti Židovi... ma ne, krivo, krivo, kakvi Židovi!, možda ti i ti Srbi, a Židov je kao apsolutna pasmina samim tim a priori ekskulpiran od svih prekršaja, zločina te inih (košer)-svinjarija. Posebna prava koja su sebi uzurpirali, Židovi gojimarijama uspješno nameću kao najsvetiju dužnost, tim uspješnije koliko su njihove žrtve uspješnije u nacional-mazohističkom nijekanju vlastite samosvojnosti i samobitnosti – a teško je poreći da u toj disciplini Hrvati prednjače kao rijetko koji narod, još i više nego primjerice u rukometu ili kakvom sličnom loptanju.

Kroz svoju povijest, posve osobiti narod Židova prolazio je ovako i onako, loše i dobro, oboje zahvaljujući svojim dvojbena zasluga. Ali su i drugi narodi patili, a Židovi im to ne priznaju, niti ih zanima, osim kada to treba nije-kati, i spomen na to kažnjavati jer vrijeđa židovsku neusporedivost. Židovska i arijska povijest prepuna je različitih očitovanja antisemitizma: od vjersko-metafizičkog, preko rasno-nacionalističkog, do političko-gospodarskog i anticionističkog. Židovi su svim tim vidovima pro-

tužidovstva davali u najmanju ruku ozbiljnoga povoda, i zarana su se naučili ne samo trpjeti, nego i hotice izazivati, pače na se izravno zazivati antipatije, eda bi na njima izgradili što veći materijalni, moralni i politički profit. Teško je zaniyekati da su u tom potihvatu dobrim dijelom uspjeli: njihove su blagajne prepune, moć im je veća nego ikada, i posve su nedodirljivi: alibi aušvic dopušta im što nikomu nije dopušteno (a oni sami na to najglasnije upozoravaju!). Postali su suvladarima globalnoga svijeta, osnovali državu na tuđem tlu, usadili petokolonaške države u državama gojâgostoprimaca kojima su, omamljujućim djelovanjem holoreligije, malo-pomalo zakržljali i posljednji ostatci zdravog instinkta samoobrane.

Opet s pogledom na našu napaćenu Hrvatsku: znana imena poput Sorosa, Wiesenthala i Zurofa, braće Puhovski, klana Goldstein – da samo neka navedem – zorno prizivaju u sjećanje ulogu koju vanjski i unutarnji Židovi igraju u smjeru dokinuća hrvatske Države i utruća hrvatske Nacije. Židovi su govorili „Perditio tua ex te, Israel“. Izrael propada svojom krivnjom. Ali to vrijedi i za druge narode, i za Hrvate. Posvemašnja ugrozba kojoj smo danas izloženi u većoj je mjeri djelo Hrvata negoli Židova, pa i hrvatskim podnošenjem židovskoga holoterora. Hrvatima nam se je konačno osloboditi nametnute holomitologije, holomanije i holofobije u čijem ozračju živimo. Odlučimo se konačno, ako ništa drugo, više štovati hrvatske žrtve negoli židovske, više nego do židovskoga, držati do hrvatskog probitka. Već bi i to bio dobar početak.

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (4)

Izvor: **Petar V. Krestić** www.srpsko-nasledje.co.yu

OSNIVANJE SRPSKE BANKE

Značajan korak u preraspodeli dotadašnjih privrednih, a samim tim i političkih pozicija, bilo je prikupljanje razjedinjenog srpskog

kapitala i njegova koncentracija u Austrougarskoj, osnivanjem Srpske banke d.d. u Zagrebu, 1895. godine. Njen predsednik bio je Vladimir Matijević, a direktor Đorđe Velisavljević.

Pored centrale u Zagrebu, Banka je imala filijale u Novom Sadu, Somboru, Subotici, Dubrovniku, Mitrovici, Splitu, Šibeniku i Kninu.

Najveće zasluge u njenom osnivanju, čime je započeo organizovaniji rad na podizanju srpske privrede, imala je grupa srpskih građana iz Hrvatske i Slavonije, sa Vladimirom Matijevićem, Bogdanom Medakovićem, Jovanom Živkovićem i Svetislavom Šumanovićem na čelu.

Uz neposredno učešće ove banke, da bi rešili sve teži položaj sela i seljaka, 1896. godine, sjedinjavanjem više od 400 srpskih zemljoradničkih zadruga, osnovan

je Savez srpskih zemljoradničkih zadruga, sa preko 400 zadrugara na teritoriji Hrvatske. Zadatak Saveza bio je da okuplja i obučava seljake zemljoradničkim, potrošačkim i kreditnim poslovima, da im obezbeđuje povoljne kredite i da ih usmerava na štednju.

ZA BISTRU I SIROMAŠNU SRPSKU DECU

Srpsko privredno društvo Privrednik, kao treća u nizu institucija osnovanih u ovom periodu u Hrvatskoj, predstavljalo je jednu od najznačajnijih ustanova srpskog naroda u Austrougarskoj monarhiji.

Osnovan po ideji Vladimira Matijevića, uz finansijsku pomoć njegovih istomišljenika, prijatelja i rodoljuba, Privrednik je bio zamišljen kao institucija koja će pomagati da se bistra, radno sposobna i siromašna srpska deca, najvećim delom iz ekonomski zaostalih seoskih sredina, pored sticanja osnovnog obrazovanja, osposobe za zanate i trgovačke poslove. Na taj način, tvorci Privrednika želeli su da obrazuju jak kadar Srba privrednika i da pomognu svaki srpski privredni pokret, čime bi se stvorili uslovi za nastanak snažnog srpskog građanskog sloja, koji bi bio u stanju da, kako ekonomski, tako i intelektualno, odgovori zahtevima vremena i da omogući srpskom narodu opstanak i napredak u ondašnjem okruženju, izrazito nenaklonjenim Srbima.

Odluka o osnivanju Privrednika nije se kod Matijevića rodila odjednom, već je sazrevala tokom godina koje je proveo kao trgovački putnik, obilazeći mnogo predele Monarhije. Oprezni Matijević svoju odluku nije odmah razglasio, nego se oprobao na pojedinač-

Istaknuti dobrotvori "Privrednika": "Bez osnovnog kapitala se ne može" govorio je Matijević, pa je pitomcima, posle završenog zanata, obezbeđivao i kredit da počnu samostalnu radnju

Slika 2 str.58: Isidor Dobrović "Privredniku" je ostavio veliku zadužbinu, između ostalog i dve kuće, u Zagrebu i Daruvaru. I poručio u testamentu: "Mi stariji moramo pomagati, moramo zadužbine osnivati, a ti, omladino, radi, radi i štedi, Bogu se moli, starije slušaj i svoj zanat voli - a ostalo će sve samo doći!"

Slika 3 str.58: Nikola Ćuk, jedan od osnivača "Privrednika": Stigao je u Zagreb, da šegrtuje, sa jednim cvancikom u džepu. Iz njegove radnje izašlo je 60 "naučenjaka". U prvim danima rada "Privrednika" Nikola Ćuk ustupio je pitomcima svoju kuću, u vinogradu kraj Zagreba, odakle su otpremeni na zanat i naukovanje. U uličnim demonstracijama, Hrvati su opljačkali i razrušili njegovu radnju, a sekirama posekli vinograd. Nikola je sve to obnovio - nisu ga mogli oterati i uplašiti

nim primerima. Tako je, posle obavljenog posla, pominjući to tek uzgred, nudio trgovcima sa kojima je poslovao jednog svog tobožnjeg "malog rođaka", dečaka sa sela, za šegrt. Pošto su ponude najčešće prihvatane, Matijević se, zatim, obraćao seoskim učiteljima i sveštenicima sa zahtevom da mu pošalju odabranu decu, koju bi upućivao na izučavanje zanata. Na taj način, on je na razne zagnate "namestio" oko 250-oro dece.

Ubrzo potom, pošto je stekao znatan imetak i ime uspešnog privrednika, Matijević je odlučio

da prestane sa putovanjima i da se posveti radu u svojoj firmi u

Patrijarh Varnava među "Privrednikovim" pitomcima: Austrijska policija je izveštavala o "Privredniku" kao o "naoko nevinoj organizaciji" koja "preko svojih šegrt, služavki i pikola vrši "najsramniju srpsku propagandu" i "napaja ih velikosrpskim paroksizmom" i ta organizacija mora se definitivno uništiti, tim pre što se primećuje da Srbi neće da budu "konzumenti" radnji u kojima "Privrednik" nema svoje pitomce!

Zagrebu. U to vreme, obavio je

temeljne pripreme i 23. septembra 1897. godine, sazvao Osnivačku skupštinu Srpskog privrednog društva Privrednik. Na njoj je izabran izvršni i nadzorni odbor, za predsednika Društva postavljen je Isidor Dobrović (1841-?), trgovac i dobrotvor, jedan od osnivača Srpske banke, za potpredsednike - Vladimir Matijević i Nikola Ćuk, (1860-1937), takođe trgovac i dobrotvor, a za sekretara - Ljubomir P. Ristić. Istog dana "namešten" je i prvi šegrt.

KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI ZLOČIN (7)

Croatia Libertas, Mostar

Obilje dokumentarne građe pronašao sam u brošurama CPD-a:

"Ratni zločini muslimanskih vojnih postrojbi nad Hrvatima u sjevernom dijelu Hercegovine", Sarajevo 1996., "Ratni zločini muslimanskih vojnih postrojbi nad Hrvatima Bosne i Hercegovine", Sarajevo 1997. godine. Dokumente sadrži i brošura "Ratni zločini Alije Izetbegovića, dr. Safeta Ćibe nad Hrvatima općine Konjic, tijekom 1993. godine", Mostar 1996.

Istraživao sam genocid, ratne zločine protiv civila i ratnih zarobljenika, uporabu nedopuštenih sredstava za borbu, te uništavanje sakralnih, kulturnih i povijesnih dobara i gospodarskih objekata. Rezultate izlažem po općinama u Bosni i Hercegovini, s izuzetkom Nove Bile i Tarčina, kao specifičnih lokaliteta.

Rukopis je završen u lipnju 1997. godine.

Knjiga je posvećena svim žrtvama ratnog sukoba između Hrvata i Muslimana-Bošnjaka u Bosni i Hercegovini u razdoblju 1992.-1994. godine, neovisno o njho-

voj nacionalnoj pripadnosti.

Autor:

1. Vidi članke I. Mlivončića u sarajevskom tjedniku Una, koji je tada izlazio u Splitu i to: "Istina o događajima u Varešu - Rajić tuži, Rajić sudi", Una, 8. rujna 1993., str.9. i "Vareš - dan poslije - Grad duhova", Una, 15. rujna 1993., str. 3. A 29. listopada 1993. o istini u Stupnom Dolu pismeno sam obavijestio kardinala Kuharića u Zagrebu i Ševka ef. Omerbašića, predsjednika Mešihata Islamske zajednice za Hrvatsku i Sloveniju u Zagrebu.

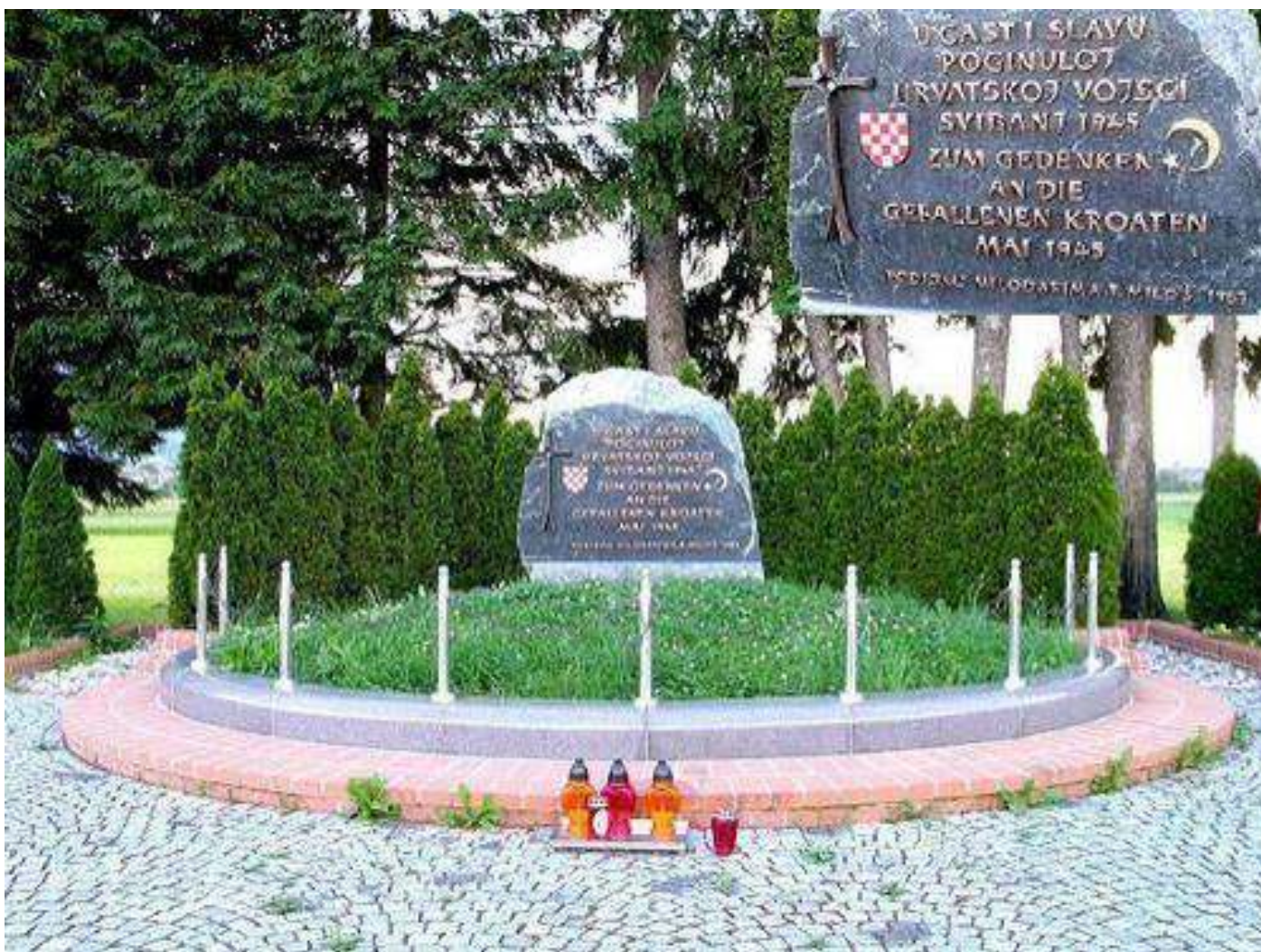
DOPUNA: Prema mapi puta Međunarodnog suda za ratne zločine (ICTY), odnosno prema materijalnim dokazima koje je ICTY dostavio nadležnim tužiteljstvima u BiH, kompletne i dodatne materijale nadležna tužiteljstva mogu pronaći u dokumentaciji koju je ICTY dostavio institucijama pravosuđa u BiH te su dužne postupiti sukladno pravilima ICTY i procesuirati sve ratne zločine u BiH, pa tako i ratne zločine nad Hrvatima u BiH.

U Mostaru, 4. prosinca 2008.

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (1)

Dragutin Šafarić Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

KRVAVI TRAGOVI JOSIPA BROZA

Hrvatska tragedija

„Bleiburg“ (snimka iz 2008.)

Bleiburg je grad u Austriji. U njegovoj blizini predala se 15. svibnja 1945. glavnina Hrvatskih oružanih snaga, vojske Nezavisne države Hrvatske (95.000 vojnika i časnika), praćena brojnim civilnim izbjeglicama.

Bleiburg je postao simbol i me-

tafora svih hrvatskih stradanja od komunističkih pobjednika 1945. godine, iako je samo manji dio vojnika i civila ubijen na samoj Bleiburškoj poljani i u okolici. Zato se imenom Bleiburški pokolj označavaju svi ti pokolji zarobljenika, bez obzira gdje se dogodili, a često se misli i na sve žrtve komunističkog terora među Hrvatima 1945, pa i kasnije. Većina za-

robljenika ubijena je na marševima kroz Jugoslaviju i u zarobljeničkim logorima tijekom slijedećih mjeseci. To je u hrvatskoj emigrantskoj literaturi nazvano Križni put (ponekad u množini, Križni putevi), pa je danas termin u općoj upotrebi u Hrvatskoj.

(hr.wikipedia.org)

Crnogrob: Grobovi članova Vlade NDH i njihovih obitelji

Spomen križ „Dravska šuma“ (snimka iz 2005.)

JUGOSLAVENSTVO DANAS (5)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

Koji su kulturni činioци zajedničke jugoslovenske svesti?

JUGOSLAVENSKA SVIJEST

Na raznim stranama slavenskog Juga uočljivi su, od davnih dana do danas, brojni kulturni činioци zajedničke jugoslavenske svijesti.

„Ideje, poeme, eseji Rittera Vitezovića, fra Andrije Kačića-Miošića, Baričevića, Mikocija, Katančića, dramatizacija političkih slavenskih i ilirskih motiva od XVII stoljeća u Zagrebu na školskom teatru, uloga gimnazija, samostana i štamparija, svijest o ljepoti južnog govora kao toskanskog, politička svijest Zagrebačke akademije kada već polovinom XVIII stoljeća traži rang univerziteta za đake iz Srbije, Bosne i svih zemalja pod osmanlijskim jarmom, kult Ćirila i Metoda, u Zagrebu 70-tih godina XVIII stoljeća, uloga slavjano-serbskih polihistora i gramatika i prosvjetitelja Orfelina, Rajića, Dositeja, ideje jozefinskog kruga, strani univerziteti, temišvarski episkop Petrović, Jovan Avakumović itd. sve to su simptomi stalnog i tvrdoglavog uspona i porasta poli-

tičke i kulturne južnoslavjanske svijesti. Koja nije ograničena na pojedine regije ili provincije, nego tinjajući pod zulumom stvarnosti čitavom zemljom uzduž i poprijeko, i ne ugasivši se ni za trenutak, svijetli kao jedina moralna svjetlost i utjeha“. (Miroslav Krleža: „Panorama pogleda, pojava i pojmovna“, knjiga III, str. 145, izd. „Oslobođenje“, Sarajevo, 1975.)

DUHOVNI POTHVATI

Najveći i najvrjedniji duhovni pothvati na našem prostoru tražili su na razne načine mogućnosti sjedinjenja, zajedništva, sinteze. Uz one koje je naveo Krleža, ima još dosta primjera: federalističke i socijalističke ideje Svetozara Markovića, Vase Pelagića, Ivana Cankara (Cankareva obrana slovenske kulturne i jezične posebnosti i jugoslavensko političko opredjeljenje), Njegoševa crnogorska ukorijenjenost, zanos osloboditeljskim srpstvom i jugoslavenska vizija; neobična širina pogleda jednog Goce Delčeva (ne samo političkih: „Svijet kao polje kulturnog natjecanja“). Idući prema našem vremenu – Krležino hrvatstvo i jugoslavenska „treća komponenta“ među Istokom i Zapadom, Rimom i Bizantom koji nas nisu uspjeli asimilirati; Andrić između hrvatstva, srpstva i jugoslavstva (njegova umjetnička ambicija da dijelove naše bezoblične prošlosti suoči s historijom, da je učini zajedničkom historijom); jugoslavenska ljevica prije rata; pogibelj lijeve inteligencije u samom ratu; Goranov i Nazorov odlazak u partizane kao iskupiteljski bratski čin; zajednička parola bratstva-jedinstva nad bratoubilačkim pokoljem ...

Naveo sam sve poznate primjere: ni jedan od njih nije u opreci s

posebnostima svoga porijekla i značenja, premda svi izražavaju, na vrlo različite načine, odgovarajuća jugoslavenska opredjeljenja.

Nije li stav najviše kulture na neki način po svojoj prirodi i nacionalan i „nacionalan“?

„IZNAD NACIONALNOSTI“

Valja razlikovati nadnacionalnost u političkom smislu (krajnje štetnu i neprihvatljivu u višenacionalnoj zemlji) od one moralne i intelektualne snage koja omogućuje rijetkim pojedincima da se izdignu iznad vlastite nacije, nacionalnih stega i naloga. Potrebna je, u stvari, velika smionost i duhovna neovisnost da čovjek dosegne ono stanje o kojem je govorio Goethe, „gdje nacionalne mržnje potpuno nestaje te čovjek stoji iznad nacionalnosti tako da dobro i zlo susjednog naroda doživljava kao da su se dogodili u njegovu narodu ...

... Nacionalna mržnja je jača što je stupanj kulture niži.“ (J. P. Eckermann: „Razgovori s Goethom“, 14.3.1830., izd. Brockhaus, Leipzig, 1916.)

Nadnacionalne sinteze kakve su pratile nacionalni romantizam – pangermanstvo, latinski ili romanski duh, sveslavenstvo, panarabizam i sl. – pokazale su se neostvarive ili reakcionarne.

Jugoslavenstvo se odvojilo od nekadašnjeg sveslavenskog utopizma. Slavenstvo je djelomice utjecalo na pokret jugoslavenskog ujedinjenja, ali ono već odavno nije ni jedini ni najosnovniji razlog našeg zajedničkog opstojanja. Vjerujem da su najprosvjećeniji ljudi u Jugoslaviji neslavenskih narodnosti i etničkih grupa tako to i shvatili.

Ivo Andrić

PAD KOMUNIZMA URODIO PAMFLETIMA I SIMPLIFIKACIJOM

Lasa Šukilo, Zagreb, uz poticajni izvor: *Zorica Stipetić*, „*Novi list*“, Rijeka, 9. veljače 2009.

Zorica Stipetić? Tko je to? Odgovorimo li na to pitanje možda će nam lakše biti spoznati dubinu objektivnosti njenih riječi kad govori o Josipu Brozu Titu.

Vlado Vurušić nam pomaže glede toga pišući sljedeće u zagrebačkom „*Jutarnjem listu*“ (21. 2. 2006.):

ZORICA STIPETIĆ IPAK ŠEFICA SAVJETA JASENOVAC

Zoran Prpić, lokalni jasenovački HDZ-ov dužnosnik koji je svojedomo na "krnjaj" sjednici (sastanak su napustili predstavnici Židovske općine, Srpskog narodnog vijeća, Saveza antifašista te bivših logoraša) bio izabran za predsjednika Savjeta podnio je, čini se, iznuđenu ostavku, a tadašnja kandidatkinja, koju su podržavale spomenute udruge, profesorica Zorica Stipetić, ipak je, s višemjesečnom zadržkom, postala nova predsjednica.

Sve se to navodno dogodilo na intervenciju premijera Sanadera i ministra kulture Biškupića, i to nedugo nakon njegova sastanka s bivšim predsjednikom Savjeta Slavkom Goldsteinom i predsjednikom SNV-a Milorodom Pupovcem, koji su bili i najveći kritičari reizbora profesorice Stipetić te predloženih rješenja novog postava jasenovačkog muzeja.

"Stvari moramo kontekstualizirati, imenovati i žrtvu i krvnika, a inzistirati ću i na nacionalnosti žrtve, a ne samo na njegovu imenu" - re-

kla nam je Zorica Stipetić. – „Muzej Jasenovca“ - dodala je – „ne smije postati mjestom gdje se zlo prikazuje kao apstraktno. Jasenovac nije muzej apstraktne ili neke druge umjetnosti. Simbol holokausta plinske su komore, a simbol Jasenovca su kama i slovo 'U'. Maknemo li to, upozorila je, onda skriva mo karakter logora.“

KAMA I SLOVO „U“

Prof. Zorica Stipetić, dakle, osoba je koju u njenom, prvenstveno jasenovačkom radu, odlikuje sljedeće:

1. Postala je šeficom Savjeta Jasenovac,
2. Dobila je za to potporu Židovske općine, Srpskog narodnog vijeća, Saveza antifašista te bivših logoraša),
3. Provedeno je to na intervenciju dr. sc. Ive Sanadera i Bože Biškupića,
4. Inzistira na nacionalnosti žrtve, a ne samo na njenom imenu,
5. Uvijek polazi od slova

„U“ (upravo tako, od slova), kao simbola „kame“, dok kamu nikako ne vidi u slovu „Ć“ (u slovu, ali i onome dodatku tome slovu), kamo li u „astronomskom“ znaku „CRVENE PETOKRAKE ZVIJEZDE“.

TITO U ULOZI KOMUNISTIČKOG ISTRJEBITELJA OČIMA ZORICE STIPETIĆ

Na početku ona suho izdvaja ono što je napisao Ivica Radoš u „*Jutarnjem listu*“ (8. i 11. siječnja 2009.) o osnovnoj tvrdnji iz knjige Silvina Eiletza: „Titove tajanstvene godine u Moskvi 1935. – 1940.“

„Josip Broz Tito (se) na tron jugoslavenske partije uspeo cinkarenjem partijskih drugova NKVD-u, sovjetskoj tajnoj policiji, koja je provodila čiste i upravljala kaznenim i radnim logorima ... Eiletz je na uvid dobio 389 stranica dokumenata, a riječ je uglavnom o izvješćima agenta NKVD-a Josipa Broza Valtera, zbog čijih je denuncijacija smaknuto kompletno partijsko rukovodstvo KPJ. Tito je nakon toga postao generalni sekretar.“

Ništa od toga Zorica Stipetić ne niječe, čak niti ne pokušava zanjekati, ali ipak ističe da to nije prava istina. Sve potječe iz sporenja partijskih frakcija.

„U početku frakcije su djelovale plodonosno jer im je ishodište bilo u iznimno kreativnoj intelektualnoj debati od 1922. do 1924. godine.“

Bile su to načelno, ali vrlo važne raspre:

„Ona je artikulirala teorijska i povijesno-analička stajališta o nacionalnom pitanju Jugoslavije.“

Onda je u tu ljevičarsku gužvu, slučajno, upao čovjek malo prigup, odnosno nedovoljno intelektualan. Gledao je što se to događa, ali se nije miješao.

„Međusobna nesnošljivost i borba za pozicije zaokupljala ih je i prije nego što se Tito, potkraj 1934. i tijekom 1935. uključio u rukovodeću razinu. On nije posjedovao njihovu intelektualnu briljantnost, ali je imao autentično iskustvo rada u zemlji.“

Međutim, nešto se trebalo učiniti. Dosta je bilo tih starih raspravitelja. Prevršili su svaku mjeru. Ta čemu uopće sva ta rasprava, kad se sve daje tako jednostavno riješiti? S jednog mjesta i od strane jedne osobe. Na funkciji i u poziciji!

„Titova često ponavljana molba da se u novim prilikama ne šalju stari, emigracijom i okolnostima istrošeni ljudi, bila je zajednički stav nove, probuđene zrelosti u autentičnim društvenim realitetima.“

Novi realiteti nakon što su stari kadrovi zatučeni u Staljinovim logorima. Očito, krenulo ga.

„Vodstva novoutemeljene KP Slovenije i KP Hrvatske, 1937. godine, kao i novo vodstvo

(imenovao ga je Tito u ožujku 1938.) bila su sačinjena isključivo od mladog kadra iz zemlje i koji ostaje djelovati u njoj.“

Uostalom, „čemu frka“, pa i drugi su imali žrtava, reći će smireno Zorica Stipetić. Ništa naročito.

„Jugoslavenske žrtve tek su malen dio strahovitog vala zločina koji je pri kraju odnio i sve suučesnike tih zločina.“

Sve? Ne baš sve. Drugu Titu nije otpala ni vlas s glave. Zaboravili na nj dok je pisao te karakteristike, obavljajući tu inače uobičajenu kadrovsku zadaću u komunističkom svijetu.

„U sklopu tih komunikacija, pisanje karakteristika za svakog tko je imao neku funkciju ili zadatak bila je obveza.“

Samo ogovaraju jasnog Tita, prigovara Zorica Stipetić. Tko zna, možda te Titove karakteristike o njegovim drugovima nitko i nije čitao, kamo li NKVD. Bili su to po svoj prilici obični pripravnici, odnosno seminarski radovi. Ništa posebno i značajno.

A glave? E, znaju one i same odletjeti.

„Užasi staljinskih čistki, koji su

pogađali i sovjetske i strane komuniste (ove posljednje najviše u razdoblju od 1937. do 1939. godine), oduzeli su i osamstotinjak života jugoslavenskih revolucionara.“

Ona Josipa Broza Tita, kako reko, sačuvana je.

Takve su prave informacije, zaključuje Zorica Stipetić. Nije li to pak nekome dovoljno, neka se onda raspita tko je uopće taj Silvin Eiletz.

Domobran. Gospodo, odnosno još bolje drugovi, domobran. Običan domobran. Ne znate tko su domobranci? Kako to? To su vam oni ljudi kojima se gaće tresu čim čuju za partizane.

„Profesor teologije i psihijatar Silvin Eiletz pridružio se kao mladić domobranstvu. Kao potonjeg emigranta desetljećima ga je pekla komunistička konstatacija da su domobranci (u vrijeme drugog svjetskog rata, nap. p.) kolaborirali s Nijemcima.“

Domobranci i partizanci, partizanci i zloguke konstatacije od kojih pobjeći se ne da. Zna to dobro Zorica Stipetić. Iz Jasenovca.

Što je utvrdio taj domobranac? Nešto, vjerujte mi, za što još nitko nikada nije čuo! Zamislite.

„To ga je navelo da počne proučavati archive i dokumente iz doba prvog svjetskog rata, na osnovu kojih je napisao knjigu kojom tvrdi kako se i komunizam bavio kolaboracijom.“

Bože, što li tek onda o meni misle komunisti? Što li će za mene konstatirati? Hoću li preživjeti? Moram li i ja stoga pisati knjigu o Josipu Brozu Titu! Upravo tako kao i Silvin Eiletz.

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (21)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ DVADESET - JE LI TO JASMINKO HERCEG?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Jasminko Herceg, predsjednik uprave MEDIKA GRUPE, ustaša br. 20. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

To je nama naša borba dala, Da imamo Titu za maršala!

„Lider“ navodi:

MEDIKA GRUPA Jasminko Herceg

- Prihod: 2,03 milijardi kuna
- Broj članica: 2
- Najveća tvrtka: Medika (96%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Jasminko Herceg preko MEDIKA GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo MEDIKA GRUPE dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

BITKA ZA "MEDIKU"

Luka Brailo, „Feral tribune“, Split

Trgovački sud u Zagreb, sjecište svih masnijih sporenja oko vlasništva nad domaćim poduzećima, onedavno je bogatiji za još jednu partnicu od čijeg ishoda zavisi mnogo toga u raspodjeli ekonomske i društvene moći u ovoj državi. U središtu spora je najveća domaća veletrgovina **Medika**, a sukobljene strane su Uprava predvođena bivšim zamjenikom ministra financija **Damirom Kuštrakom**, s jedne, i dioničar **Medike** i bivši ravnatelj Porezne uprave **Mate Perković** s druge strane.

Kao podnositelj tužbe na Trgovačkom sudu javlja se **Perković**

čevu poduzeće **Mavota**, koja osporava odluku Skupštine dioničara **Medike** iz srpnja ove godine kojom se Upravi daju odriješene ruke za kupovinu dionica vlastitog poduzeća. **Perković** će

nastojati dokazati kako je Uprava **Medike** prilikom dotične odluke prekršila Zakon o trgovačkim društvima, ali pozadina tužbe je zapravo borba za prevlast nad **Medikom**.

Kao i u mnogim dobrostojećim hrvatskim poduzećima, a **Medika** nesumnjivo spada među takve, vlasnička struktura nije jasna, budući se **stvarni vlasnici skriva ju iza skrbničkih računa**. Stoga, nije jasno čije i kakve interese zastupa **Perković** koji je i član Nadzornog odbora dotične

vletrgovine, dok je interes **Kuštraka** i Uprave nešto lakše uočljiv – obrana od **Perkovića** i njegovih nevidljivih kompanjona. Dio te obrane je kupovina dionica same tvrtke.

Iz činjenice da je **Mate Perković** na nekim ranijim skupštinama **Medike** nastupao kao ovlaštenik Privredne banke Zagreb i Partner banke, a da je predsjednik Nadzornog odbora Partner banke i **Perkovićev** svojedobni šef u Ministarstvu financija jedna te ista osoba, **Borislav Škegro**, da se naslutiti u kojem timu Perković igra. Riječ je o grupaciji oko bivšeg potpredsjednika Vlade i ministra financija u Vladi **Zlatka Mateše** koja je upravo uzela "time-out" nakon burne bitke za Plivu, bitke u kojoj su se **Škegro** i Privredna banka dobro oznojili na strani **Actavisa**. Uzgred budi rečeno, jedan od najvećih dioničara **Medike** je **Pliva**.

STARI ZAGREB (3)

Priredio **Dubravko Balogh**, Zagreb

ZADNJI FIJAKER

I opet noćas
kak i sake noći
polako se buju gasle kavane
i zadnji vlak kroz stanicu bu prošel
a k njemu niko, niko, nebu došel
iz navike on bu opet čekal da svane.

Viš, ja sem ti eto došel v goste
kad mi se nekak neda biti v hiži
tak si mi hitri, naj oprostiju mi to
al meni ti si sejeno nekak bliži.

Zbudil se dan i zemlji pojke
gleć tam iznad Griča istu kulu
bumo se zibali kak v čunu nas dva
o Zagrebu buš mi pripovedal.

Nas dva smo zbila vidli sega
zato i opet sem tu
popevali si bumo tiho
te slatke popevke stare
bumo se znaš, vozili kak negda
ćes se signale i ćes sve pute.

Fučkam ja na te table žute
i vse na vuglu kad smo
sto put prešli
sunce nek zbudi dragi Zagreb
i otpre svetlu saka vrata
fabrike, ljudi, tice i grad
najemput se bu
kak od zlata
videl buš još je lepi Zagreb
kak na paradi v plave bluze
dobri naš veter z Medveščaka za nas
popuhnul bu i zbrisal suze.

Nas dva smo zbilja vidli sega
zato i opet sem tu
popevali si bumo tiho
te slatke popevke stare.
Daj pelaj moj prijatelj stari
pelaj za zadnji put čist polako
čez celi naš grad.

Popevali si bumo tiho,
za tebe i za naš Zagreb.

DON GRUBIŠIĆ ZA PRIJEVREMENE IZBORE

www.psd.hr

Hrvatskoj trebaju prijevremeni izbori, tvrdi to splitski teolog i predsjednik Građansko-etičkog foruma, don Ivan Grubišić, optužujući Vladu za nesposobnost rješavanja financijske krize. Da izađemo iz tog kaosa potrebni su nam kompetentni, stručni

ljudi, ljudi s biografijom čistih ruku, poručuje don Grubišić, koji ne isključuje ni potrebu javnog bunta i građanskog neposluha.

Grubišić poziva Vladu da promijeni izbornu zakonodavstvo, kako ne bi opet imali namještene, nelegalne izbore. Prema njegovim tvrdnjama, prošli izbori bili su upravo takvi, jer je na popisu birača, kako kaže Gru-

bišić, bilo čak 133 tisuće više birača nego je punoljetnih hrvatskih građana. Zlatko Zeljko, pak, iz Juris Protecte poziva na zakonsku regulaciju odvjjetničkih tarifa, zbog kojih našim sudstvom vladaju mladi, nesposobni suci. Zeljko stoga tvrdi da su hrvatski sudovi i do 10 puta neučinkovitiji od onih njemačkih.

PRAVO LICE „ESULA“

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Otvaranje javne rasprave o zlu koje je pogodilo hrvatsku naciju u Jasenovcu u toku četrdesetih godina prošlog stoljeća, kako za vrijeme rata tako i nakon rata, predstavlja samo povlačenje 'arijanina konca' na ulazu u labirint jedne strašne i zatamljene stvarnosti u kojoj je žrtvama bilo zabranjeno da se brane od optužbi da su počinile zlo koje su pretrpjele! Optužbe su proizišle iz 'vražje kuhinje' jugoslavenskog komunizma odakle su, službenim kanalima, proširene svuda po svijetu.

U optužnici, na temelju koje mi je suđeno u rujnu 1971. među sporne točke 'neprijateljske propagande' navedena je i moja tvrdnja u jednom prilogu u 'Hrvatskoj reviji', da je po završetku rata na području NDH ubijeno preko šest stotina tisuća ljudi, i da ih je bar još toliko pobjeglo, bilo pred Titovom Armijom, bilo iz sveukupnosti logora Titove diktature. Bez obzira što je Aleksandar Ranković, Titov ministar unutarnjih poslova u svom izvješću o rezultatima 'borbe i revolucije' naveo brojku od 586.000 'likvidiranih neprijatelja naroda' te brojku od 3,777.776 onih koji su 'prošli kroz naše logore između 1945 i 1951' (v. 'Politika', Bgd, 01.02.1951.), bilo je opasno citirati i njihove vlastite službene izvore.

Zanimljivo je da se ni danas, u raznim priložima pa i onima u katoličkom tisku, koje pišu službeni povjesničari, ne spominju ni oni podaci koje je moguće pronaći u glasilima bilo na našim prostorima, bilo u djelima stranih istraživača i analista. Kao da neka nevidljiva sila sprečava i njihov jezik i njihove ruke da iznesu činjenice na temelju kojih će svatko normalan doći do istih zaključaka: Osloboditi nekoga da bi ga učinio svojim robom - licemjerje je koje će se kad li tad li okrenuti protiv mitomana i plaćenih krivotvoritelja.

Tko zna kad će, i da li će uopće ikad biti ustanovljen točan broj žrtava koje su pale na našem tlu četrdesetih godina, a daleko lakše će biti utvrditi broj onih koji su pobjegli bilo u toku rata bilo u toku nesmiljene staljinizacije i otimačine imovine i života onih koji su pali u ruke dresiranih ubojica u ime 'progresna i socijalističkog humanizma'.

Čini se da je u našem tisku bilo najmanje objavljenih analitičkih priloga o onima koji su pobjegli s naše obale u Italiju ili druge zapadnoeuropske zemlje, posebno s enklava koje su Karađorđevići predali Italiji 'bez zrna baruta' u povodu sklapanja 'Ugovora u Rapallu od 12.11.1920. a koje je Mussolini zadržao i do kapitulacije fašističkog re-

žima 1943, uzurpirajući usput i neke dodatne teritorije uz hrvatsku obalu. O toj uzurpaciji, koja nikad nije bila ratificirana, kao ni o poništenju svih posljedica rapallske izdaje i naknadne koncesije, u našem tisku su se pojavili članci, izjave, uspomene pa i čitave knjige ali uvijek na štetu mrtvih ili poraženih u ratu, uz dijaboliziranje ondašnjih vlasti i samoangeliziranje onih koji su najviše iz osвете počinili, i to nakon rata, još veće zločine u vezi s kojima nikad nitko do sad nije bio suđen ni formalno, a kamo li sudski. No tom sudu je nemoguće izbjeći. Ima već dosta objavljenog materijala od kojeg se može sastaviti čitava jedna biblioteka sa svom svojom znanstvenom objektivnošću. To će biti i presuda povijesti od koje ni mrtvi zločinci ne mogu pobjeći.

No, što se tiče onih koji sebe i danas stavljaju pod zajednički nazivnik 'Dalmatinci talijanske kulture', a među kojima nitko nije zaboravio ni svoje podrijetlo ni rodnu grudu, vrijeme je da se našem čitateljstvu iznese nekoliko primjera po kojima će dobiti uvid da su i ti „ezuli“ činili velika i trajna djela u korist utrnuća tiranije jugoslavenskih komunista i toliko žuđenog preporoda hrvatske države kao parlamentarne demokracije u kojoj će zavladati vladavina prava jednakog za sve one koji pot-

ječu s naših prostora, pa ma kako oni sebe nazivali ili ih netko drugi zvaao.

Osim onih, naime, istaknutijih ljudi koji su s naših prostora dospjeli u Italiju ili su tamo rođeni od „ezula“, i koji su pokušavali da nađu neki „modus vivendi“ s jugoslavenskim komunističkim vlastima, postojao je i daleko veći broj onih koji s tim vlastima nisu htjeli imati nikakve veze, a koji su na svoj način ne samo suosjećali s hrvatskim prognanicima i političkim emigrantima iz puke potrebe da budu sa sličnima sebi, ako ne i sa svojim. Vise je bilo kolaboratora i agenata jugoslavenskih tajnih službi u emigraciji među Hrvatima nego li među „ezulima“. To je činjenica u koju treba imati potreban uvid, da budemo korektniji prema njima, i osobito prema samima sebi.

Do Titove smrti „ezuli“ su uglavnom živjeli i djelovali „između sebe“ - jadal se, na razne načine održavali kontakte ali i nadu da bi bar na neki način mogli steći prava na svoju imovinu koju su, kao i hrvatski prognanici, izgubili bježeći da spase goli život. No, kad je Tito pao na smrtnu postelju i kad se je nad obzorom Hrvatske pojavila zora koja naviješta ispunjenje nade pravednih uoči „implantacije“ „Završnog dokumenta Helsinške konferencije“, Velika Britanija je rado primila u goste novoizabrane zastupnike Sabora Hrvatskog Narodnog Vijeća i taj događaj je naišao na veliki interes i ne samo među izbjeglicama i diljem hrvatske političke emigracije, nego i u raznim krugovima slobodnih zemalja bliskima ondašnjim vlastima.

Nije me iznenadilo kad sam primio još jedno pismo iz Padove od svog starog suborca iz zadarske disidentske epopeje „Pokreta nezavisnih intelektualaca“ gospodina Nikole Čolaka, a ugodno me je iznenadio razlog koji ga je naveo da mi to pismo uputi. Gospodin Čolak

tvrdi da u Milanu radi jedan vrsni povijesni istraživač i novinar-urednik luksuzno opremljenog časopisa „La Storia Illustrata“ (jedan od povremenika prve talijanske izdavačke kuće „Mondadori“ - Antonio Pitamitz. Profesor Čolak tvrdi da je imao priliku razgovarati s tim novinarom koji je, kao mali dečko u dobi od pet godina, s roditeljima napustio razoreni Zadar i dospio u Italiju. Otac mu je, veli, katolik podrijetlom od Sinja, a majka mu pak pravoslavka iz zadarskog zaleđa, iz Bukovice. Gospodin Pitamitz je zamolio prof. Čolaka da me pozdravi i predloži mi razgovor o fenomenu Hrvatskog Narodnog Vijeća i o Saboru koji je ugošćen u Londonu.

„Esuli istriani“

Ja sam na to pristao i gosp. Pitamitz je došao u Lyon i tu smo (on tape) nekoliko sati i prvog i drugog dana njegova boravka u Lyonu razgovarali o stvarima koje su mi ležale na srcu, a koje su i njega interesirale.

Nakon tog prvog susreta, po povratku u Italiju, zahvaljujući sadržaju našeg razgovora snimljenom na magnetofonske vrpce, Pitamitz me je pitao da li dopuštam da se naš razgovor sažme u jezgrovit i udarni intervju i objavi u mjesječniku „La Storia Illustrata“ (od 27.10.1982.), pod naslovom: „Mai piu con Belgrado“ (Nikad više s Beogradom). Taj prilog u Mondadorijevu časopisu naišao je na veliko zanimanje i u užem krugu „trusta mozgova“ koji su, okupljeni

oko tjednika „Il sabato“ razvijali ideje po kojima je talijansku naciju vodila Kršćanska demokracija. Taj najuži krug mladih intelektualaca izrazio je želju da dođem u Milano i da tu načinimo neku vrstu službenog i protokolarnog razgovora između predstavnika Kršćanske demokracije i Hrvatskog narodnog vijeća. Među tim ljudima bio je i gosp. Rocco Butiglione, talijanski Albanac i uzorit kršćanin, a također i Roberto Fornigoni, kojeg je papa Ivan Pavao II neobično cijenio zbog čega su ga Talijani nazivali „Il buldozer di Dio“ (Božji buldožer).

Naš sastanak je bio upriličen u prostranom Samostanu tamošnjih isusovaca i trajao je čitavo jedno popodne. Kao u svim prilikama u kojima sve treba početi iz početka, najprije je na „tapet“ palo pitanje - kad je, kako i zašto došlo do zategnutih odnosa između Talijana i Hrvata, osobito u okviru nekadašnje Habsburške monarhije. Citirao sam devizu nastalu u doba Rimske imperije: Divide et impera - i shvatili smo da je netko treći koristio priliku kad se druga dva podređena nadu u konfliktnim odnosima. Iz toga treba zapamtiti pouku: kloni se onog tko te nagovara da mrziš svoga susjeda!

Bitno na tom sastanku bio je - naš dogovor o budućoj suradnji i o načinima na koji oni nama mogu pomoći u našem legalističkom nastojanju da ostvarimo svoje naravno i zakonito pravo na samoodređenje. Italija je žarko želila da Hrvatska postane nezavisna zemlja, da se zatvrdi sigurnost Jadrana našim nadasve potrebnim prijateljstvom. Duga bi bila lista uglavljениh i dogovorenih podrobnosti, ali neke važnije stvari su pošle po dogovoru odmah nakon tog konsultiranja. Nama je bilo potrebno da se u Italiji pojave objektivniji članci, studije, znanstveni radovi pa i knjige koje će Talijanima ukazati na odmjereniju i istinitiju pre-

dodžbu o teškim (ne)prilikama koje se nisu smanjile ni nakon Titove smrti.

Gosp. Pitamitz je, između ostalog, doveo u Lyon i jednu TV ekipu sa Švicarske RTV koja je snimila dosta dug razgovor sa mnom, a taj razgovor je bio ilustriran brojnim sekvencama iz hrvatske stvarnosti i u Domovini i u izgnanstvu. Od toga je načinjena cjelovečernja emisija pod naslovom „L'Altra Croazia“ i prikazana je na Švicarskoj TV u povodu mog službenog odlaska na Madridsku konferenciju. Gospodin Pitamitz je odlučio prevesti na rafiniran talijanski jezik i moje uspomene s robije „Sakrivena strana mjeseca“ („Il Prigioniero di Tito“), objavljene u izdavačkoj kući „Luigi Riverdito“, 1984. Veoma dug interview o mom robijaškom iskustvu i o činjenicama koje nisam iznio u uspomenu s robije, objavljen je, u toku prevođenja „Sakrivene strane Mjeseca“ (u tjedniku „Il Sabato“ dne 07.05.1982.), kao najava važnog svjedočenja o našem smrtnom neprijatelju - komunističkoj Jugoslaviji.

U Italiji je u vrijeme vladavine Kršćanske demokracije u Riminiju bio sazivan povremeni kongres „Amicizia tra i popoli“ (prijateljstvo među narodima), na koji su, po prvi puta, bili pozvani i Hrvati - i oni iz Domovine, i ja u svojstvu predstavnika hrvatske politički organizirane Dijaspore. Na putu u Rimini, gosp. Pitamitz me je poveo, prolazeći pokraj Verone, u tamošnji starački dom, da posjetimo njegovu mamu Bukovčanku. Odjevena točno onako kako su odjevene i njezine posestrime po Ravnim Kotarima i u Bukovici - u crno, s maramom svezanom ispod brade, pokaza nam ta dobra starica, u svojoj sobi, na zidu njezin minijturni „ikonostas“: slika do slike: Sveti Jovan i Sveti Ante Padovanski. Veli: „Oba su bili veliki kršćanski sveci i kad se dvojici svetaca

moliš, bolje te Bog usliša“.

Kršćanska sadašnjost je dopremila iz Domovine desetak golemih fotografija naših sakralnih zdanja iz vremena Trpimirovića i izložila ih u velikim dvoranama tog velesajma u Riminiju, u kojem živi nemali broj „ezula“. Ta hrvatska predromanika od Istre do Boke bila je veliki kulturni i politički događaj, jer su Talijani dopuštajući tu izložbu, priznali da je sva istočna Jadranska obala - hrvatska obala bila i ostala oduvijek. U predviđenom slijedu predavanja, u jednoj od dvorana u blizini hrvatske izložbe, pročitao sam na talijanski jezik preveden moj podnesak pod naslovom „Katolička vjera u kulturi i povijesti hrvatskoga naroda“. N.B. Na taj masovni slet u Riminiju došao je talijanski ondašnji ministar vanjskih poslova Andreotti, a i papa Ivan Pavao II. Toliku težinu je imalo predstavljanje „one druge Hrvatske“ Talijanima, našim prekomorskim susjedima s kojim smo, po velikom broju kod nas ostalih, a u Italiju doseljenih Ilirami zapravo i - krvni srodnici.

Foibe e degli esuli istriani

U važniji dio posla koji je ugovoren u Milanu, valja spomenuti i minuciozno prikupljanje podataka iz vremena četrdesetih godina dvadesetog stoljeća odnosno iz vremena masovnog ubijanja, pljačkanja, proganjanja i logorskih internacija. Ti minuciozno prikupljeni podaci objavljeni su u četiri razna broja mjesečnika „La Storia Illustrata“: U broju od svibnja mjeseca 1983. objavljen je kompletan

prilog pod nadnaslovom „La verità sulle foibe“ u kojem se, na desetak stranica iznose podatci i ilustracije o razdoblju: „Otto settembre 1943: la guerra di resistenza dei comunisti jugoslavi si trasforma in persecuzione indiscriminata degli Italiani. Gli uccisi e gli scomparsi sono migliaia“: Nigdje u tom cjelovitom prikazu obracuna s „klasnim neprijateljem“ i „kolaboratorima s okupatorskim snagama“, nije spomenuto to, da bi Hrvati sudjelovali u činjenju zla koje su počinili - jugoslavenski komunisti.

Kad je, na moj prijedlog, trebalo objaviti također kritički prikupljene podatke i o Bleiburškoj tragediji i o Križnom putu, to je bilo teoretski izvodivo samo ukoliko bi vlasti u Velikoj Britaniji dopustile uvid u neke bitnije dokumente iz Britanskog ratnog arhiva. Ja sam uspio dobiti sredstva od Izvrsnog odbora HNVa na ime podmirenje putnih troškova gospodina Pitamitza, koji je zatim otišao u London. I uspio je! U Britanskom ratnom arhivu dobio je dobro izrađene fotokopije nekih desetak ključnih dokumenata po kojima se točno može vidjeti šta se je dogodilo prilikom Paveličeve ponude Saveznicima da im se preda sa svojim vojnim postrojbama uz koje je mnoštvo civila bježalo pred jugoslavenskim komunističkim fanaticima. U jednom od tih dokumenata, koji je potpisao britanski general Alexander, stoji podatak da je austrijsku granicu pred Titovim partizanima prešla masa od „500.000 izbjeglica, vojske i civila“.

No, u velikoj stisci i osobito u vrijeme kad su sovjetske trupe upale u Beč i kad je svaki čas postojala opasnost da nastave svoj prodor prema zapadu, general Aleksander je, na svoju ruku, prisilio hrvatsku vojsku na bezuvjetnu predaju, na polaganje oružja i takve ih, razoružane i ponižene, prisilio da se vrate u svoju zemlju pod nadzo-

rom Titovih partizana. Mislio je da će se njegovi saveznici u ratu pridržavati i „ženevske konvencije o ratnim zarobljenicima“, što je bila dvostruka teška greška - odluka da to učini na svoju ruku i naivnost da su marksisti ljudi koji drže i do kakvih drugih zakona osim svoje ideologije i „uništenja klasnog neprijatelja“.

No, u seriji objavljenih britanskih dokumenata u 'facsimile', nalazimo u drugom dijelu ove užasne priče o 'masovnom pokolju Hrvata' i poseban telegram kojeg je generalu Aleksanderu (prekasno) dostavio Glavni britanski Ratni stožer i u kojem možemo pročitati zapovijed da se sa „hrvatskim izbjeglicama mora postupati kao s ratnim zarobljenicima“ (v. n. „S.I.“, str. 117). Još bolniji sadržaj možemo pročitati iz telegrama koji je generalu Aleksanderu upućen iz Londona dne 04.06.1945. u kojem stoji da se „ni jedan izbjeglica ne smije izručiti jugoslavenskim trupama protiv svoje izričite privole“.

Četvrti prilog u seriji povijesnih priloga i rasprava o događajima između 1943. i 1954., u mjesečniku „La Storia illustrata“ nosi naslov: „1954. l'Italia torna a Trieste“ - okolnosti o okupaciji, zločinima, pljački i povlačenju jugoslavenskih komunista iz Trsta.

Ni u jednom od navedenih priloga u ovom ozbiljnom i stručnom ilustriranom talijanskom mjesečniku, nema ni aluzijom spomenute osude Hrvata i nepravde koju bi hrvatski patrioti, nekomunisti, učinili Talijanima. Naprotiv, ovi bogato ilustrirani prilozi ukazuju na to da su - i Hrvati i Talijani na našim prostorima bili - žrtve jugokomunističkih hordi koje se sprdaju sa pravom i sa zakonima. Britanski general Aleksander je u svemu tome kriv zbog - naivnosti i nedostatka poznavanja komunističke ideološke pragmatike.

I na kraju: Hrvatsko Narodno Vije-

će je, u trajanju od moja tri mandata na čelu Sabora, uspjelo otvoriti oči Hrvatima diljem svijeta da sloga kuću gradi i sa susjedima prijateljstvo stvara. Mi smo pomorski narod, susjedi čitavom svijetu i naš kosmopolitizam se potvrđuje i u uzvišenom smislu pridržavanja logike hrvatskog državnog prava i međunarodnih pravnih normi.

U to ime, uspjeli smo hrvatske organizacije vezane za HNV skinuti sa raznih spiskova 'terorističkih organizacija', uvesti u ozbiljne krugove gdje se govori o budućnosti i suradnji slobodnih i samoodređe-

nih naroda, kao što su Madridska konferencija (o ljudskim pravima) te Ottawska konferencija (o pravima naroda na samoodređenje). Otvorili smo mnoga vrata i po službenim ustanovama ključnih zemalja Zapada, afirmirali se i u očima istočnih zemalja kao pouzdan čimbenik mira i reda na europskim prostorima. Da je ta politika bila shvaćena i primijenjena i na domovinsku stvarnost, Domovinski rat bi se sasvim drugačije dogodio i niti jedan ratnik ni civil zbog toga ne bi morao ići ni na domaće ni na

strano sudište. Kad neka 'jača sila' nametne neslobodnom narodu uvjete pod kojima nejači mora djelovati u interesu jačega, onda se dogodi Bleiburg ili Den Haag. A sluge stranog hegemonu i dalje ostaju pod tuđom komandom na veliku nesreću svog naroda. To znadu i Italija i Hrvatska, ali to skupo plaćeno saznanje još nije dovoljno uzeto u obzir bar što se tiče naših internih odnosa.

Još jedno je sigurno: Metodika pravnog ponašanja sigurno ne bi dovela do ove žalosne situacije oko samoponižavanja i ponižavanja osloboditelja, uz protunaravne prinude da budemo prijatelji s neprijateljem i neprijatelji s prijateljem, koja traje već desetak godina. Ti kvislinzi su sve učinili da se Hrvati podijele unutar oslobođene zemlje na filokomuniste i nacionaliste i da nas te svađalice međusobno zavađene zavade još i s našim zapadnim susjedima. Dok sve čine da uspostave prijateljske odnose s dušmanima na istoku, oni sve čine da se zavadimo trajno s našim zapadnim katoličkim susjedima, zabranjujući iznošenje istine o onome što smo svi mi zajedno proživjeli od „zdravodrugova“ - šireći laži na račun žrtava i busajući se u prsa što su, za volju tuđina, izdali branitelje svoje zemlje, kako bi i dalje mogli, po mitomaniji svoje ideologije, održati se na vlasti praveći se da u ukupnosti počinjenog zla imaju moralno pravo da se ponašaju kao nepristrani arbitri. Oni su u našim srcima i za života mrtvi!

No srećom, svijet nas ne prihvaća onakve kakvima bi nas netko htio prikazati, nego li onakve kakvi mi jesmo. A navedene činjenice u ovom analitičkom prilogu, dokazuju da svijet odlično zna tko je tko s obje strane Jadrana.

KAD OZNA SVJEDOČI PROTIV HRVATA

Diana Majhen, Zagreb

Koliko su optužbe protiv generala Branimira Glavaša na klimavim nogama i neosnovane najbolje pokazuje to što je državno tužiteljstvo za svjedoka optužbe u njegovom slučaju pozvalo ni manje ni više nego Josipa Boljkovca.

Nakon što je ispucana sva „municija“, a nigdje se nije došlo do iskaza koji su bili poželjni i koji bi pomogli da se generala Glavaša osudi, pribjegli su starim, provjerenim jugo kadrovima.

Jer, kome više vjerovati da će svojim iskazom nauditi hrvatskom branitelju, nego bivšem oficiru OZNA-e, UDBA-e i milicije, koji sam za sebe izjavljuje da je kao „častan“ čovjek radio po nalogu Partije koja je vodila ovu zemlju.

S obzirom da mediji svakog svjedoka obrane generala Glavaša razvlače u nastojanju da mu pronađu bilo kakvu mrlju u prošlosti, ne bi bilo loše prisjetiti se i prošlosti svjedoka optužbe, Josipa Boljkovca, miljenika srpskih medija i srpske internet mreže, koji ne propuštaju prenijeti niti jednu njegovu izjavu. I ne manje važno, čovje-

ka kojeg je SDSS kandidirao sa svoje liste za mjesto karlovačkog župana. Netko tko poput Boljkovca, na sav glas već godinama govori kako je u Hrvatskoj represija prema Srbima počela puno prije Domo-vinskog rata, naročito miniranjem srpskih kuća, te im time daje svojevrsno opravdanje za sva ubojstva, paleže i pljačke koje su napravili po našoj zemlji, netko tko tvrdi da Josipa Jovića nisu ubili Srbi, nego Hrvati, nikada ne bi smio govoriti u ime hrvatskog naroda i hrvatske države. Niti bi igdje trebao biti uzet kao relevantan svjedok.

Za Boljkovca su Tuđman, Šušak i još mnogi drugi zločinci, prema njegovim vlastitim izjavama. U svoje vrijeme, ta mu uvjerenja nisu ni malo smetala da postane ministar unutarnjih poslova u toj istoj HDZ-ovoj Vladi koju danas proglašava zločinačkom. Dapače, prisjetimo se njegove izjave u to vrijeme, koju citiram: "Mi ćemo upotrebiti sva sredstva i oružje i Srbi više nikada u Hrvatskoj neće biti ono što su bili dok bude nas". Na koga se to „nas“ odnosilo ostaje nejasno.

S obzirom da za rušenje svoje ljubljene Jugoslavije čini se nije bio nagrađen prema očekivanjima, odnosno, karijera mu, na svu sreću, nije potrajala, Boljkovac izgleda započinje neku vrstu osvetničkog pohoda prema hrvatskim braniteljima i hrvatskoj državi, dižući neke svoje privatne balvane u novoj, neovisnoj Hrvatskoj.

Samo u državi u kojoj se heroji isporučuju i zatvaraju, a četnički zločinci slobodno šecu, riječ jednog Josipa Boljkovca može imati neko značenje i neku težinu. Samo u zemlji u kojoj osuđeni četnici preko video linkova svjedoče protiv hrvatskih branitelja i njihovo se svjedočenje uzima kao relevantno, isti taj Josip Boljkovac može biti svjedok optužbe protiv hrvatskog generala.

Hrvatska je danas sve, samo ne ona zemlja za koju su toliki dali živote.

Ostaje nam nada da će naša djeca živjeti u jednoj slobodnoj, pravnoj državi i biti ponosna na one koji su ju stvarali.

Do onda, slušat ćemo razne boljkovce i gledati razne video linkove, dok se hrvatski i haaški zatvori pune onima kojih je jedini grijeh taj što nisu pustili da nas sve pobiju.

RATNI ZLOČIN + DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO = ABOLICIJA

NINJA 007, Zagreb (auktor je poznat Uredništvu)

Čitam i ne vjerujem, ma šalim se, vjerujem, ipak se tu radi o hrvatskom Državnom odvjetništvu, o osuđenom ratnom zločincu i o aboliciji.

Sudeći po najnovijem puštanju na slobodu ratnog zločinca Sretena Peslaća, koji je bio osuđen na 10 godina robije zbog ratnog zločina nad civilnim stanovništvom, možemo slobodno zamoliti sve države u kojima se možda nalaze odbjegli osuđeni ratni zločinci, da nam ih ne isporučuju, s obzirom da farse koje nam priređuje naše Državno odvjetništvo previše koštaju. Jedino što dobivamo ovakvim „nepripranim

sudnjima" je još jedan četnik koji slobodno šeta po Hrvatskoj i smije se u lice svojim žrtvama koje su uspjele preživjeti.

Dakle, ovako: četnik Sreten Peslać izručen je Hrvatskoj nakon uhićenja u Veroni - Italija 2008. godine, da bi danas bio oslobođen, jer je Državno odvjetništvo prekvalificiralo prvotnu optužnicu za ratni zločin u kazneno djelo "oružane pobune" za koju vrijedi zakon o oprost, te se četnik Peslać nalazi na slobodi.

Da ponovim, apeliram na Državno odvjetništvo - gospona Baju-ića, s obzirom da su konačno i vrapci na grani priznali kako je Hrvatska u recesiji, neka nas u budućnosti poš-

tedi ovakvih ponižavajućih, skupih i bespotrebnih kazališnih predstava.

Ukoliko nastoje u javnosti stvoriti sliku kako tragaju za četničkim ratnim zločincima, možda je bolje da tu sliku jednostavno – nacrtaju.

Te, ako već i uhite kojeg četnika u drugim državama, učine sve da ih se ne isporuči Hrvatskoj, jer ćemo tako imati jednog četnika manje u državi, a obitelji onih koji su poginuli od njegove ruke kao i njegove preživjele žrtve bar ga neće morati gledati.

PS. Pod hitno treba obnoviti proizvodnju užadi, jer se Jude razmnožavaju kao štakori.

KUZMANOVIĆ: "CRTANJE REGIJA" MOŽE SAMO UNUTAR FEDERACIJE!

Fena

Predsjednik RS Rajko Kuzmanović rekao je danas da je dogovor iz Banje Luke trojice lidera iz SNSD-a Milorada Dodika, SDA Sulejmana Tihića i HDZ-a BiH Dragana Čovića dobar korak naprijed te da ni po čemu nije rušenje Dejtonskog sporazuma i ukidanje RS.

Kuzmanović je apelirao na učesnike političkih dogovora da ih sami ne krše crtanjem fiktivnih i neostvarenih regija.

„Crtanje raznih regija i jedinica može samo biti unutar Federacije BiH, što je u skladu s preporukama Venecijanske komisije“, tvrdi Kuzmanović i izražava opredijeljenost da je "RS neupitna, ustavna kategorija čiji se teritorijalni, pravni i politički integritet ne može i ne smije ničim ugroziti".

Na pres-konferenciji je apelirao i na druge političke snage da se pridruže procesu koji vode trojica lidera i daju konstruktivan doprinos u smislu poboljšanja postignutih rješenja, "koja sigurno nisu idealna, ali se na njima može raditi".

Naveo je i da je banjalučki kao i prethodni sastanci lidera iz prudskog procesa, usmjeren na rješavanje brojnih pitanja i zbog toga je i postignuto niz konkretnih političkih dogovora.

„Prudski i banjalučki sastanak je još jedna snažna potvrda onoga o čemu već duže govorimo da je daljnji angažman međunarodne zajednice nepotreban i da samo ojačava pojedine destruktivno orijentisane snage i pojedince“, tvrdi entitetski predsjednik.

Rekao je da su institucije sistema jedine, koje mogu i trebaju

donijeti konačna rješenja o ustavnim i svim drugim pitanjima organizacije države.

Kuzmanović je saopćio i da je napravio platformu o ustavnim promjenama, koja će biti obavezujuća za sve učesnike razgovora iz RS, a o kojoj će prvo razgovarati s liderima parlamentarnih stranaka iz RS, a potom će se ona naći i u skupštinskoj proceduri.

U tom smislu, on je nazvao kao spekulacije, izjave pojedinih političara i partija o tome da predsjednik RS nije ispoštovao Rezoluciju Narodne skupštine i predložio platformu za ustavne promjene.

To su, zaključuje Kuzmanović, netačne izjave i isključivo u funkciji dnevnopolitičkih potreba.

DA LI JE NAROD BOSNE I HERCEGOVINE POSTAO FAKTOR U POLITIČKOJ JEDNAČINI

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

U Bosni i Hercegovini je uvijek vladao feudalni politički mentalitet. To znači, odlučivali su neki "važni ljudi", nekad age i begovi, kasnije "istaknuti drugovi", a od devedestih "nacionalni lideri", ne osvrćući se na Ustav, zakone, statute, niti na želje naroda. Nikada se nije polagao račun narodu i domovini. Taj mentalitet naroda se nije promjenio ni sa višestranačkim izborima, te su ljudi shvatili dolazak "nacionalnih"

stranaka na čelo BiH samo kao prevrat kojim su skinuti "drugovi" da bi se instalirali "veliki muslimani", "veliki Srbi" i "veliki Hrvati", koji isto kao i nekadašnji "istaknuti drugovi" ne moraju polagati račune narodu.

Međutim, kako vrijeme prolazi, počinje se oblikovati svijest naroda. (U tome veliku ulogu igra ovo što su Bošnjaci u dijaspori naučili o ponašanju političara u istinskim demokratijama svijeta i prenijeli na Bošnjake u domovi-

Veliki srpski rodoljubi

ni.) Sve više ljudi u domovini shvata da je potpuno besmisleno da neki Tihić ima moć da uništi državu. Sve više ljudi traži od političara da se drže pravila igre, a to znači, Ustava Republike BiH,

zakona i predizbornih obećanja, kada se radi o budućnosti domovine.

Sjetimo se, Silajdžić je ubjedljivo pobjedio Tihića jer je obećavao cjelovitu BiH (tj. smanjenje uticaja RS), a kad je došao na vlast on spasi genocidnu policiju RS, poništi svaki praktični efekat presude Internacionalnog suda Pravde itd. Za to vrijeme je Tihić preuzeo ulogu tobožnjeg patriote, te je uoči lokalnih izbora čak spominjao i mogući povratak Ustava Republike BiH.

I šta se događa na lokalnim izborima? Stranka za BiH biva za kaznu devastirana na lokalnom nivou dok SDA postiže relativni uspjeh.

Danas, u prudskom političkom okruženju, znamo da bi Silajdžić bez problema žrtvovao Stranku za BiH radi legalizacije Republike Srpske i pridružio se Tihicu. To je on pokazao svojim ranijim ponašanjem, npr. u vezi sa reformom policije. Međutim, od Stranke za BiH žive konkretni ljudi, ljudi koji su vezali svoju sudbinu za stranku i kraj stranke bi značio i njihovu ličnu tragediju. Stigla bi ih ona narodna kletva: "Imao, pa nemo." Nije lako pasti sa konja na magarca, sa pozicije poslanika, na besposlenog i bespotrebnog nikogovića prezrenog od naroda zbog izdaje tog istog naroda i države BiH.

Tu Silajdžić ima problem sa strankom, i to mu otežava prebacivanje na Tihićevu prudsku poziciju. Podrškom Tihiću bi sahranio stranku, a sa strankom i mnoge karijere, pa ljudi na to ne pristaju.

Samo zbog svojih poteškoća oko prebacivanja na prudsku poziciju Silajdžić pokušava da uključi u

igru neka istaknuta imena iz svijeta, neke svjetske "age i begove" kao sto su Biden, McCain, Lieberman. Njemu treba da pred strankom i pred narodom odigra predstavu "traženje spasa Bosne i Hercegovine". Silajdžić tobože traži od stranih političara da mu pomognu da sruši Prud, a dobro zna da strani političari moraju formalno podržati svaki dogovor domaćih političara, ne ulazeći u njegovu suštinu, inače bi ispalo da se miješaju u unutrašnje stvari Bosne i Hercegovine, čime bi kršili povelju UN. Silajdžiću je potrebno da neki Amerikanci, npr. McCain ili Biden kažu da podržavaju "svaki dogovor BH političara", što bi Silajdžić iskoristio kao opravdanje da se pridruži Tihiću u izdaji, jer mogao bi kazati: "Pa i Amerika podržava Prud".

Isti problem sa podrškom Prudu bi imao i Lagumdžija, jer i od SDP-a žive mnogi ljudi koji ne pristaju da izgube svoja zaposlenja i funkcionerske pozicije. Isti problem počinje da muči i Tihića i Izetbegovića u SDA. To se vidi iz činjenice da se nisu usudili tražiti saglasnost za nastavak prudskih "dogovora" od legitimnih organa stranke, nego samo od nekih "važnih" ljudi iz stranke, u stvari od ad hoc formirane

uske klike istomišljenika koju su nazvali "Kolegij". Odluke nestatutarnog "Kolegija" ne obavezuju članstvo, pa ćemo tek vidjeti šta će članstvo SDA reći o Tihiću i Prudu, ako ikada dobije poštnu šansu da se izjasni o tome.

U tom smislu izdajnici su pretrpili velike udarce ovih dana. Dokazala se nezainteresovanost američke administracije da učestvuje u toj prevari. Na primjer, Biden nije ni spomenuo Bosnu i Hercegovinu u svom današnjem nastupu u Njemačkoj. (Da ju je spomenuo morao bi podržati svaki "dogovor Bosanaca".) McCain i Lieberman su otkazali posjetu BiH planiranu za petak, 6. februara 2009. (Svi mediji su javljali protekle sedmice o Silajdžićevim naporima da dobije izjave pomenutih Američkih političara o Prudu.)

Sve manje ljudi u BiH kupuje prevaru kako Amerikanci i svijet odlučuju o BiH, a sve više ljudi zna da samo Bosanci i Hercegovci odlučuju o sudbini svoje domovini i da Silajdžić može zaustaviti Prud koristeći svoja, i ovlaštenja Stranke za BiH, da mu ne trebaju nikakvi Amerikanci da "spašavaju Bosnu" od Pruda.

U prethodnom članku opisuje se ushićenje i pripreme u RS-u da se dovrši Prudski dogovor. Primjetimo da u tom članku ima samo jedna laž, a to je da je Venecijanska komisija preporučila dijeljenje samo Federacije. Tu Kuzmanović pokušava da eksploatiše feudalni mentalitet Bošnjaka - pokornost pred važnim ljudima iz Evrope. Da imamo nezavisne i sposobne novinare, sigurno bi ga neko upitao za izvor te tvrdnje i to mu ne bi prošlo "novo za gotovo".

PORUKA BOŠNJACIMA: REPUBLIKA SRPSKA JE STVARNA STVARNOST

Slavko Jovičić Slavuj, poslanik u Parlamentu BiH

Što se tiče Republike Srpske, ona je ustavno-politički i teritorijalno definisana i verifikovana u Dejtonu. Kao pragmatičan čovek - ja potpuno razumem vaša nastojanja da ukinete Republiku Srpsku, ali to su samo vaše želje i ništa više. Moram i ovo da vam kažem

da nije protivzakonito sanjati i mnogo šta želeti. No, to ipak ostaje u sferi želja. Realnost je mnogo drukčija i ona je stvarna.

Sve probleme za koje vi mislite da su prisutni - rešavajte sa svojim bošnjačkim političarima. Ne tražite Srbe za takve nebulozne ideje, jer nijedan Srbin nikada neće pristati na ukidanje REPUBLIKE SRPSKE i to ostaje tako!!! Naravno da se to vama ne dopada, ali ja vam

tu ništa ne mogu pomoći! Zato i vi i svi drugi koji crtaju razne karte - to rade, sasvim je jasno, iz dosade i to je uzaludan posao.

Prvi put sam pročitao tekst koji ste mi poslali. Nemam nameru da se dopisujem sa vama, jer imam pametnijeg posla. Kao poslanik u Parlamentarnoj skupštini BiH - imam zadatak da sačuvam Republiku Srpsku.

GOSPODINE JOVIČIĆU, ZNAJTE DA ZLOČIN GENOCIDA NE ZASTARJEVA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Možete se vi ponositi koliko god hoćete sa Republikom Srpskom, ali to neće promijeniti njen karakter, utvđen na najvišem sudu na svijetu, Internacionalnom sudu pravde u Hagu, gdje je presuđeno da su institucije te vaše

"Republike" izvršile genocid. Dakle, to je sada zvanično ustanovljena istina - Republika Srpske je genocidna tvorevina.

Istina je da se vi možete tako junčiti i prsiti kao podanik genocidne tvorevine samo zato što na tobožnjoj drugoj strani imate izdajnike bošnjačkog naroda. Me-

đutim, znajte da je genocid zločin koji ne zastarjeva i da vaša tvorevina nikada neće biti ostavljena na miru, da vama predstoji teška borba, a nećete uvijek imati Tihica, Izetbegovića, Silajdžića, Lagumdžiju da vas paze i maze.

ZAVRŠNI UDARAC POSAVINI

Ivo Jović, Domaljevac

Koliko daleko može ići licemjerje, pokazuje i primjer Prudanskog sastanka Tihica, Dodika i Čovića, trojice predsjednika parlamentarnih stranaka BH Parlamenta.

Došli su u srce Posavine da bi pokrenuli akciju konačnog iseljenja Hrvata iz Posavine, da im zadaju "The Final Cut", završni rez, završni udarac.

Mi se moramo najviše pozabaviti stavovima našeg predstavnika jer ti stavovi sigurno nisu i stavovi Hrvatskog naroda Posavine. To je nastavak Tudman-Šuškovke politike u kojoj za Posavinu nikad nije bilo mjesta u, eventualnoj, Hr-

vatskoj teritorijalnoj jedinici ma kako se ona zvala.

Diplomatska ofenziva prikupljanja podrške za stavove o novom teritorijalnom ustroju BiH, za Čovića, kreće iz Hrvatske. Čović će otići po mišljenje svome pokrovitelju, HDZ-u Hrvatske i šefu Sanaderu. A kakva je politika HDZ-a Hrvatske bila od početka sukoba u BiH i stvaranja Herceg-Bosne "zna se". Čović u biti i ne treba podršku od vladajućih u Zagrebu jer to i jest ista politika. To je politika "idemo dalje".

A gdje su tu Posavci?

Očito je da nisu ni u kakvim kombinacijama.

Nevjerojatno je da se politika o kojoj ovisi opstanak Hrvata u Posavini vodi u Mostaru. Ali nije strašno što se vodi u Mostaru, strašno je što se vodi ovako destruktivna politika po Hrvatski narod Posavine. Cijelo vrijeme, od 1992 pa do danas, HDZ BiH pokušava na sve načine Posavinu osloboditi od Hrvata.

U najvećoj mjeri im je to i uspješno, a sad se spremaju na završni rez.

Moramo učiniti sve da se to ne dogodi. Ovo je zadnji vagon zadnjeg vlaka, ako ga propustimo više neće biti prilike za popravak.

BANJA LUKA - USPOMENE I STVARNOST SA MEJDANA (6)

Mehmed Selman, Travnik

1. DIO MEJDAN (5)

Pobrojati sve koji su se sastajali na "Zeleni", bilo bi stvarno nemoguće, ali ću se ipak potruditi da se sjetim nekoliko drugova. Tu su braća Bijelići, posebno Braco, vrbaslija od glave do pete, ribić da mu nije bilo premca. Ujutro, rano s proljeća, čim bi ustao, oblačio bi se sportski u kratke hlače, atlet-majicu i bio na "Zeleni" po cijeli dan, družio se i lovio ribu. Mnogo je pušio. Njegov brat Mišo i sestra Seka su također, počesto dolazili na Zelenu, ali su se kraće zadržavali u društvu svoji vršnjaka. Otac Bijelića bio je profesor prirodnih nauka, vrlo poznat i cijenjen od učenika kao dobar i vrstan profesor. Zapažen je po svom neobičnom "hobiju": zimi se, kada bi polazio na nastavu u Gimnaziju, znao je da svrati pod Kaštel na Vrbasu i na očigled prolaznika kupao se u Vrbasu i to na način, protrljavši se snijegom, a zatim bi zaplivaio, potom se na snijegom obrisao ručnikom, obukao se i kreno put škole da održi časove iz hemije ili biologije.

Vrlo interesantna i zanimljiva ličnost "Zelene" bio je Mešinović Avdo zvani "Tica". Njegovo prisustvo na Vrbasu-Zeleni, bilo je, također, zapaženo od jutra do uvečer. I on je bio strastveni "ribić". Njegovi su ga vršnjaci voljeli i rado su se s njim družili, a on je to drugarstvo ponekad koristio, pa je znao da mlade od sebe pokatkad tjera da ga slušaju, pogotovo kada lovi ribu, tražeći da mu hvataju mušice (višće), gliste i peševe u Vrbasu. Na njegovom terenu, gdje on lovi ribu, nije se smjela bacati udica, tj. gdje Avdo - Tica lovi. On, Avdo "Tica" posebna je priča za "Zelenu". Priča se da je sestri Hatidži ispao iz naručja u kući prilikom uspavlivanja i da je položio kičmu, ali sestra za taj slučaj nije rekla materi šta se desilo. Tako je Avdo rastao, ali pogrbljen i neraz-

vijen i zato su ga djeca prozvala Avdo "Tica", tako su ga znali i zvali svi Banjalučani i drugi.

Na "Zeleni" su se u to vrijeme dešavale razne zgode i nezgode, bilo ih je na pretek, od svađa, tuča do lijepili primjera drugarstva i ispomoći jedni drugima. Sastav posjetilaca "Zelene" bio je vrlo različit. Više je bilo starijih, a ponešto mlađih dječaka koji su ponešto naučili o druženju na "Zeleni", kako pozitivnih osobina o drugarstvu, a o negativnostima da i ne govorim (kartanje, pušenje, pa i kriminala). Dva do tri "bunardije" ili kako se to zvalo đeparoši. Za taj posao bili su pravi majstori, naročito se isticao u tom poslu populami Meho - Žicar ili Vlado zvani "Šmiljo" i drugi. To im je bila slaba strana u njihovom razvoju. Zato su se i dešavale razne nezgode koje su krnjile ugled "garavih dječaka" sa Zelene. S ranog proljeća do kasno u jesen, nije bilo dana da nekoga ne nađeš na Zeleni. Ako iko trebao da bude, tu je Bubuš, dječak bez jednog roditelja, Meho, Vlado, Bakir i drugi. Povazdan se tu igralo karti, naročito kockarskih igara za novac, a ako nema novca, za cigarete ili neke sitnije lične stvari. Toga se dobro sjećam, više kao posmatrač, jer moje društvo je bilo u D. Stupnici.

U sjećanju ostali su mi Drča Slavko zvani "Vavo" i Kasanović Mladen zvani "Neno". Zašto su se baš oni meni urezali u sjećanje ni sam ne znam, samo su ostali u sjećanju da su mnogo pušili, prosto su gutali - jeli duhan. Još ponešto, bili su spremni za malu sitnicu da se potuku, a znali su se dobro potući s drugovima iz drugih uličnih grupa. Obojica su poticali iz uglednih porodica, Slavkin otac bio je poznati učitelj u Banjaluci, a Nenadov, činovnik u Finansiskoj upravi Vrbaske banovine. Obojica su bili učenici gimnazije i bili su vrlo slabi đaci, redovno su išli na popravne ispite ili su ponavljali razred.

POSAVINA U TIŠINI

prof. Marica Mostarac-Štokić

Zemljo opustošena,
u snu te dozivam...

A ti ne čuješ me
od svoje tišine,
g l u h a

od tuđe riječi,
n i j e m a

od tuđeg koraka...

Sve je to bio ružan san...
još mirišem po tvom žitu,
još dišem tvojim plućima.

Iako se promijenio
cijeli svijet,

moje srce je isto

široko i nezaustavljivo...

k a o S a v a

tečeš mojim venama, Posavino,
i čekaš na moj korak, sigurna
da vrijeme je stalo
na mom odlasku.

Spavaš, nevidljiva
na tuđem zemljovidu,
sanjaš i postojiš ista

samo za mene,
n e u n i š t i v a

na zemljovidu
mog srca.

BANDO LOPOVSKA STEGNITE VI SVOJ REMEN!

Željko Popović, Pula

Pročitajte dopis jedne maturantice iz Medicinske škole iz Pule. Ima samo 17 godina! Bila je suorganizator prosvjeda u Puli, pod nazivom: BANDO LOPOVSKA STEGNITE VI SVOJ REMEN!

MISLIM DA ĆE SE MNOGI ZAMISLITI! a nadam se i neki posramiti!

HRVATSKA - LEGLO KORUPCIJE!

Prošlo je dugih 18 godina od stjecanja nezavisnosti Hrvatske. Svi se vole dičiti slobodom ove zemlje. Sada smo navodno samostalni, sada smo navodno svoji.

Pitam se, što je ljudima potrebno da bi preživjeli u svom uljuljkavom svijetu u kojem zatvaraju oči pred činjenicama i u kojem gutaju notorne laži?

Osamnaest godina sjedimo u svojim domovima, svjesni situacije u državi i šutimo. Koga se mi to bojimo?

Odgovor je i više nego očit. Bojimo se DRŽAVNE MAFIJE i tiranije vladajućih. Zašto mi onda Hrvatsku nazivamo demokratskom državom? Koji je to stupanj demokracije kada se ljudi boje izreći svoje mišljenje?

5.12.2008. se dogodio prvi prosvjed protiv vladajućih u ovih 18 godina! Mogla je to biti Hrvatska bajka o stotinama tisuća prosvjednika, ali nije.

Budimo objektivni, zar nismo i sami krivi za to?

10.000 skuplja hrabrost i izlazi na ulice, 4,000.000 sjedi doma, u zamračenim prostorijama i osluškuje, čeka da se dogodi čudo.

Stegnite vi remen bando lopovska!

Apatija, ograničenost, mržnja i strah zalijepili su vas za stolice. Jer vama je bitno da imate kvazi demokratsku državu, vama je bitno da ste se odcijepili, vama je bitno da se u vas ne dira, ali gospodo, zaboravljate, ovu državu vam nije dao Tuđman niti kvazi heroji koji su ubijali civile dok god su mogli, ovu državu vam je dalo tisuće BRANITELJA, nažalost i mnogo djece među njima, koji su ginuli za jedan san, san koji sada gnoji trulež nad njihovim idealima. TKO JE GINUO I ZAŠTO?

Zanimljivo je koliko ljudska ograničenost može biti zlobna. Javlja ju mi se ljudi iz Amsterdama, iz Švicarske i govore kako i što trebamo raditi, kada, kako i zašto organizirati prosvjede i pritom ismijavaju 14-togodišnju djecu koja su 5.12.2008. uzela megafon u ruke i dozvolili da se njihov glas čuje. Govore kako bi ukinuli pravo glasanja mladima od 21 godine. A tko su zapravo oni?

Nametnici koji su kvazi domoljubi, koji su 1991. godine pobjegli kako bi sačuvali svoje stražnjice, ljudi koji 5.12.2008. nisu ni vidjeli, ni podržali, niti su imali čiste namjere. Odjednom su iskočili i traže neka svoja prava.

Pitah ih otvoreno, gospodo zašto niste digli svoj glas:

- 1991. godine i rekli da maloljetnici NEMAJU ŠTO TRAZITI NA RATIŠTIMA,

- da maloljetnici nemaju što tražiti u helikopteru u akciji gašenja na Kornatima,

- gdje ste bili da kažete kako maloljetnici ne smiju biti zatvarani u državne ustanove - ludnice zbog svog seksualnog opredjeljenja.

Naravno gospoda mi nisu nikada odgovorila. Zašto?

Zato što im je 1991. godine odgovaralo da djeca ginu kako bi oni mogli svoje stražnjice spremiti na sigurno, zato jer toliko vole svoju zemlju da ih nije briga tko je GASIO na KORNATIMA i zašto je itko uopće morao gasiti kamenje? Zato, jer ih nije briga ni za koga osim za same sebe!

S takvim ljudima se svakodnevno susrećem i premda mi je tek 18 godina brutalno sam zgrožena s posljedicama koje primjećujem oko sebe i na sebi, jer gdje su svi ti kvazi DOMOLJUBI?

Bitno je da popune dvoranu za Thompsonov koncert, bitno je da se razmeću huliganstvom na utakmicama, bitno je da su 1991. odselili, a da traže prava i govore kako je nama živjeti ovdje!

SINDIKATI I UDRUGE, priča je također temeljena na korupciji.

5.12.2008. su bili pozvani, no koliko ih se zapravo odazvalo? Nekoliko sindikata od tisuće njih. Da, bijedna i surova istina!

Ana Knežević je lijepo odigrala svoju ulogu, kao pravi političar dobila je 6% na račun prosvjednika, jer se Sanader pobojavao da ne izađu s nama. Eto, sada 2 mjeseca nakon 5.12.2008. sindi-

kati se bune, opet im nije dobro, sada će oni na ulice. Pitam se do kuda seže njihova bezobzirnost i prljava igra, zar nisu oni tu zbog naroda? Da, teoretski, dok sustavno rade za državu.

Da sindikati i udruge obavljaju posao za koji su zaduženi, mi, obični ljudi, ne bi imali potrebu izlaziti na ulice.

Prljav je sloj nad Hrvatskom, zar ne?

Korupcija je ubila Luku Ritza i ostale mlade. Ubila ih je ova država i sustav. Uporno želite biti zemlja znanja, a postajemo ZEM-LJA UBOJICA!

Strogi zakoni vrijede samo u slučajevima poznatih i medijski eksponiranih ličnosti. Nije li to kršenje osnovnih ljudskih prava, nismo li svi jednaki?

Što li je sveto u ovoj državi? Ništa, pa čak ni Crkva, koja bi trebala predstavljati Boga i Mir. Umjesto da se bave duhovnim vrijednostima, djelatnici Crkvi bave se optuživanjem oporbe da su SOTONISTI.

Naravno, javna tajna je da je većina Crkava pod HDZ-ovom vlašću. Lijepo li je našim svećenicima, progovaraju o zabrani rada nedjeljom, a prvi su koji rade, koji oduzimaju od sirotinje lemozinu i javno prozivaju tko je koliko dao. Sjećate li se famozne afere u kojoj je crkva naplaćivala ulaz? Što ćemo slijedeće naplatiti, odrješenje grijeha?

Koliko pedofilije se rađa u crkvenim krugovima? Previše! Tko odgovara? Nitko.

I dok veliki vjernici nedjeljom pune crkve, tjednom većina njih krši Božje zapovijedi. Je li to samo paravan za svetost ili je pro-

blem mnogo dublji?

Ovim činjenicama uvrijedit će se samo LAŽNI vjernici koji upravo ovako provode svoj život.

Pravi vjernik se može moliti i doma, pravi vjernik živi u skladu s drugima, a ne u suprotnosti.

Uostalom, tko je Crkva da govori tko će kada raditi? Zar u Hrvatskoj ne postoje pripadnici drugih vjera? Što je s ateistima, agnosticima, muslimanima, Hare Krišnom i dr.? Zar ti ljudi moraju zatomiti svoju vjeru, jer NETKO iz vrha nalaže da Hrvatska mora biti 100% katolička zemlja?

Što je sa školstvom?

Akcija INDEX u kojoj su posljedice snosili samo studenti? Što je s „Bolonjom“, koja je samo još jedan truli paravan u nizu kako bi Hrvatska ispala zemlja znanja, iako nemamo opće preduvjete za takve procese.

Što je sa zdravstvom i reformama?

Tko nam uopće vodi zdravstvo? Milinović, ginekolog, koji je očito u vrijeme polaganja Hipokratove zakletve bio svugdje, samo ne gdje je trebao.

Tko nam vodi državu, ako uzmemo u obzir da Mesić nema gotovo nikakve ovlasti?

IVO SANADER kulturna ličnost Hrvatskog doba. Čovjek koji ne zna sastaviti jednu suvislu rečenicu, strastveni kolekcionar satova, čovjek koji na svojoj strani drži crkvu, jer mu je jedan brat svećenik, a jedna sestra časna sestra, čovjek koji je sinonim ZA LOPOVLUK I KORUPCIJU!

Čovjek koji je davnih 90-tih napravio sustav po kome će krasti od naroda i pljačkati, koji je utaborio svoju stranku i koji kreće u nove pohode, a pritom ruši sve pred sobom.

Čovjek koji je dozvolio da se Hrvatska puzi pred EU.

Što uopće takva osoba radi na vlasti tako dugo? U svim normalnim državama odavno bi bio iza rešetaka.

Ali nije. Zašto?

Zbog apatičnosti naroda koji ne shvaća da svatko od nas sutra može biti Luka Ritz, svatko od nas može biti čovjek koji kopa po kontejnerima, svatko od nas može umrijeti u nedostatku financija za liječenje, svakome se može prijetiti radi istine i za svakoga sutra možda ne postoji.

Vrijeme je da se ujedinito, je ova tiranija mora prestati!

Korupcija je ubila mnoge, sutra možda ubije mene, prekositra vas...

TRI ŠESTICE I DVA POPA (17)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Hrvatske su institucija zakrčene kriminalcima što potvrđuju i suci Ustavnog suda na čelu s JASNOM OMEJEC.

Kad je trebalo zaštititi-prikriti kriminalca i počinjenje kaznenih radnji STJEPANA MESIĆA i time ovom notornom sumnjivcu omogućiti reizbor za predsjednika RH, mafija se poslužila ustavnim sutkinjom AGATOM RAČAN, koja odbija moje dokaze počinjenja kriminala od strane imenovanog sumnjivca.

Jasna Omejec

Jasno, u toj nemoralnoj radnji ljestve je držala i JASNA OMEJEC.

Zauzvrat nam danas JASNA stoji na čelu institucije zvane USTAVNI SUD RH. I ustavna dama čita ovaj tekst, svjesna kako joj danas sve više manjka prostora i zraka u počinjenju ili prikriivanju protuzakonitih radnji. Jer očito je kako su i suci USTAVNOG SUDA dio jedne uskointeresne skupine, koja će pod svaku cijenu zaštititi "svojeg" pojedinca pa makar bio iz kriminalnog sustava koji vlada ovom zemljom.

Ući u takvo društvo sudaca nitko ne može ako ŠTO POSTO NIJE SPREMAN PRUŽITI UTOČIŠTE I GORE OPISANE USLUGE "SVOJIM" KLIJENTIMA. BANIĆKA, iako od Sabora imenovana, nije udovoljavala osnovnim kriterijima po kojima se kandidiraju suci Ustavnog suda Republike Hrvatske. Ali zato posjeduje onu osnovnu već opisanu "vrlinu" koja joj garantira IMENOVANJE OD STRANE SABORA!

REPUBLIKA HRVATSKA je jedan složeni živi organizam koji se pokušava suprostaviti boleštini, čiji smrtonosni bacili djeluju unutar institucija. U ovom slučaju iz USTAVNOG SUDA RH.

Kao i HR SABOR, i USTAVNI JE SUD MAFIJA ADAPTIRALA u svojevrsni ustavni kupleraj, koji čine i DAME poput OMEJEC, BANIĆ, RAČAN... Svojevremeno je MAMA SAN političko saborskog kupleraja bila ĐURĐA ADLEŠIĆ.

Očekujem kako će netko suočen s ovim činjenicama, iznad table na kojoj piše USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, instalirati crvenu lampu. Slučaj BANIĆ zaudara na postupak imenovanja također kriminalca JOSIPA VRESKA, isto tako imenovanog od strane Hrvatskog sabora, na poziciju člana Državnog izbornog povjerenstva.

Takva imenovanja garantiraju pobjednika bilo kojih izbora u našoj zemlji. Odnosno, mafija smatra kako zbog takve "politike" nikada ne će biti poražena. Ako nešto u ovako posloženoj "demokratskoj proceduri" i zapne, na dispoziciji su danonoćno: OMEJEC, RAČAN, VRESK, BANIĆ, HRVATIN... CVITAN, BAJIĆ...

Likovi koje imenuju sumnjivci iz Sabora ili Predsjedničkih dvora.

U tome se sastoji suština DEMOKRACIJE U HRVATA.

Ipak se NETKO iz Države Hrvatske konačno drznuo dirnuti i javno inicirati raspravu, što je zapravo Ustavni sud RH i čemu i kome zapravo služi. Drznuli su se baš oni iz UPRAVNOG SUDA RH za koje se smatra(lo) kako su također snažna institucionalna logistika organizacije koja još uvijek reketira RH i njene građane...

Nije to jedini slučaj "oportunog" stava prema HR mafiji u najnovijoj povijesti naše zemlje, upućen iz jedne institucije, sumnjivcima iz druge HR institucije. Općinsko državno odvjetništvo iz Zagreba je u tom smjeru načinilo korak od SEDAM MILJA. Već drugi puta u kratkom vremenskom razdoblju ODO Zagreb zahtijeva od USKOK-a Zagreb da se pozabavi kriminalnim radnjama počinjenih od strane ministra Ministarstva financija Republike Hrvatske zvanog Napredni turopoljac.

Naime "Napredni" je opterećen mojom kaznenom prijavom "ZBOG KAZNENOG DJELA ZLOUPORABE POLOŽAJA I OVLAŠTI, IZ ČLANKA 337. KAZNENOG ZAKONA."

Pošto "Napredni" još "ordinira" isključivo zbog vlastite "sljepoće" i patološke nepogrešivosti USKOK-a ZG, ODO ZG im opetovano šalje zahtjev da gore citirano kazneno djelo te IVANA ŠUKERA obrade. Kao svinjsku polovicu, hrvatska obrada, dakako.

Za sada se USKOK-ovci ponašaju

u maniri JASNE OMEJEC. Štite "zaraženog" Naprednog turopoljca...

(S)misao ovog nastavka feljtona je upoznati javnost kako su zdrave snage u institucijama RH, konačno počele shvaćati da moraju institucionalnim putem ODSTRANITI BOLESNO TKIVO IZ VLAS-

TITIH REDOVA, DO POTPUNOG OZDRAVLJENJA HRVATSKOG BIĆA. U tome im svakako ključnu podršku mora pružiti OBIČAN MALI ČOVJEK.

I sve to na svekoliku korist REPUBLIKE HRVATSKE I NJENIH GRAĐANA.

GENEZA HRVATSKOG ČUDNOVATOG KONFLIKTA JOŠ JE DALEKO OD TOGA DA BUDE RAZJAŠNJENA

Branko Stojković, Bjelovar

Ta „Hrvatska demokratska zajednica“, koja vam se predstavila na izborima kao prva inteligentna i vizionarska stranka – teško vas je već nekoliko puta prevarila, tj. obmanula, na sve moguće prljave i podle načine. I to nekoliko puta. Eto od tobože oslobodilačkog pokreta Hrvata, HDZ je nastala kriminalna organizacija od koje je narod zapao u još veće ropstvo, poslije onog komunističkog. Bivši komunisti su u socijalizmu zagovarali nepovredivost radničke društvene imovine, a onda su je oni prvi pokrali i postali tajkuni. Ti isti (oni) se ne trebaju bojati policijskih postupaka već narod koji žudi za pravdom. Bogati su se razdvojili od siromašnih. A Hrvatska još od 1991. godine mirno i šutke gleda kako se jedna država srozala na prljave poslove. Glavna stvar - je bila, i još uvijek jest, da se ljude ima pod svim vrstama kontrole. HDZ je provocirao ratove, ne samo sa Srbima, već i s Muslimanima ..., pa sada i sa Slovencima... Bitno je odvući pažnju naroda od pravih problema.

Hrvatska u bivšoj Jugoslaviji ima-

la je istu ulogu kao i danas. Ulogu balkanskog skretničara. Njena aktualna politika je lik ili točan odgovor toga vremena. Kriminal i švercvate u svim državicama koje su istupile iz SFR Jugoslavije. Klan iz Republike Srpske surađuje s klanom iz Republike Hrvatske. Ili obrnuto. U uspješnoj igri oni imaju dvostruke putovnice, odnosno raspolažu s dvostrukim državljanstvom. Svaki pokušaj da se organizirani kriminal prekine, tj. raskine, dovodi do toga da cijeli poslijeratni poredak nestane. Propaganda bivših komunista pridonijela je tome da se u hrvatskom društvu ništa ne mijenja. Raspadom Jugoslavije 1991., taj stav je ostao isti, odnosno temelji su ostali nepromijenjeni. Tako je država socijalističke misli otišla u divlji kapitalizam i višestranačje. Pisac knjige „Balkanska mafija“ Norbert Mappes – Niediek u svojoj knjizi opisuje - „kako je Parizu i Londonu (Velikoj Britaniji) poznat konflikt oko pojma nacije bosanskih Muslimana, čini im se, branili su moderno razumijevanje državljanstva od primitivnog plemenskog nacionalizma Srba i Hrvata.“ To je bila posljednja bitka komunista između sebe, u koju su uvukli široke mase nas-tradala naroda.

U strahu se radate, u strahu živite, i u strahu umirete – a tko ste onda vi? U Hrvatskoj se još uvijek suzbija svako napredno mišljenje. I nikako se ne prihvaćaju nove ideje. Sloboda govora i mišljenja se sprječava, tj. guši se glas istine. Danas se ne kamenuju i ne bićuju ljudi kao nekada u prošla vremena. Ne spaljuju se kao vještice na lomačama. Ali zato se koriste neke druge metode zastrašivanja: vode se montirani sudski procesi, policijske harange i medijski linčevi... itd. Protiv onih koji se usude misliti svojom glavom, koji se hrabro suprostavljaju svakom bezumlju. Ti bivaju proganjani nemilosrdno i svirepo, pa čak i ubijani. Objektivna kritika razuma, ne prihvaća se, odnosno odbacuje se stvaralački genij. A nemoralna diskvalifikacija nesvjesnih sila trijumfira nad svakom sviješću. Nad svakim revolucionarnim pravim životom stvaratelj.

Moja sloboda rada je potpuno sputana i posve onemogućena. Istinu koju ja propagiram nedovoljno je dostupna javnosti. Zbog svakodnevnog grube cenzure nad mnom, vlada zlo u krilu hrvatskog naroda, tako raspoloženog da se kljuka lažima i himerama, a kada se javi neki nadahnuti čovjek, odmah se njega predstavi kao sablazan i nešto

što nije dobro za društvo. Taj argument je obično istican s namjerom da se zaustavi i opovrgne tog čovjeka zdravog razuma, namjere i djelovanja. Danas mračni sustav masovno iskorištava druge ljude i to uz neljudski loše uvijete, odnosno skupu i nekvalitetnu hranu. Elita na vlasti obmanjuje građane svakojakim štosovima i čarobnjaštvom. Na taj način Hrvatska ide u pakleno ludilo. Hrvatska živi u medijskoj uroti tajkuna i stvarnih pljačkaša, koji su tako rečeno slični životinjama – hijenama. Ovo je veliki poraz hrvatskog naroda. U tjedniku „Globus“ u broju 948 od 06.02.2009., na stranici 20 i 21 pročitao sam istraživanje: „Koji je vodeći političar u zemlji u najvećem trendu?“ Na prvom mjestu je Stjepan Mesić sa 74 posto, kao pozitivna osoba. Istraživanje je provela agencija Puls između 1. i 20. siječnja 2009. na uzorku od 954 punoljetne osobe iz cijele Hrvatske.

Činjenica je da se u Hrvatskoj političari biraju po „genetskoj podobnosti“ iz bivših komunistič-

kih „crvenih“ redova, odnosno iz njihovog nasljeđa. U velikoj zavjeri u Hrvatskoj, podržava se još uvijek zločin. Politički profiteri iz raspadnute Jugoslavije pokrenuli su nacionalni idealizam i pretvorili ga u fanatizam i etničku mržnju i čišćenje. U tom ratu i ordiniranom kriminalu njegovu cijenu je platio narod. Današnji aktualni predsjednik Stjepan Mesić je kao predsjednik Jugoslavije i Vrhovni komandant 1991. godine zapovijedao vojskom JNA i to gotovo sedam mjeseci, kada je jugo-armija sa Srbima rušila hrvatske gradove.

Dobro je, što se princeza Anne kada je došla u Hrvatsku (2. veljače 2009.) susrela i s Mesićem. S njim se rukovala u „crnim“ rukavicama. Pitam – kuda smo se mi vinuli nakon HDZ-a i SDP-a i drugih navodno hrvatskih stranaka, nego u najgore blato. Gotovo svakodnevno ti vlastodršci izmišljaju afere i skandale, da ih narod ne upita - kako u gulagu živimo. Kada se predsjednika Mesića otkrije, da je tamo neki njegov veleposlanik „Jovan“ švercao al-

kohol i da je uhvaćen, Mesić na to odgovara – da to nije trebalo ići u javnost. Što nitko ne kaže da je alkohol koji je veleposlanik Jovan švercao bio namijenjen za Mesićevu privatnu tvrtku u Libiji. Eto kada se otkrije „prljavi veš“ od nekoga iz politike, brže bolje se udari po Slovincima – da se nametne tema i zaboravi ono bitno. Smišljenim metodama predsjednik i Vlada između redova Hrvatima sugeriraju da su nam Slovenci neprijatelji i da bojkotiramo njihove proizvode. Profesor Siniša Radin kaže: „Slovincima trebamo uskratiti nekretnine“. To se može protumačiti kao da se odnosi i na svu njihovu imovinu u Hrvatskoj.

Neka se takvi političari koji upravljaju Hrvatskom ne boje, da ja rušim državu, koja u opće ne postoji. Što se tiče vremena od 2000. pa do 2009. godine ona s+u besramna. Valjda će igra „pokvarenog telefona“ jednom prestati. Do tada će hrvatski narod platiti veliku cijenu pa čak i cijenu svoga života... Nekada jednom će se preživljeni Hrvati pitati – tko su (oni) bili i tko ih je vodio zadnjih deset godina.

TKO DOBRO MISLI TAJ - DOBRO GOVORI I DJELUJE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

"Mladiću, ja se s tobom ne slažem, ali ću se uvijek zalagati za to da ti mogneš slobodno iznijeti na javnost svoje mišljenje"

(Voltaire).

Lice poznato skoro svim Titovim robijašima

Riječ je o jednom od najznačajnijih imena u povijesti Crkve - o Benediktu (Dobroslovu). Sveti Benedikt smatra se, i kod katolika i kod pravoslavnih kao - utemeljitelj redovničkog života u povijesti Crkve Kristove. Od Svetog Benedikta, koji je živio u petom i šestom stoljeću (*480 - +547), izredalo se je u nizu papa u Rimu evo - šesnaest pontifexa maximusa koji su uzeli naziv Benedikt, svakako želeći svojim pontifikatom

biti kristovi vikari koji će djelovati i kao uzorni vjernici i učeni ljudi.

Sveti Benedikt, rođen u obitelji rimskog patricija nastanjenog u Umbriji, imao je sestru blizankinju Scolastiku i u ranim godinama je osjetio poziv da bude učeni Kristov sljedbenik. Na brijegu Monte Cassino (na ruševinama nekadašnjeg Apolonva hrama), sjeverno od Napulja, osnovao je, nakon što se je posvađao sa svojim župnikom, vrlo uskogrudnim i mentalno ograničenim, prvu redovničku općinu iz koje će se razviti - red Benediktinaca, a paralelno s muškim krilom reda, i red Benediktinki čija utemeljiteljica je bila njegova sestra blizankinja, Scolastica.

Njegove 'Regule' su proizvele najveći utjecaj na redovništvo nakon njega, a taj utjecaj je kasnije poslužio i kao priručnik za osnivanje poduzeća, vođen devizom 'Ora et labora!'). Budući da je taj prvi redovnički kodeks utjecao i na osnivanje kasnijih redovničkih zajednica, a da je na ruševinama Rimskog carstva redovnički život postao uz misionarski rad širenja kršćanske vjere i prosvjetni rad, odnosno začetnik i prvih prosvjetnih i kulturnih žarišta, Sveti Benedikt se smatra Ocem europske kulture u širem plemenitom značenju.

Od godine 575 do 579 u Rimu je, u tragičnom periodu epidemije kuge, na stolici Kristova vikara sjedio papa Benedikt I. Nakon njega, kako znamo izredalo se je, evo, još petnaest papa pod istim pontifikalnim nazivom.

Od svih papa, Benedikt XIV (*1675 - +1758) djelo Pontifexa Maximusa obnašao je - od 1740 do smrti) Prospero Lambertini, rodom iz Bologne. On je, moglo bi

se reći, i za naše današnje pojmove bio pravi sljedbenik Svetog Benedikta i uzor papa prosvjetitelja u jedinstvu vjere i uvjerenja.

U naše doba, da i ne govorimo o vremenu ideološkog zaludivanja učenika i studenata) malo je bilo govora o ovom velikom Papi, koji je prvi dao svoju privolu za tiskanje ukupnih djela Galileo Galileia. Tim činom papa Benedikt XIV je revidirao proces velikog učenjaka kopernikanca i heliocentriste (sudeog 1616 i 1633). Taj presedan je konačno potvrđen posebnim Dekretom Kongregacije za stavljanje na index djela koja su prosuđivana kao nesukladna s crkvenim svjetonazorom.

Veliki papa Benedikt XIV je htio shvatiti i druge velike vjerske poglavare, pak je izmijenio nekoliko pisama i s ondašnjim Dalai Lammom (sedmim po redu) Kelzang Gyatso, preko talijanskog kapucina Orazio Della Penna.

Budući da je bio upućen i u neke odluke u praksi islama, odnosno 'Šerijatskog prava', Benedikt XIV je izdao znamenitu encikliku 'Vix pervenit' (1745) namijenjenu katoličkom episkopatu, kojom se osuđuje posuđivanje vrijednosti pod visokim kamata. Ta pontifikalna osuda ni do dana današnjeg nije revidirana.

Papa Benedikt XIV živio je u tzv. 'stoljeću prosvjete' (Siècle des lumières) i izbiza se je zanimao za razvoj laičke misli i za upliv nekih europskih vladara na kritički odnos tadašnjeg ateizma u odnosu na katoličku teologiju. Preko onda znamenitog učenjaka Maupertiusa, Benedikt XIV je imao posredne odnose i s pruskim carem Friedrichom II, koji je bio i pokrovite-

ljem i zaštitnikom francuskog učeno-cinika Voltaire-a.

Voltaire je, između ostalog, napisao i tragediju "Muhamed ili fanatizam" (koju je posvetio papi Benediktu XIV!), i u toj satiričkoj tragediji on je zapravo denuncijatorski iznio oštru sliku proturječnosti između katoličkog vjerskog nauka i prakse katoličkih svećenika i vjerskih dostojanstvenika. Taj denuncijatorski pamflet (napisan i objavljen 1753.) podigao je veliko negodovanje u redovima katoličkog klera i katoličkog puka općenito.

Papa Benedikt je pročitao tu Voltaireovu tvorevinu i, uzimajući u obzir da je Voltaire za sveca Muhameda u 'Enciklopediji' rekao pozitivan sud - da je bio 'vjerski zanesenjak', Papa je bio u stanovitvoj dvojbi - koliko u tom Voltaireovu pamfletu ima antireligioznih uopće, a koliko antikatoličkih tvrdnji posebno. No, oprezan i suzdržan, on je tražio mišljenje svojih

najpouzdanijih savjetnika, koji su uzeli u obzir ono što je u tom pamfletu utemeljeno na stvarnim pojavama u redovima katolika, a što samo literarni okvir u kojem se vidi da bi se vjera morala očitovati i u uvjerenju u praktičnom životu.

Papa Benedikt XIV je izmijenio i nekoliko pisama s Voltaire-om, jer je htio bolje shvatiti čovjeka i kad je krajnje neugodan cinik, ali ga nije ničim osudio. Bilo je već tada nezamislivo da se papa i pruski car nađu na zajedničkom stajalištu da Voltairea treba anatemizirati i progoniti ga zbog kritiziranja tadašnje povijesne stvarnosti u Europi...

Kršćanska vrlina djelovanja po savjesti, o čemu je najgenijalnije pisao sveti Pavao apostol ('Zašto bi savjest nekoga drugoga ograničavala moju slobodu?'), prevladala je u svijesti velikog Benedikta XIV. Takav odnos prema sekularizmu, našao je svoj savršen izraz u

enciklikama pape Lava XIII ('Rerum Novarum' i 'Aeterni Patris') u kojima je duh sveti uzet kao jedino mjerilo slobode savjesti i u stvarima teologije i znanosti. I jedno i drugo su u ovim enciklikama bili doktrinalno doručeni dokazi za onu prekrasnu rečenicu koju je živio dvjesto godina prije pape Benedikta XIV, a koji nam je ostavio zapisanu maksimu koja se može staviti uz red najbriljantnijih kršćanskih mislitelja, pa i samoga Pavla apostola: "Science sans conscience - ce n'est que la ruine de l'ame!" (Znanost bez savjesti tek je propast duše!).

Veliki kršćanski mislitelji, a među njima i veliki pape, ostavili su nam u baštinu dragocjenu poruku: Nema ništa pogubnijeg za puninu duha i napredak ljudskog roda od zakona kojima se - zabranjuje ili ograničava sloboda savjesti.

NASTAVAK PRIČE (ZADNJI PUT)

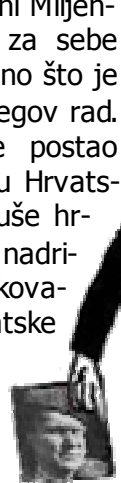
Filip Barišić, Zagreb

Na žalost, ponovno se moram osvrutati na osobu koje mi je više pun kufer. To je naš slavni Miljenko Hajdarović. On sam za sebe nije vrijedan spomena. Ono što je sporno kod njega jest njegov rad. U međuvremenu on je postao simbol za sve „Miljenke“ u Hrvatskoj koji grade, to jest ruše hrvatsku budućnost svojim nadri-povjesničarenjem i oblikovanjem političke misli hrvatske mladeži u krivom smjeru.

Evo nekoliko novih primjera onoga na što sam ja već puno ranije upozoravao.

Na svom osobnom međumrežnom

dnevniku, Hajdo vrijeme da hrvatsko

Six million jews die.
And marshall Tito
gets to live.

It MUST be a lie.

iseljeništvu govoreći o istom kako nema dovoljno naobrazbe s područja hrvatske povijesti i indirektno pljuje po

njihovom domoljublju te ga omalovažava

i ismijava.

A sada malo o njegovim učenicima i manipulacijama njima. Smatram da bi učenici osnovnog razreda osnovne škole morali

imati barem malo odgovornosti i stajati iza svojih postupaka pa ih spominjati punim imenom i prezimenom.

Mihaela Grabar raspitala se na poznatoj mreži „Facebook“ o mojim osobnim podacima te me „dodavala za prijatelja“, a istovremeno „bila u grupi“ podrške Hajdaroviću. Mateo Vugrinec slao mi je nepristojne, bezobrazne i uvredljive poruke.

Možete misliti po čijem nalogu sve to čine. Vjerojatno za koji „plus“ više ili koju peticu iz zalaganja u imeniku. Ovo je mali dio pokazatelja koji pokazuju da Hajdarović manipulira učenicima kojima pre-

daje. Djecu od malena uči svojim izopačenim lijevo-liberalnim stajalištima. Drugim riječima, ispire im mozak i čini od njih vječne slijepce bez Boga, nacije, domovine i morala, te njihove čiste i nevine

duše truje duhom antikristizma!

Svim poštenim ljudima, s najvećim poštovanjem, urednik mrežopisa: www.hrvatskapovijest.com.

EKOLOŠKE INOVACIJE U ARHITEKTURI, EKO-ARHITEKTURA, DANAS JE ENERGETSKI IMPERATIV

dr. sc. Ivo Derado, München

Za klimatsko temperiranje zgrada u industrijskim zemljama troši se gotovo polovicu primarne energije tih zemalja. Zato je gradnja bez ekoloških inovacija arhitektura prošlosti bez budućnosti. Već dugo je razvijena ekološka građevinska tehnologija: nisko energetske zgrade koje za grijanje godišnje troše manje od 30 kilovatsati po metru četvornom, energetski pasivne zgrade bez potrebe vanjske energije za grijanje i energetski plus zgrade koje dodatno proizvode energiju s aktivnim solarnim uređajima. Zgrade budućnosti bit će ne samo domicili nego i električne centrale koje će moći pokrivati više od polovice potrebe električne energije jedne zemlje. Građevinski inženjeri danas moraju biti ekološki inženjeri.

Takve zgrade neovisne od fosilnih ili nuklearnih energija građene su na principu „crvenog luka“, slojevito. Njemačko ministarstvo za gradnju je financiralo putujući realni model takve jedne zgrade koju su dizajnirali studenti arhitekture Tehničkog Univerziteta Darmstadt pod vodstvom praksi orijentiranog profesora Manfreda Heggera. Oni su dobitnici internacionalnog arhitektonskog natječaja 2007. godine „Solar-decathlon“ u Washingtonu D.C. u kompeticiji 19 zemalja. Zgrada se danas nalazi u centru Münchena i otvorena je za građane do 15.4.2009. i onda odlazi kao putujuća izložba

u Berlin i Hamburg. Vanjski sloj zgrade je pokretni zaklon (španjolski zid) s lamelama u kojima su ugrađeni fotonaponski elementi. Krov je također pokriven s fotonaponskim panelima. Toplu vodu za kućanstvo i grijanje proizvode dodatni solarni termički kolektori. Unutarnji sloj je izoliran s pločama u vakuumu. Sama jezgra zgrade je okružena s kutijama iz gipsa ispunjenim s tzv. kemijskim izolatorom PCM (Phase Change Material). Ako je zgrada pretopla PCM apsorbira toplinu i time hladi njenu unutrašnjost, ako je u zgradi hladno PCM emitira skupljenu toplinu i time grije unutrašnjost.

Eko kuća u Šibeniku

Takve plus energije zgrade koštaju 10-15 % više od konvencionalnih, a amortiziraju se u 10 do 12 godina.

Čarobne su riječi danas u arhitekturi energetska učinkovitost i obnovljive energije! To je treća industrijska revolucija. Njemačka je danas svjetski šampion na području obnovljivih energija. Za razliku od prije desetak godina, danas

veliki svjetski koncerni investiraju u tehnologiju obnovljivih energija. Oni su proračunali na temelju svjetske potrošnje energije, globalizacije i poskupljenja i ograničenosti fosilnih i nuklearnih resursa da će ta vrsta industrije u skoroj budućnosti imati veći kapitalni promet negoli danas automobilska industrija! Stari princip Adama Smitha: Ako pekar peče kruh iz ljubavi prema gladnima svi ćemo gladovati, ako on peče iz osobnog interesa svi ćemo biti siti, proradit će konačno i kod obnovljivih energija!

I šeići danas investiraju u eko-arhitekturu i grade eko-nebodere do 420 metara visine. Europski inženjeri grade energetske plus nebodere, pomoću solarnih panela gdje kupola na vrhu zgrade prati kretanje sunca, termičkih kolektora, malih turbina koji koriste konvekciju zraka između nebodera, termičkih pumpi i PCM izolacije. Gradi se pustinjiski eko-grad Masdar u Abu Dhabi bez proizvodnje CO₂, s automobilima na električni pogon. Početna investicija kronprinca Mohamed el Natjana je 15 milijardi dolara. Dakle Arapski Emirati se spremaju za ekološko doba koje će nastupiti i prije nestanka nafte. Time čuvaju rezerve nafte za kemijsku industriju. I kameno doba je završilo ne zato što je nestalo kamena nego što je nastupila nova bolja tehnologija.

Na Zapadu dolazi ubrzano ta no-

va i bolja tehnologija u eko-arhitekturi: sunčana toplina i solarna električna energija, pasivni i aktivni sustavi grijanja i hlađenja zgrada. Na južnim krovovima i fasadama optički koncentratori s nepokretnim fotonaponskim ćelijama i moderni efikasni termički kolektori. Toplinske pumpe i gorive ćelije s kongeneracijom električne i toplinske energije. Izolacija s kemijskim izolatorima, vakuum izolacija zidova i prozora, prozračivanje zgrade suprotnom cirkulacijom nutarnjeg i vanjskog zraka, inteligentna rasvjeta. Iz dana u dan dolaze daljnje eko-inovacije. Ti inovativno integrirani domicili su dugoročno jeftiniji i ugodniji za stanovanje od konvencionalnih domicila!

U arhitekturi se događa revolucija, koja je u primjeni kod nas skoro nezapažena. Naši arhitekti

grade skupe reprezentativne zgrade iz doba kad su energetske resursi bili jeftini i u izobilju. Pogotovu ako država investira. Koncem 2008. godine na splitskom kampusu je inaugurirana nova zgrada sveučilišne knjižnice, nažalost, bez posebnih ekoloških inovacija. Ona je po riječima ministra Primorca ponos Hrvatske, a po rektoru sveučilišta Paviću Split će brojiti vrijeme prije i poslije instalacije knjižnice. Po mom mišljenju takvi arhitektonski dinosauri ne zaslužuju te hvalospjeve. U stvari ona bi zaslužila i veće epitete kad bi ta zgrada „spoj znanosti i visokog obrazovanja (gosp. Uzelac)“ bila svjetionik eko-arhitekture i početak šire primjene obnovljive energije u Splitu koji ima gotovo dvostruko veću insolaciju nego li Njemačka. Eko-arhitektura može donijeti puno više smanjenja CO₂

nego li bilo koja druga investicija i dodatno stvara nova radna mjesta. U globalizaciji gdje treći svijet želi doseći standard Zapada ni fisija ni fuzija ne može to ostvariti, samo obnovljiva energija koja nas može spasiti od budućih ratova i masovnih emigracija. Važno je da industrijske zemlje pokažu da je moguća ekološka samoodrživa civilizacija. Za udoban život i standard ne treba uvijek toliko energije i resursa koliko mi danas trošimo. Dok kod nas već desetak godina naši eko pioniri konkretno propagiraju eko-arhitekturu, *yes we can*, naši akademski stručnjaci i političari, vječni jučerašnji, ostaju na organizaciji kongresa i propagiranju staromodnog energetskeg trenda! Tko dođe kasno nje ga kažnjava povijest!

TITO JE BIO DOUŠNIK NKVD-a

Branko Stojković, Bjelovar

Dana 5. veljače 1935. godine Josip Broz je prvi put došao u Moskvu i počeo surađivati s ruskom špijunskom organizacijom NKVD. On je bio vezan uz Staljinovu politiku, iako je u početku bio posve nepoznat. Broz je postao „druker“. Izrađivao je izvješća, tj. pisao je karakteristike za drugove i pristaše komunizma, koje je predavao u „Ljubjanku“ gdje je bio centar sovjetske tajne policije GPU/NKVD u Moskvi, u Ulici Ljubjanka 2 i istodobno zloglasni zatvor. Broz se je uspio povezati i s „podzemljem“ odjela Kominterne i svim drugim uhodama. Puno ljudi je zbog njega otišlo u smrt, da bi u Moskvi uspio, izdavao je ljude.

Danas Moskovski arhivi otkrivaju sve što je (onda) Josip Broz Tito u to vrijeme radio. Skrivao se je

pod pseudonimom „Valter“. Sve tajne o Brozu skrivene su godinama, dok u fundusu i zbirci od dva milijuna i sto tisuća dokumenata u arhivima nisu otvoreni. U uvezima faksimila nađeni su i podaci o Titu i to vjerodostojni. Nikada se javno o tome do sada nije govorilo.

Poslije su Broza predložili šefovi NKVD-a da bude generalni sekretar SK KPJ, i od tada je postao uvažen i poštovan na našim prostorima. Isplatilo mu se skupljati informacije, bio je poput „usisivača“, toj instituciji on je bio dragocjeno potreban, kao terenski čovjek... S njim je u Moskvi bilo oko 300-tinjak jugoslavenskih komunista koji su bili u bijegu od jugoslavenske policije. Tito je proveo šest godina u jugoslavenskim zatvorima. U Moskvi se Broz smjestio u zloglasnom hotelu

„Lux“ za inozemne funkcionare, koji je vrvio Staljinovim tajnim agentima i podanicima. U ono vrijeme u Rusiji su mnogi ljudi hapšeni, oni koji nisu likvidirani bili su poslani u zatvore od kojih su najgori bili oni u Sibiru. Broz je znao dobro lagati, odnosno bio je vješt spletkar. Navodno je zbog Broza platio glavom i Andrija Hebrang, kojeg je Josip Broz Tito pokazao kao „dvostrukog“ špijuna i igrača.

Današnji suvremeni povjesničari otkrivaju svu prljavštinu koju je nosio drug Tito. Čija vladavina poslije u SFRJ-u se je zasnivala na prijevarama i zastrašivanju građanstva, tu svu školu izučio je u „crvenoj krvavoj“ Rusiji. Tito je u tom vremenu isklesao svoju ličnost. Formirao se je u diktatora i autokratu. Kao doživotni vođa u socijalističkoj i komunističkoj Ju-

goslaviji, po kratkom obrascu markirao je sve svoje protivnike.

No, u Moskvi i sam Broz je bio izložen takvim prijetnjama i opasnostima, da je jednom ozbiljno zaglavio. Trebala je nad njime biti izvršena smrtna kazna, te su ga šefovi NKVD-a spasili. Dokazi protiv Broza su bili denuncijanzirani. On se je riješio konkurenata, koji su bili opasni, a na kraju je dokazao svoju vjernost NKVD-u. Za studij „Titove tajanstvene godine u Moskvi 1935.. – 1940.“ upotrijebljeno je 96 dokumenata. Josip Broz u Moskvi imao je nevjenčanu ženu, koja se zvala Pelagija Belousova i sina Žarka. Pelagija je 1938. uhićena i osuđena na deset godina rada u kaznenopopravnom logoru. Radi nedostatka dokaza je dvije godine kasnije bila puštena, a 1948., nakon izbijanja Titova spora i razlaza sa Staljinom, ona je opet osuđena na deset godina zatvora. Nakon što je Staljin umro Pelagija je rehabilitirana i živjela je do ožujka 1967. godine. Eto, Tito je za svoju „kožu“ sve izdao i zloupotrijebio, pa čak i svoje bližnje. Tito od „koža“ dobio je nadimak „Joža“ i nadimak „Valter“, koji brani Sarajevo odnosno Jugoslaviju, koja je bila prćija Velike Britanije i SAD-a, tj. stvoren je treći nesvrstani blok. Tito je nastavio i dalje biti tuđi špijun i tuđi čovjek.

JOŠ JEDAN POZNATI „USTAŠA“

Hrvoje Petrić, Zagreb

Šaljem Vam Obavijest o preuzimanju objavljenu u Vjesniku od utorka, 10. veljače 2009. na stranici 17. Još jedan poznati "ustaša" u akciji, trenutno na čelu Hrvatskog rukometnog saveza, kamo je došao po tko zna čijoj "preporuci".

Sukladno odredbama članka 9. Zakona o preuzimanju dioničkih društava, ponuditelj **Boris Vidić iz Zagreba, Jandrićeva 15/a, MBG: 2207970330101** objavljuje

OBAVIJEST

O NASTANKU OBEVEZE PREUZIMANJA

Ponuditelj je, temeljem odredbi članka 9. Zakona o preuzimanju dioničkih društava, dana 01. srpnja 2008. godine dostavio obavijest da je dana 26. lipnja 2008. godine nastala obveza preuzimanja društva LOLA RIBAR d.d. Karlovac. Nastavno na predmetnu obavijest, a s obzirom na promjenu dijela objavljenih podataka, ponuditelj ovim putem dopunjuje svoju objavu od 01. srpnja 2008. godine tako da ista sada glasi:

1. PODACI O CILJNOM DRUŠTVU

Ciljno društvo je LOLA RIBAR dioničko društvo za proizvodnju saniteta Karlovac, Riječka ulica 97, čiji temeljni kapital iznosi 50.855.600,00 kuna, a podijeljen je na 127.139 redovnih dionica, nominalne vrijednosti 400,00 kuna po dionici.

2. PODACI O PONUDITELJU

Boris Vidić iz Zagreba, Jandrićeva 15/a, MBG: 2207970330101

3. PODACI O OSOBAMA S KOJIMA PONUDITELJ ZAJEDNIČKI DJELUJE

Sandi Šola iz Zagreba, Laščinska cesta 79/a, MBG: 2310973391808

4. NAČIN ZAJEDNIČKOG DJELOVANJA

Zajedničko djelovanje utvrđeno je rješenjem Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga klasa: UP/I-451-04/08-10/19 ur.broj: 326-111/08-2, a proizlazi iz okolnosti vremena stjecanja dionica od strane Ponuditelja i Sandija Šole i drugih okolnosti koje se ocjenjuju kao zajedničko djelovanje sukladno odredbi članka 5. st. 1. i 2. točka 1. alineja 1. Zakona o preuzimanju dioničkih društava.

5. PODACI O DIONICAMA I GLASOVIMA CILJNOG DRUŠTVA

Ponuditelj i Sandi Šola drže ukupno 70.895 redovnih dionica, odnosno 55,76% temeljnog kapitala izdavatelja, koje daju 70.895 glasova, odnosno 55,76% glasova u skupštini izdavatelja.

Ponuditelj izjavljuje da će, sukladno Zakonu o preuzimanju dioničkih društava, objaviti ponudu za preuzimanje.

Za ponuditelja punomoćnik
Karlovačka banka d.d. Karlovac

(V.M.)

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (9)

Priredio **Borna**

Jezični progoni nakon Deklaracije i nakon hrvatskoga proljeća nisu bili, naravno, jedinom nevoljom hrvatskoga jezikoslovlja nakon II. svjetskog rata. Od pedesetih godina svim se sredstvima nametala iskrivljena predodžba o razvoju jezičnoga standarda i pismenoga jezika uopće u hrvatskoj povijesti. Osobito se nastojala prikazati, s jedne strane, Gajeva uloga kao jedini bitan proces u toj povijesti, s time da se Gaj zapravo oslanjao na Karadžića, i s druge strane, da je takozvani Bečki dogovor iz 1850. odlučio cio daljnji razvoj za više od sto godina. Što su činjenice bile protiv takvih tvrdnja, ništa nije značilo, dapače, pobijanje takvih tvrdnja smatralo se djelatnošću protiv bratstva jugoslavenskih naroda i zato protudržavnom radom. Ništa nije značilo što je preporod naravan nastavak prethodnih hrvatskih procesa, što je "Bečki dogovor" zapravo plod jednoga slučajnog neformalnog sastanka pa ga se onda i nisu držali ni Srbi ni Hrvati i što je bio gotovo pol stoljeća zaboravljen, što je Gajeva grafija po koncepciji posve različita od Karadžićeve, a naslanja se na prethodne hrvatske pokušaje ugledanja na češku granju i osobito na Završnikovu grafiju s početka XIX. stoljeća (dakle prije Karadžića), pa Završnik ima poljske uzore slično kao Gaj češke, s time da je Završnik također imao dvojno rješenje kao Gaj sa d i g za fonem /3/, što je bitno različito od Karadžićeva rješenja.

Cijelo je razdoblje od pedesetih godina XX. stoljeća nadalje obilježeno potiskivanjem riječi koje su bile smatrane tipično hrvatskima. Ti su naponi katkada dobivali i smiješne oblike - na zagrebačkome su radiju bili sumnjivi oni koji su upotrebljavali riječ tisuća umjesto hiljada (u Srba je hiljada danas jedina riječ, u Hrvata stilem uz tisuća), a

jedno je vrijeme vrijedila interna naredba da se ne smiju upotrebljavati hrvatski nazivi mjeseci, jer da su tobože "ustaške kovanice", pa kada se saznalo da su to stari slavenski nazivi, cijela je stvar zataškana. No od komičnoga do tragikomičnoga samo je jedan korak. Mnogi su hrvatski profesori i lektori bili proganjani, mnogi su ostali bez posla samo zato što su se služili hrvatskom terminologijom.

Hrvatski su lingvisti bili izloženi raznim neugodnostima, zastrašivani i ometani u radu. Nije vjerojatno da je gdje u Europi postojao pandan tekstu "**Jezična problematika u funkciji nacionalističke ideologije u SR Hrvatskoj**", što je potkraj 1980. i početkom 1981. izrađen pod oznakom "strogo povjerljivo" u Republičkome komitetu za prosvjetu, kulturu, fizičku i tehničku kulturu, u kojem su tijelu unitaristi imali jake pozicije. Tu su detaljno i krajnje tendenciozno "obrađeni" sljedeći hrvatski filolozi (poredak iz teksta): **Ljudevit Jonke, Dalibor Brozović, Radoslav Katičić, Stjepan Babić, Božidar Finka, Zlatko Vince, Milan Moguš i Tomislav Ladan.**

Ta je prošlost nešto što je prosječnu Europejcu teško shvatiti, a lingvistika u svijetu nije učinila ništa što bi olakšalo da shvati o čem se radi. Čini se nevjerojatnim da su se izdavali terminološki rječnici u kojima je hrvatska verzija bila potpuno ignorirana, pa su uz slovenske i makedonske donošeni srpski sinonimi pod srpskohrvatskom etiketom, a da se nije smatralo potrebnim čak ni napomenuti negdje u predgovoru ili pogovoru da su **hrvatski izostavljeni** i objasniti zašto. Teško je razumjeti i da srpski lingvisti nisu nikada kolegijalno reagirali - možda neki slavisti iz daljih zemalja zaista i nisu znali pravoga stanja, ali srpski nisu mogli ne znati. O samim su pritiscima šutjeli

kada nisu u njima i sudjelovali, a o prirodi hrvatskoga jezika i njegovoj povijesti polemizirali su s hrvatskim lingvistima i najistaknutiji predstavnici srpske lingvistike.

Sve je to utjecalo na stanje duha u hrvatskome javnom mnijenju. Nastalo je nekakvo neodređeno neraspoloženje prema lingvistici uopće i slavistici posebno, kao da su te discipline apriorno protuhrvatski raspložene. Razvila se i odbojnost prema nekim objektivnim i inače u načelu neutralnim terminima kao što su genetski i tipološki lingvistički termin dijasistem i sociolingvistički termin varijanta, jer su ti termini bili zloupotrebjavani protiv prava hrvatskoga jezika, a šira ih javnost i nije razumijevala (kao što nigdje u svijetu šira javnost općenito ne razumije stručnih termina). Naravno, za stanovito protujezikoslovno raspoloženje u Hrvatskoj ima i opravdanja - mnogo je krivnje u prošlosti lingvistike i slavenske filologije.

Kada se radi o jeziku, onda su osjećaji hrvatske javnosti vrlo snažni - morao je s njima računati i režim pa je u posljednjem ustavu SR Hrvatske hrvatski književni jezik bio priznat službenim (doduše u jednoj zapetljanoj kompromisnoj formulaciji) i svi unitaristički pokušaji da se to izmijeni ostali su bez uspjeha. Morali su i sami hrvatski unitaristi računati s tim osjećajima - važno je da su i oni sami, istupajući protiv posebnosti hrvatskoga jezika, pisali i govorili uglavnom ispravno hrvatski, što je samo po sebi svojevrsan apsurd. I danas, kada je Republika Hrvatska samostalnom državom, ti su osjećaji jaki. Javnost je osamostaljivanje Hrvatske doživjela i kao oslobađanje hrvatskoga jezika. I rat je podržao silinu osjećaja, jer su srpski lingvisti, pa i oni najistaknutiji, i u tijeku rata istupali na neprihvatljiv način.

Pred hrvatskim je jezikoslovljem sada osnovnom zadaćom kultivira-

nje i dograđivanje hrvatske jezične norme u uvjetima slobode i napor za afirmaciju hrvatskoga jezika u znanstvenome svijetu. Danas nema više potrebe da u Hrvatskoj emocionalni odnos prema jeziku bude drugačiji nego što je u bilo kojoj zemlji odnos prema materinskomu jeziku naroda.

Druga gramatika izrađena u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje, objavljena kao institutsko djelo 1979. god. u izdanju Školske knjige. Gramatiku su izradili Eugenija Barić, Mijo Lončarić, Dragica Malić, Slavko Pavelić, Mirko Peti, Vesna Zečević i Marija Znika, a posao oko izrade vodio je S. Pavelić. Prilozima o naglasku izradi su toga djela pridonijeli još Valentin Putanec i Danijel Alerić.

Ta je gramatika do sada doživjela četiri izdanja. Osim prvoga, jedno ponovljeno i bez promjena u tekstu, tek s neznatno izmijenjenim naslovom, kao Gramatika hrvatskoga književnog jezika, 1990. Treće je izdanje, 1995 - znatno izmijenjeno, doručeno i prošireno - objavljeno pod naslovom Hrvatska gramatika, a četvrto je pod istim naslovom ponovljeno 1997. bez znatnijih izmjena. U trećem izdanju objavljen je i povijesni pregled razvoja hrvatskoga književnog jezika koji je u prvom izdanju najviše iz političkih razloga izostavljen.

Kad se pojavila, Priručna je gramatika i po iscrpnosti opisa jezičnih pojava i po načinu njihove obrade u nas predstavljala stanovitu novost. Na gramatički se opis u toj knjizi

gotovo u svim dijelovima, od fonetike i fonologije do sintakse, primjenjuju novije teoretske spoznaje suvremene lingvistike. Uvodi se suvremena metodologija opisa i njojzi primjerena terminologija. Njome se opisuju gramatički odnosi u hrvatskom jeziku koji su do tada bili slabo ili nikako opisani. Gramatika je zamišljena i izvedena kao gramatika općega tipa, koja može poslužiti "kao priručnik učenicima srednjih škola, studentima viših i visokih škola, nastavnicima hrvatskoga ili srpskoga jezika i nastavnicima stranih jezika i svima koji se zanimaju za hrvatski književni jezik".

GOVORIMO LI ISPRAVNO HRVATSKI? (7)

RAZLIKOVNI RJEČNIK, Stan-ka Pavuna, „Integra“ d.o.o., Zagreb

RJEČNIK

Ispravno

Žalac
Grmovit
Želatina
Želučani
Svadba, pir
Genijalnost
Oženjen

Pogrješno

Žaoka
Žbunast
Želatin
Želudačni
Ženidba
Ženijalnost
Ženjen

Mršavac, slabašak,
kržljavac
Žičara
Perad, živad

Žgolja
Žičana
Živež

VLASTITA IMENA (2)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

Dalje idu ovamo pseudonimi kao Putnik, Viator (pa i dvočlani kao Ata Nerčes /skromni ljljan/) i sl.

Velikim slovom pišu se i osobna imena u primjerima, kao što je: galerija ima dva Rubensa i tri Medulića, premda su to ovdje oznake stvari (slika); slično: vozi se u svom starom Fordu, uzletjela su dva Messerschmitta (ali v. 51).

O dvostrukim prezimenima v. 225, 227.

O naslovima i pridjevcima uz imena v. 231-235 i 349.

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (7)

Mirko Deanović

Većinom su pjevali o ljubavi, o svojim draganama, koje nisu bile učene te nisu znale drugog jezika osim dubrovačkog dijalekta, kojim su govorile. Iz shvatljive ambicije, da stvore svoj urbanizam sa slavenskim obilježjem i na narodnom jeziku, dražila je naše stare pomisao, zašto se ne bi i u tom našem otmjenom renesansnom ambijentu

moglo i ljubiti i pjevati (hrvatski) baš onako kao i u tadašnjoj Italiji, gdje je Petrarca bio još uvijek vrhovni učitelj, „gentil d'amor mastro profundo“ (V. Alfieri).

Na žene je i u Splitu mislio Marulić, kada je, već daleko poznat i slavljnjen kao autor latinskih djela, počeo prvi pisati na narodnom jeziku za njihovu duševnu utjehu i zabavu sa religioznom tendencijom. Jer ni sa-

ma njegova sestra dumna, premda plemenitoga roda i romanskog podrijetla (Morulo), čini se da nije znala drugog jezika, kada on pjeva izričito za nju hrvatski. Osim molitvenika i oficija pisali su za žene i pjesme, pa se i na taj način podizao njihov duševni niveau, po prilici onako kao i u renesansnoj Italiji, gdje je žena počinjala igrati važnu ulogu u novom društvu.

DRUGO PISMO PAPE IVANA VIII. KNEZU BRANIMIRU¹

880. godina

Papa šalje drugo pismo Branimiru, koji nije bio posebno poslušni vazal, i traži od kneza Branimira da mu cijeli hrvatski narod, pred poslanicima Svete stolice, izrazi vjernost. Nije poznato da li je takav sabor i održan.

VRLO ODLIČNOMU MUŽU BRANIMIRU, SLAVNOMU KNEZU I NAŠEMU DRAGOMU SINU I SVIMA VJERNIM SVEĆENICIMA I ČASNIM SUCIMA I SVEMU NARODU MIR I MILOST OD GOSPODINA ISUSA KRISTA!²

Bazilika Sv. Petra (1614), Vatikan

Saslušavši Teodozija, vašega časnoga biskupa, saznali smo za vjeru i odanost koju gajite prema Stolici svetoga Petra apostola i našoj prvosvećeničkoj službi. Vrlo smo sretni jer Bogu iskazujete neizmjernu zahvalnost, a on Vas je držao dostojnim uzdići do tolike milosti i ubrojiti među svoje ovce, a prema onome što je Gospodin naredio samomu apostolskomu prvaku govoreći: „Ako me ljubiš, Simune Petre, pasi ovce moje“.

Stoga ovim našim apostolskim pismom opominjemo i potičemo vašu vjernost i kršćansku odanost, da je obdržavate do kraja i očuvate kao što ste je božanskim nadahnućem započeli provoditi, kad ste se već svim silama potrudili podložiti pod ovo okrilje i up-

ravu i zaštitu svetoga Petra apostola i našu, kao dragi sinovi, očitije to pokažite i ispunite, kao što Gospodin u evanđelju kaže: „Tako neka svijetle vaša djela pred ljudima da se vi-

Vatikanski muzej

de vaša dobra djela i da slave Oca vašega koji je na nebesima“.

I da se širom zemlje ovo o vašemu obećanju razglasi, da uz Božju pomoć i po

pred njim, po običaju i navadi naše Crkve, sav vaš narod obeća vjernost.

Opominjemo vas, međutim, da ostanete postojani, jer je zapisano: „Bolje je zavjet ne zavjetovati, nego poslije zavjeta obećano ne ispuniti“. Duh Gospodnji koji je ispunio zemlju neka ispuni vaše srce potpunim mirom i radošću u

Vatikanska knjižnica

Kristu Isusu, Gospodinu našem.³

Zato određujemo da kad se vrati vaš dragi biskup, ne propustite k nama poslati pouzdane poslanike, koji će s vaše strane izvijestiti nas i Apostolsku Stolicu o onome što ste javili, da i mi s njima pošaljemo našega poslanika k vama, da

¹ – BRANIMIROVA HRVATSKA ... cit. dj. str. 53-54

² – Pismo je upućeno oko 880. godine (nalazi se u registru na fol. 116-116v, ep. 297).

³ – Prijevod s latinskog: Mirjana Mtijević-Sokol

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (2)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

Redovne marke. Razni krajolici. Nacrti O. Antoninija. Raster duboki tisak tiskare Tipografija u Zagrebu. Niz 22 vrjednote (br. 47 do 68).

1941. GODINA (br. 48, 52, 54, 55, 59 i 60)

Br. 48 – Zagreb

25 banica/2 kune, karmin ta mocrvena (pretisak)

Br. 55 – Trakošćan

3,50 kune, karminsmeđa (16,000.000 primjeraka)

Br. 52 – Zelenjak

1,30 kuna, zelena (18,000.000 primjeraka)

Br. 59 – Dubrovnik

6 kuna, smeđemaslinasta (3,600.000 primjeraka)

Br. 54 – Osijek

3 kune, smeđekarmin (4,000.000 primjeraka)

Br. 60 – Motiv iz Slavonije

7 kuna, cinober (4,800.000 primjeraka)

POBJEDA (8)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković,
ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb,
1989.

31.

Drugarica Zdenka teško oboljela.
Kićo je smjestio na Golnik.
Moramo se brinuti o ratnoj sekretari-
ci Našeg Starog.
Znam ja Zdenku još iz rata.
Ono u Jajcu joj ne mogu zaboraviti.
Zasjedanje AVNOJA.

Otvaranje.
Ona sjela u redu za najviše kadrove i
goste.
Poslao me drug Marko da je opome-
nem.
I ne pogleda me.
Drug Marko mi naredi da je premjes-
tim negdje po sredini.
Sjela na mjesto onog Bugarina.
U Jajcu je sve bilo numerisano.
Prenesoh joj.
Uzalud.

Rekoh joj i ko me šalje.
Odbrusi mi:
„Neka taj dođe da me digne!“
Šta da radim?
Gdje sjesti druga iz Bugarske?
Mislim da bješe general.
Drugarica Zdenka mnogo nervozna:
Ostade gdje je sjela.
Premjestismo jednog od mlađih Av-
nojevaca u srednje redove.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (8)

**POLITIKA I KORUPCIJA U KRA-
LJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir
Kulundžić,**

„Stvarnost“, Zagreb, 1968.

No, tadašnje društvene norme bile
su takve, da se ne samo za uglavlje-
nog krivca korupcionaša, državnog
činovnika koji je imao svoju redovnu
plaću, nego čak i onog tko je bio s
opravdanjem osumnjičen, uvijek rek-

lo: Koliko je da je, on je svoju plaći-
cu imao i od nje je mogao skromno i
pošteno živjeti, a za to svoje nepoš-
tenje, neka sad plati. Zauzimati se za
takvog čovjeka ili opravdavati nje-
gov čin, značilo je automatski na
sebe navlačiti mržnju i izvrgavati se
sumnji da si čovjek labavih moralnih
shvaćanja. Značilo je, dakle, dovesti
u pitanje svoju vlastitu društvenu
poziciju. Podčinjavajući se tom duhu

vremena i šefovi po uredima i sudo-
vi, a osobito javna glasila, u takvim
slučajevima bili su upravo nesmiljeni
i postupali su prema društvenim nor-
mama koje su bile kondenzirane u
narodnoj mudrosti: Svatko treba da
se prostire prema svom guberu. Sve
za obraz, a obraz ni za što. – i čita-
vom nizu drugih izreka.

O ŽUPAMA U HERCEGOVINI (4)

**U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra
Martin Planinić,** Župni ured Ploče-
Tepčići, 2008.

U slučaju doslovne provedbe dekreta
Romanis pontificibus valja vidjeti da bi
položaj hercegovačkih fratara bio gro-
zan. Jer, u tom slučaju izgubili bismo
obje obale Neretve. Lijevu od Čelebića
do Metkovića, a desnu, izuzevši Šur-
mance, selo međugorske župe, od Jase-
nice do Metkovića. Otjerani s Neretve
možemo se povlačiti do Atlantika. A
kamo onda? Hoće li progonjeni franjevci
skakati u La Manche i plivati prema Veli-
koj Britaniji, začetnici blajburškog poko-
lja?!

Ne može nas utješiti papimata fraza da
nam je zagarantirana polovina vjernika.
Jer, proširuje se istočna Hercegovina na
zapad. A, poznato nam je da je u istoč-
noj Hercegovini bilo srbljenja preko pra-
voslavlja i turčenja preko islama. Budući
da je istinita narodna izreka: «Tko tuđe
prisvaja, njegovo pusto ostaje!», i da su
svjetovni svećenici stalno prisvajali fra-

njevačko, tjerajući ih pred sobom, po
ustaljenoj praksi nove diobe napola, kad
im je izmicalo ono što su posjedovali
kao svoje. A, kako se oni ne će vraćati u
Drežnicu, izgubljeno će nadoknaditi,
oduzimajući naše. Mogao bi biskup mir-
ne duše po tom načelu, kako bi dobio
izgubljenu polovinu vjernika, osnovati
župu i u Rodoču i u Jasenici, a nas zbiti
u mostarski samostan. U čudu pitam: Je
li itko od rođene braće rekao prigodom
diobe, da mu je osigurana polovina od
očeva imetka i kad izgubi (profućka)
nešto od onoga što mu pripada?!

FOTOGRAFIJE ČAPLJINSKE PLOČE BEZ KIPOVA

Ne smije se zaboraviti kako su hercego-
vački franjevci bili spremni napraviti
novi pokušaj rješenja i, bude li ikako
moguće, predati sve što Dekret traži,
ako ne će biti novoga traženja. Biskup
je odgovorio kako on ne zna što će Sve-
ta Stolica odrediti. No, znamo mi, odre-
dit će ono što joj biskup predloži na
usvajanje.

Bilo mi je žao što se sve to događa. Bio
sam, unatoč tomu, zahvalan Bogu što
sam daleko od mjesta događanja. I kad
sam došao blizu mjesta događanja, uša-
o sam i ja u vatru hercegovačkoga slu-
čaja. To bih mogao osvjetliti jednom
šaljivom zgodom. Kad smo na Humcu
imali svoj službeni skup i došli na zajed-
nički ručak (prigodom posljednjega do-
laska fra Onoria Pontoglia), svatko je
bez nekih posebnih kriterija zauzimao
zadnje mjesto. Tako sam, pomičući se
prema vrhu, došao skoro do sama vrha.
Kad mi je netko šaljivo dobacio kako
sam se visoko popeo, uzvratio sam:
Uzvisila me bratska poniznost. Dok je
fra Rufin štitio fratre svojim ugledom i
svojim umijećem, bilo ih je koji su se
isticali kao borci. Kad je nestalo fra Ruffi-
na – umro kum, umrlo kumstvo – i nje-
gove zaštite, nestalo je i «hrabrih bora-
ca». Nije htio nitko, ili nije imao tko, pa
je zapalo mene. Pošao sam kad je tre-
balo poći i došao na Ploče-Tepčiće da
Božji narod ne ostane pastoralno nezbrinut.

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (17)

Osma (i posljednja) knjiga romana

Rahmatov se odmakne od Poležajevljeve ruke.

- Vi znate, da čovjek nema slobodne volje, reče zamišljeno. - Naše čine rukovodi ili tamna sila đavola, ili svijetla, Božja. Masoni prema tomu, znate, i drže, da je tamna sila Božja, a svijetla vražja... Jeste li čuli za našega poslanika u Engleskoj, Krasina? Učen je to čovjek, Nikolaju Nikolajeviću. Matematičar, pa je matematički točno dokazao, da će čitav svijet neminovno pasti pod boljševike, to jest, da će ono načelo, koje je protivno kršćanstvu pobijediti. Nikada, Nikolaju Nikolajeviću, ne valja ići s pobijeđenima... A sada se Rahmatov iskreno naruga Lenjinu. - Lenjin je, znate, mason, ali malen mason. On ispunjava naloge političkog centra i prema tomu se i ponaša... Nikolaju Nikolajeviću, masoni su svagdje na čelu, a osobito u Engleskoj i Francuskoj. Lloyd George je mason, Briand je mason, pa su prema tome Lloyd George i Briand zajedno s Lenjinom. Vi shvaćate kako se smijao Vladimir Ilijič, kad su se svi bijeli gardisti zanosili za Englesku i Francusku. Pa koko se svršilo? Naša crvena vojska bila je gola i neoružana, a Kolčak, Denjikin i Judenič oboružali su je i obukli.

Rahmatov uze bocu s konjakom i nalijevajući čašice sebi i Poležajevu reče:

- pogledajte napis i zapamtite ovo ime: Martell! Grof de Martell, čuven mason. General je, a nije tvor-

ničar konjaka. Eto, dakle, taj je Martell stigao k admiralu Kolčaku - i čehoslovaci prevjeriše, a francuski general Janin predade Kolčaka

na smrt. Došlo je vrijeme, da se pritisne dugme, pa se pritisnulo - i Kolčaka je nestalo. Prije Denjikinova pada Martell je bio kod njega. Sada putuje k Wrangelu i Vladimir Ilijič se smiruje... Wrangel se ne će održati. Masonima je kozastvo strašno. Ono, eto, i služi kod nas, a nije naše. Čvrsto sjedi Krist među njima Kozak će se zapisati i među komuniste, a neprestano na prsima nosi krst i amajliju sa zemljom svoje livade i majčinom molitvom. I pazite, što ću Vam reći: Masoni će uništiti i Kozake. Vi nikada niste mislili o bitnosti Versaillskoga mira? I to je masonska majstorija. Ima da se razoruža čitav svijet; stvara se crveno konjaništvo od stotine tisuća poludivljih jahača i čitava se Evropa stropoštava naglavce. I eto, Nikolaju Nikolajeviću, u doba tog rušenja bolje je biti izgo negoli ozdo. Iza toga će doći knez ovoga svi-

jeta i on ne će zaboraviti nas, svojih vjernih slugu.

- Prema tome, Dmitrije Aleksandrovichu, valjat će vjerovati i u evanđelje i u otkrivenje! reče Poležajev.

- A tko veli, da ne treba vjerovati? odvratih Rahmatov.

- Onda će se morat vjerovati i u drugi, prekogrobni život i u kazan za grijeh.

- A što je grijeh? upita Rahmatov tiho. - Gdje je Bog? Kod masona, ili kod kršćana?

- No zašto kršćani ne bi uništili masona? zapita Poležajev.

- Pokušajte... U Rusiji, po srednjem računu, kažnjava se dnevno osamdeset ljudi i sva Evropa šuti. No kad su u Ugarskoj pokušali da kazne smrtnom kaznom trojicu posvećenih, sva se Evropa uznemirila; naša se vlada zaprijetila, da će kazniti tisuću taca, i mađarski su komunisti ostali u životu. Pogledajte, Nikolaju Nikolajeviću: Rusi su se pretvorili u stado osuđenih ljudi i oni poslušno izvode volju masona. Skoro će poći i dalje. I eto, i vi i ja, i svi mi, komunisti, imamo pravo, jer se ne može protiv sile.

Da sakrije uzbuđenost, koja ga je obuzimala, Poležajev je pio konjak. Sumrak bijele noći prodirao je kroz prozor. Naokolo je vladala tišina u čitavom golemom gradu.

U Glasniku objavljeno 48/183 stranica

OBITELJ VOJVODE HRVOJA (3)

Narcis Jenko

Pred svakim je bila "krugla" (vrč od tri litre) s uglastim "žmulima" (čšašama) - a sve to bijaše od suhoga zlata s mnogim uresima. "Krugle" su bile pune slatke i jake kapljice. Tu i tamo, gdje je sjedilo više žena, postavljena je "broketa" (posuda za vodu) na kojoj je majstorski izrezbaren boj dvi ju "šrkanja" (zmajeva).

Nakon običnih čestitaka k novoj godini, kad su tečna jela probudila glad, a rumena kapljica razvezala jezik, Hrvoje se ponovo obrati Đivu Gučetiću, poslani ku dubrovačkom:

- Veliš, gosparu, ti si vidio Žigmunda?

- Kao što vas sada vidim, uzmožni velmožo. Na 27. prosinca bio je kod nas u Dubrovniku.

- Na dvadeset sedmog? - priupita kraljica.

- Da, uzvišena vladarice. Toga dana pođoh iz Dubrovnika u Bosnu i vidjeh ga ranim jutrom.

- Zar ga ni je odnio vrag kod Nikopolja? - uplete se sada "starac" Radin ostavivši načas ugodno čavrljanje sa ženom vojvode Hrvoja. I ne čekajući odgovora sam nastavi: - Aj, i kako ludo pitam! Vrag neće svoga. A ako je itko njegov, to je sigurno Žigmund. Uvjeren sam, uzmožna gospodo, on je zapisaovragu dušu svoju i s njim se pobratilo...

-Ha, ha, ha! - smijahu se svi i gledahu Radina, osrednjega čovjeka, nježnih, simpatičnih crta lica. Mogao je imati kojih četrdeset godina, no izgledao je mnogo mlađi.

- Velim vam, s đavlom se on pobratio.

- Za obranu i navalu! - dobaci Batalo Santić.

- Vidi, vidi! - čuđase se Radenović.

- U Ugarskoj su mislili da se utopio u Dunavu bježeći pred Turčinom. I davno su ga oplakali, ako je vrijedno oplakati njega.

- ... Kukavicu, skitalicu, naskalašeni ka, spletkara, ženskar! - prekide ga "starac" Radin žestokim glasom lijevujući u čašu vino iz "krugle".

- ... jer - nastavi mimo Radinović - nikopoljska je bitka bila, ako se ne varam, koncem rujna. Gdje je bio dosada? Niste čuli, gosparu Đivo?

- Gdje? Svagdje! U Carigradu, na Rodu, u Dubrovniku. A sad je, mislim, u Splitu, ako opet nije kamo dalje maknuo.

- A Dubrovnik ga je sigurno dočekao s velikim sjajem. Zar ne, Đivo? I dare ste mu dali, i novaca. I laskali ste mu i obećavali svega i svačega, mogućeg i nemogućega - ujedljivo će njihov susjed vojvoda Sandalj.

- Mi smo zakonitoj vlasti uvijek pokorni! - odgovori Đivo mimim tonom i s tek zamijetljivim smiješkom oko usana koje nisu resili brci.

- Dok je to u interesu Republike! Tako to treba razumjeti, gospodo uzmožna - nastavi dalje Sandalj.

- A ni je kazivao zašto ni je uspjela ta velika vojna na koju je skupio gotovo cijelu Evropu? Sramota po kršćansko oružje! Sramota! Ta tu su bili prvi vitezovi. Pomislite! Connetable de France comte d'Eu! Poznate ga, uzvišena gospodari ce, bio je i na vašem dvoru za "svetopočivšeg" Dabiše - okrenu se Hrvoje kraljici. - Zatim maršal de Boucicant, comte de la Marche, Vilim de la Tremoille sa svojim bratom de Concyjem, dalje rođak naše kraljevske kuće Herman Celjski i sva sila vrsnih i znamenitih vitezova, slavni h i čuveni h po svome oružju, junačkim djelima i bojnoj vještini. A misli da kršćanska vojska ni je bila brojem manja. Pa onda? ... - i raširi Hrvoje ruke.

- Žigmund kaže da je jedini uzrok izdajstvo.

- Na koga misli, Đivo?

- Na vojvodu vlaškoga Mirču i na Stjepana Lackovića, od kojih je prvi vodio lijevo, a drugi desno kri lo. A mi Dubrovčani držimo...

- To će biti zanimljivo! Da čujemo, da čujemo! - zavikaše u isti mah "starac" Radin, đak Kromimjanin i Batalo Santić. - Kazuj ... , e ... bit će zanimljivo...

Nastavit će se...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: *Zranogajec@sbcglobal.net*

OZBILJNOST POVIJESNOG TRENUTKA ZA NAS HRVATE (2)

iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja

Ponizni ljudi najbolji su vođe. Pojedinci koji znaju kontrolirati svoj veliki ljudski ego. To je odlika najboljeg od najboljih vođa! Oni znaju što drugi ne znaju, da se najvrjednije stvari u životu mogu ostvariti samo uz pomoć drugih ljudi. Njihovom milošću i suradnjom. To je što čini prave vođe poniznim. Iskrenost je daleko najvažnija odlika pravoga vođe! Bez obzira odakle je pojedinac i kojoj udruzi pripada ili ne pripada. Iskrenost je na prvom mjestu koji ljudi vole vidjeti kod vođe! Osobna odgovornost, pouzdanost vođe, nadahnuće i dinamičnost vođe i iskren vođa okrenut prema naprijed! To su odlike, kvalitete koje mi Hrvati moramo tražiti i vidjeti u pojedincima koji nas žele voditi u bilo čemu, a one se ne dobivaju automatski našim rođenjem, već prvo, istinskom vjerom u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, i drugo, našim neumornim trudom, discipliniranim svakodnevnim konstruktivnim radom i godinama osobnog žrtvovanja!

Ima li te odlike i kvalitete o kojima ovdje pišem iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja, budimo iskreni, gospodin dr. Ivo Sanader, Stipe Mesić, ili pojedinci

kao što su Zoran Milanović i dr. Miroslav Tuđman, ili mnogi drugi kandidati koji žele u budućnosti voditi Hrvatski narod?

U prijelomnim trenucima povijesti nekog naroda mudar čovjek, a onda i narod obraća se Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu za savjet i upute koje se nalaze u Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi, a ne čovjeku! Poznati je povijesni trenutak Izraelaca kada su odbili Božju zapovijed da se bore za svoju obećanu zemlju protiv neprijatelja koji je mrzio Boga, služi nam kao pouka koju ne smijemo nikada zaboraviti. Za svoju neposlušnost i protivljenje Božjoj zapovijedi Izraelci su platili stravično visoku cijenu! Sveto pismo, Biblija, Božja riječ ovako opisuje ovu tešku Božju kaznu:

"Jahve je gnjevom planuo na Izraelce pa ih je pustinjom povlačio četrdeset godina, sve dok ne pomrije sav naraštaj što je očima Jahvinim zlo postupio." (Brojevi 32,13)

Ako netko ne vjeruje Božjoj riječi neka dobro zapamti što se dogodilo Izraelcima.

Proveli su punih četrdeset godina u divljini, gdje su bili izloženi raznim bolestima i ostalim nedaćama. Izgubili su jednu cijelu generaciju, jer nisu htjeli slušati Boga, kada im je zapovjedio što moraju činiti!

Dakle, dragi moji Hrvati, postoji vrijeme kada je daleko bolje znati i pravilno razumjeti Božju riječ i njegovu zapovijed i ne ignorirati je, jer u protivnom platit ćemo golemu cijenu, kao što smo ju plaćali svih ovih stoljeća kada nismo imali svoju Hrvatsku državu, i

kada su drugi gospodarili s nama, u našoj od dragoga Boga danoj nam jedinjoj domovini!

HRVATSKA POLITIKA

Gospodin Mile Prpa piše sljedeće:

"Hrvatska politika u zadnjih nekoliko godina je izrazito jednosmjerna-sva je usmjerena na ulazak u euroatlantske integracije kao što je, po mišljenju službene politike, neprijeporno ne samo dobro, nego je za Hrvatsku i najbolje. Ali službena politika niti jednog trenutka ne razmišlja da bi možda trebalo igrati na neku rezervnu kartu, za slučaj da se takva politika iz bilo kojeg razloga pokaže jalovom, pa i nesigurnom i slično. Takva politika bez sumnje ima veliki broj pristaša u narodu, ali je gotovo jednak broj i onih koji prema svemu tome imaju i ozbiljne rezerve. Upravo radi ovih drugih trebalo bi u džepu imati i neku rezervnu kartu. Jer ako kojim slučajem nastupi takav trenutak, bolje je da sami biramo što je za nas manje zlo, nego da nam to nametnu drugi, koji uvijek imaju svoje prikrivene ciljeve. Mislim da su nerealna očekivanja službene politike da će ulaskom u te euroatlantske integracije za Hrvatsku biti riješeno i sigurnosno i gospodarsko stanje, ili da će se u nekom skorijem vremenu to i ostvariti.

Bojim se da bismo se mogli i iznenaditi i prevariti. Ponajprije uz činjenicu da će nam se nametnuti i europske cijene za proizvode i usluge široke potrošnje.

Današnja Europa je nešto drugo od one Europe od prije petnaestak ili dvadesetak godina. Ona je i sama u dubokoj krizi, a poznato

je da se na gospodarsku krizu nadovezuje politička. Europa je uvijek u povijesti bila politički trusno i turbulentno područje, i teško je povjerovati da se to sad odjednom, više neće nikad događati ni u bližoj ni u daljnjoj budućnosti".

EUROPSKA UNIJA

Moj osvrt iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja.

"Mislim da su nerealna očekivanja službene politike da će ulaskom u te euroatlantske integracije (čitaj potpuno nerazumijevanje premijera dr. Ive Sanadera što o tome Sveto pismo piše! Sotonska je laž i osobna zabluda gospodina Ive Sanadera, da će on za to biti nagrađen ulaskom Hrvatske u Europsku zajednicu i da će on biti osobno upisan zlatnim slovima u Hrvatskoj povijesti za tu zaslugu! Gospodin Ivo Sanader bit će upisan u knjigu Hrvatske povijesti kao Hrvat koji je odveo svoj Hrvatski narod krivim, a ne Božjim putem.

Cijenu te zablude platit će skupo sadašnja generacija Hrvata i mnoge generacije Hrvata koje dolaze u budućnosti! (Ovo je moj osobni komentar kao vjernika kršćanske vjeroispovijedi i Isusova

ambasadora, a ne gospodina Mile Prpe), za Hrvatsku biti riješeno i sigurnosno i gospodarsko stanje, ili da će se u nekom skorijem vremenu to i ostvariti!", piše gospodin Mile Prpa.

Mi, Hrvati, imali smo u prošlosti, a imamo i danas, gledajući iz nebiblijske perspektive veliki broj "dobrih" i izvanredno informiranih, kvalitetnih i iznimno inteligentnih pojedinaca na svim poljima djelatnosti, kako u domovinskoj, tako i u iseljenoj Hrvatskoj! Bez obzira na sve ove kvalitetne i intelektualne ljude, htjeli mi to priznati ili ne htjeli, Hrvati su stoljećima tražili "prave" informacije isključivo svojom intelektualnošću, akademskom naobrazbom i ljudskim razumijevanjem! Mnogi Hrvati i danas traže način na koji će utirati svoj vlastiti put u budućnost i koji će uglavnom ovisiti o njima samima, bez Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista! Jedni ne vjerujući u biblijskog Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, drugi opet misleći da mu ako i postoji, nisu odgovorni i od njega ovisni, i zato svoje izbore i odlike donose i danas po svojoj želji, volji i svome osobnom nahođenju i uvjerenju, koje nije u skla-

du s Božjom riječi!

Činjenica je da "opet "srljamo kao guske u maglu, u nepoznanicu koja se zove Europska unija! Današnja Hrvatska vlada na čelu s premijerom dr. Ivom Sanaderom, Vladimirom Drobnjakom i mnogim drugim hrvatskim političarima koji pregovaraju o ulasku Republike Hrvatske u Europsku uniju pokazuje ogromnu drskost i neosjetljivost prema svojim hrvatskim građanima. Djeluju s dobro poznatim političkim manipuliranjima i motivima (samo njima i Bogu poznatim!) mirne savjesti i neumorno izbjegavaju "istinu" o današnjem sveopćem užasno lošem stanju u Hrvatskoj, koristeći Europsku uniju pri tome! U isto vrijeme traže način na koji će uvjeriti hrvatske građane da Hrvatska mora pristupiti Europskoj uniji Bez Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista i njegovih savjeta i uputa, koji se nalaze u Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi! Zar su zaboravili da Europska unija neće u svome ustavu spomenuti kršćanstvo! Zar su zaboravili riječi Pape Ivana Pavla Drugoga da se europski kršćanski korijeni ne smiju zaboraviti!

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (7)

28. svibnja 1960. Presveta Djevica: „Užasno je i pomisliti na ono što bi moglo doći na svijet, ako ne budete živjeli po volji Božjoj. Rat, potresi, uništenje svijeta,

neviđena i nečuvana katastrofa. Molite za oprostjenje i pripravite se. Spasit ćete se, jer vas Bog jako voli. On može jednim potezom ruke uništiti sve zlo. To ovisi o vama samima.“

1. listopada 1960. Presveta Djevica: „Pozivam sve ljude dobre volje, na molitve i na žrtve, da se spasi čovječanstvo, koje je sotona zaslijepio; da ne padate sve dublje u grijeh i da ne navaljujete na sebe teške kazne. Stoljećima je vladalo svjetlo, a sada stoljeći-

ma vlada tama. Ljudi zloupotrebjavaju znanje, koje ih odvodi od Boga, umjesto da ih privodi Bogu. Nastale su sekte, pobune; lažu protiv Boga i tako strovaljuju duše u pakao. Molite krunicu, da se svijet oslobodi od zabluda.“

18. veljače 1961. Presveta Djevica: „U Crkvi je u svim vremenima bilo proroka. Bilo ih je u Starom Zavjetu, ima ih u Novom Zavjetu. Njima se mora vjerovati. Proroštva su uvijek milost. Bog je po prorocima navještavao velike i

strašne događaje, da ljude na njih pripravi. Navijestio je spaljivanje Sodome i Gomore, zarobljenje naroda u babilonskom sužanjstvu, razorenje Jeruzalema, te rasulo izraelskog naroda. U ovo posljednje vrijeme prije konca svijeta, opet proroci imaju tu zadaću, da obavijeste svijet o sudu Božjem. Naročito, bi biskupi i svećenici morali bdjeti nad

tim proročanstvima; ispitivati, provjeravati... čuvati, braniti i voditi narod na ta sveta mjesta ukazanja i širiti objave, te pokorom pripravljati na odsudne časove čovječanstva. No ipak, prije ili kasnije bezbožni će svijet biti kažnjen, jer ljudi danas vjeruju samo u ovaj svijet, a ne u nadnaravni. Da li je svijet postao bolji uslijed velikih opomena?

Nipošto. O strašne li stvari! Tri četvrtine ljudi živi u grijesima. No Bog nije umoran i čeka na obraćenje."

Presveto Srce Isusovo: „Zovem se Ljubav. Pun sam smilovanja. Dajem objave, no one se odbacuju. Neizmjereno strašno trpim. Čekam."

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (10)

Mieczysław Malinski

TKO JE ONAJ KOJI KRSTI DUHOM SVETIM

Mnogi te okružuju. To je krug obitelji, kolega na radnom mjestu, sumještana, krug ljudi s područja na kojem se krećeš i naroda kojem pripadaš. Tu je i krug katolika, kršćana, vjernika.

Sve ove krugove nadvisuje krug dobronamjernih ljudi. Jer i među najbližom braćom naići ćeš na takve koji će te htjeti iskoristiti, zavladati tobom, zavesti te, upregnuti za svoje probitke i s tobom manipulirati, koji će sebe nametati, a tebe nit' poslušati nit' slušati.

Ponad svih krugova u kojima živiš ima krug dobronamjernih. Zamijetit ćeš to kad naiđeš na čovjeka koji će ti pristupiti pažljivo i s razumijevanjem, bez namjere da te prevari ili is-

koristi, već sa željom da ti pomogne bratski – premda nije tvoj brat, prijateljski – premda nije tvoj zemljak, kršćanski – premda ne ide u crkvu – kao pravi bližnji.

Želim, da i ti budeš dobronamjernan čovjek. Da razumiješ i poslušaj, da ni s kim ne manipuliraš niti ikog iskorištavaš za vlastite probitke, Da nesebično pomažeš.

Dobronamjernan čovjek se Bogu sviđa. Pa makar ne bio praktičan katolik, ni kršćanin, ni pripadnik bilo koje religije. To je čovjek koji je Bogu drag i Bog u njemu prebiva.

2. nedjelja kroz godinu A,
Iv 1,29-34

PODOŠE ... I OSTADOŠE KOD NJEGA

Sjećaš li se onog časa, kad si ga sreo, kad su te njegove oči pogledale, kad te je imenom pozvao, kad ti je ruku pružio? Sjećaš li se onog časa, kao što dvoje za ljubljene ih

nikad ne zaboravljaju svoj prvi susret? – Pa makar je sve to iščezlo, potonulo u neprozirnu tamu: učini što si tada učinio, pođi za njih, ostani kod njega.

2. nedjelja kroz godinu B,
Iv 1,35-42

POVJEROVAŠE U NJEGA NJEGOVI UČENICI

Svi smo mi koji u Krista vjerujemo braća, bez obzira bili mi katolici, pravoslavci, luterani ili kalvini. Svi smo mi koji u Boga vjerujemo braća. Bez obzira bio naš Bog bijel, crn, žut ili crven.

Svi smo mi braća koji vjerujemo, da svijet ne prestaje našim osobnim nestankom, nego da opstoji pravda, pravo i istina za kojima treba ići kao za zvijezdama, kojima treba služiti kao najvećim vrednotama i u koje se treba pozdati kao u oca.

Pripadamo velikoj obitelji – bez obzira, bili mi kršćani ili ne – pripadamo joj, ako smo kadri otrčati se od svog egoizma, gurnuti u pozadinu vlastite interese i služiti potrebnima.

2. nedjelja kroz godinu C,
Iv 2,1-12

KAKO JE JOSIP BOLJKOVAC SPAŠAVAO USTAŠE

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Čekate nekog?

B: Samo sjedi. Čekam starog prijatelja, obraćenika, Zdravka Tomca.

A: Što, zar i dalje navraća?

B: Dakako. Dolazi na redovne instrukcije. Želi dostići peti obraćenički stupanj, kao Stjepan Mešić, a gdje se za to može bolje pripremiti, nego ovdje, u Novoj Ustaškoj Stranci.

A: Vi ga osobno instruirate g. Antica?

B: Razumije se. Nije prof. dr. sc. Zdravko Tomac bilo tko. Veliki vitez „Crvene niti“. Desna ruka Jakova Blaževića. U svemu. Imao je Jakovina i mladu ženu. Zdravko je uvijek volio pomagati ne-moćnima. U svakom pogledu. Zna sve partizanske tajne, a za koje nema boljeg ispovjednika od mene.

A: Točno.

B: Eno ga. Netko je s njim. Netko tko se dobro nakresao. Ljulja se. Pao bi da ga Zdravko ne pri-država. Vidiš, uvijek je na pomoći drugima. Pravi obraćenik.

* * *

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Gospodo. Ovo je drug Josip Boljkovac, član Tajnog politburoa. Sme-

Josip Boljkovac

ta li?

B: Ni govora. Samo, što drug Boljkovac izvoli tražiti u ovom našem skromnom domu. Čovjek je, koliko znam, navikao obitavati na visokim drugarskim položajima, na domjencima gdje se trebe-revolucionarke na koljenima držalo. I dr malo. Toga ovdje ne će naći.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Druga Boljkovca sad to ne zanima. Zainteresiran je za nešto posve drugo. Obračenja!

B: Nije moguće? Drug Boljkovac hoće postati obraćenik? Divno, iako nevjerojatno. Neka sam i to doživio. Što bi sad rekao Poglavnik?

Josip Boljkovac: Niste razumjeli. Ja sam oduvijek na Titovom putu. Ja sam dijete revolucije, prvoborac, skojevac. Jugoslaven. OZNA, UDBA, SDS.

B: Što ćete onda ovdje? Pogriješili ste adresu.

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: Ne ljutite se. Drug Boljkovac radi na obraćenjima, ali ustaša u partizane. Zato je ovdje. U Glavnom Stanu.

B: Ne vrijeđajte me g. Tomac. Nema takvih ustaša!

Josip Boljkovac: Kako to mislite? Ima ustaša. Itekako ih ima. Uvijek će ih biti. Zato: „I poslije Tita Tito.“

B: Ustaša ima i uvijek će ih biti. Nu, nema takvih ustaša koji bi bili obraćenici u partizane. Nikad ih nije bilo, niti će ih ikada biti. Sve su to Vaše maštarije Vaše vrijeme prošlo. Zauvijek. Nema Tita, nema Juge, nema partizana. Fosta je bilo. Uostalom, ustaše šartizanima nikada nisu vjero-

vale.

Josip Boljkovac: Meni? Meni to govorite, koji sam mnoge ustaše obratio i tako ih spasio. Osobno.

B: Pričate gluposti družo Boljkovac. Vi ste spašavali ustaše? Svašta. Pa Vi ste ih tamanili. Svojom rukom. Ostavili ste dosta tragova.

Josip Boljkovac: Ne razumijete. Ja sam im spašavao dušu, a ne tijelo. Nakon moje obrade ustaše više nisu grijeshili. Opet bi im htio pomoći. Na isti način.

B: Neviđeno. Vi ste spašavali ustaše od grijeha?

Josip Boljkovac: Da. Jednostavno. Vrlo jednostavno. Skraćivao sam ih za glavu. Nijedan nakon toga, vjerujte mojoj časnoj pionirskoj riječi, više nije grijeshio. Jamčim Vam materijalno i moralno. Ha, ha, ha.

B: Ovdje ste se usudili doći? Užas! Nije Vam čak ni neugodno?

Josip Boljkovac: Nego što. Meni neugodno? Ha, ha, ha. Kad su partizani nešto slično osjećali?

A: Ljudi oprostite, ali moram ići. Sretno g. Antica.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Obračenici

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pogačice od čvaraka

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za tijesto:

1 kockica svježeg kvasca,	1,5 žličice soli,
45 dag brašna,	1 žlica šećera,
20 dag mljevenih čvaraka,	0,5 dl ulja i
3 dl mlijeka,	1 jaje.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada tijesta:

U 2 dl mlakog mlijeka dodati 1 žlicu šećera i kvasac. Ostaviti da se kvasac otopi.

U 45 dag brašna staviti 1,5 žličicu soli i 20 dag mljevenih čvaraka. Izmiješati. Usuti otopljeni kvasac, 0,5 dl ulja, 1 jaje i 1 dl mlijeka. Zamijesiti tijesto.

Ostaviti da se uskisne. (Tijesto treba biti duplo veće od zamijesitog.) Kad je tijesto uskislo, premijesiti, razvaljati na debljinu 1,5 cm, te vaditi modlicom za krofne ili čašom, okrugle oblike. Slagati u pomašćenu tepsiju.

Razmutiti jedno jaje s malo soli i žličicom ulja, te premazati svaku pogačicu.

Peći u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 20-25 minuta dok pogačice ne postanu rumene.

Dobar tek!

NAUČITE VEĆ JEDNOM RASUĐIVATI ŠTO JE DOBRO, A ŠTO JE ZLO

Poštovani,

U vašem sam listu (pretprošlom) vidio sam sliku Ante Pavelića na fotografiji osobe s kojom ste obavili intervju. Moje mišljenje je da je svaka promocija i rehabilitacija ustaštva protuhrvatskog karaktera i u suprotnosti je s temeljnim zakonima Republike Hrvatske, te svjetonazorom prevladajuće većine Hrvata u Domovini i hrvatskoj dijaspori.

Zločini koje su ustaše počinili, zločini protiv čovječnosti uopće, prouzročili su iznimne patnje hrvatskom narodu, protjerivanja iz Domovine, a dovodili su u pitanje čak i stvaranje nove, moderne i demokratske Hrvatske, u čijem stvaranju je sudjelovala i moja malenkost, uključujući sudjelovanje u Domovinskom ratu.

Zbog svega navedenog, ako uistinu želite dobro hrvatskom narodu i hrvatskoj državi, nemojte više objavljivati fotografije ljudi koji na zid vješaju sliku Ante Pavelića.

Često su to činili i poticali upravo udbaši i njihove sluge u pokušaju sprječavanja stvaranja hrvatske države, i pošlo im je to za rukom desetljećima. Ante Pavelić bio je, i ostao, najveći zločinac u povijesti hrvatskog naroda, koji je prodao u roblje hrvatski narod i državu!

Molim vas da mi više ne šaljete Glasnik takvog sadržaja, i da počnete rasuđivati što je dobro, a što zlo.

Zahvaljujem na razumijevanju,

Mauro Ivančić
Mauro.Ivancic@ivb.hr

TAJNE E-MAIL ADRESE

Šteta što nemate forum da mogu ovo javno pisati.

U Hrvatskoj tami današnjice vi ste jedno od rijetkih mjesta svjetla i utjehe... Ali davanje e-mail adrese skoro neupitno i pouzdano povlači također i razne druge e-mailove pored željenih.

Ako Google, a ne vi, jamči (kakti jamči, zapravo), vama, da se ti e-mailovi ne će koristiti za druge svrhe...

Eh, ja mu ipak ne vjerujem.

Vjerujem vama, a znam predobro da se jednostavnim mojim neodgovaranjem na spam e-mailove,

višak tog spama smanjio 2-3 puta u zadnjih godinu dana...

Nekakvo logiranje, iz tih (je li...) razloga iz kojih traži Google, kod mene ne prolazi...

Ako možete, šaljite mi Glasnik kao dosad, dok ne nađete bolje rješenje. Ako, ne, onda vas najljepše molim, nemojte me zaboraviti, nego, kad nađete rješenje bez logiranja, ponovno mi počnite slati.

Za Hrvatski Dom,

Miroslav Rovis

JAVITE SE G. MATIJEVIĆU

Talijani vlasnici tvrtke Faac Bolonja u kojoj radim, a mene moji progone ko najveći otpad na svijetu. Obolio sam: visoki tlak, srce.

Gdje su sad braća da pomognu, gdje su da mi malo nade dadnu da smo jedno. Smijem li im napisati da sam degradiran baš zato što sam katolik, a u njihovoj tvrtki.

Zašto meni ne dadnu sad da ja Švedima barem malo određujem, kada sam zbog njih: Talijana, Nijemaca, Austrijanaca, Francuza i ostalih obolio braneći ih. Danas je Hrvatska pobijedila Švedsku u rukometu. Nitko nije htio sa mnom pričati pola dana. A kad oni pobijede pedeset puta ponavljaju na radiju i pozivaju na psihološki linč prema nama, jednoj manjini među njima. Na koje nisam htio pljuvati kao neki Švedi u tvrtki.

Ovo pismo je samo vapaj jednog čovjeka koji je prognan i koji će izgubiti svoj posao, a da Talijani i ne znaju. Ovim se bavite g. Dragun. Meni ne treba svađa s mojom braćom Hrvatima.

S poštovanjem

Slavko Matijević
Švedska
dmatijaoneband@net.hr

OBAVIJEST

Dragutin Šafarić i 13.-godišnji unuk Matic
u Splitu 10. kolovoza 2008.
(koncert skupine IRON MAIDEN)

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja

Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković